

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Gerstäcker, Friedrich.; af Fr. Gersträcker ; Paa Dansk ved H. Sødring.

Titel | Title:

Det første Juletræ : Et Eventyr

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : F. H. Eibe, 1860

Fysiske størrelse | Physical extent:

116 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

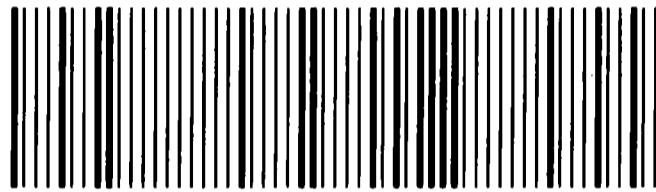

Gerstæcker,
det første Juletræ.

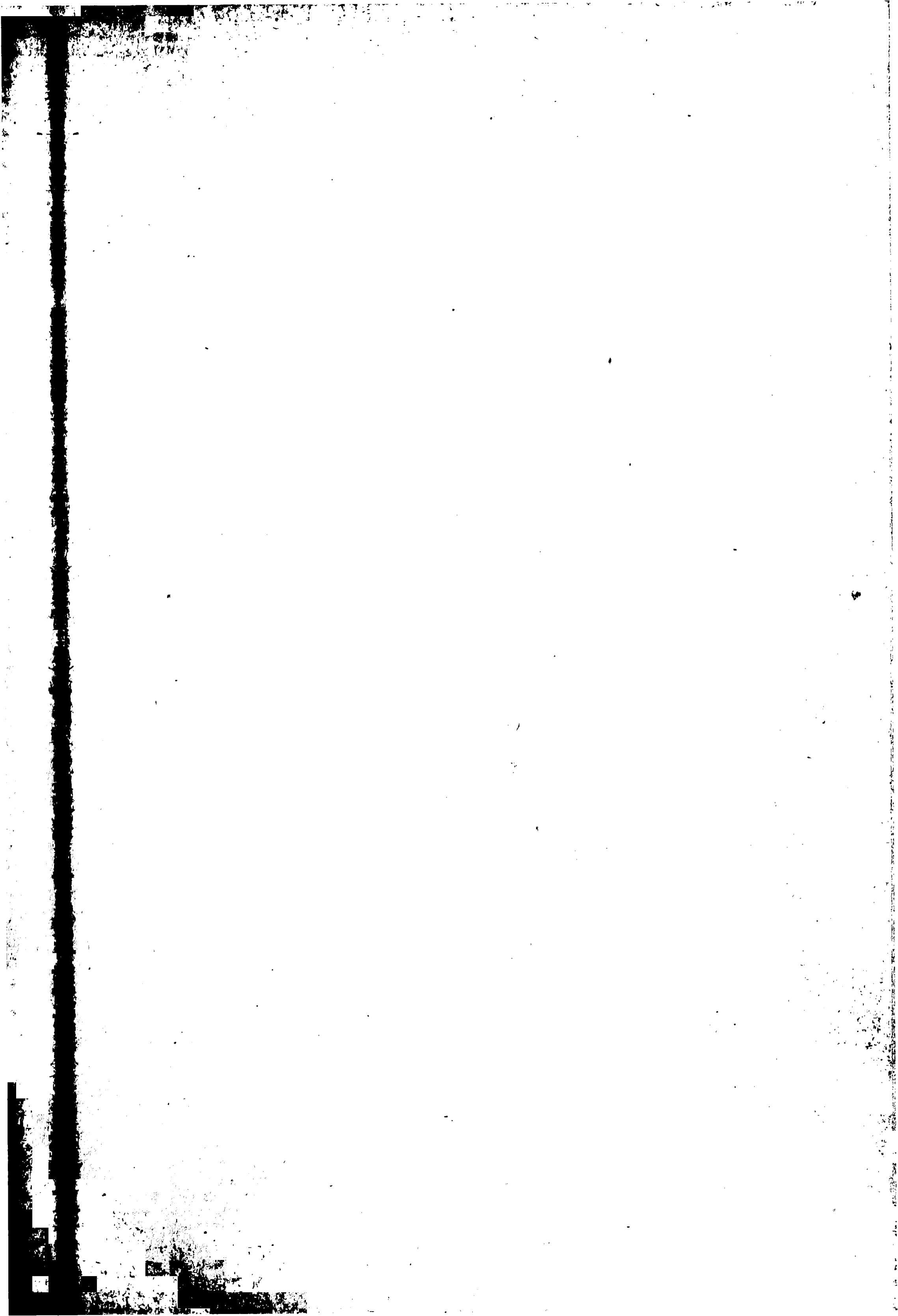
57 - 42.

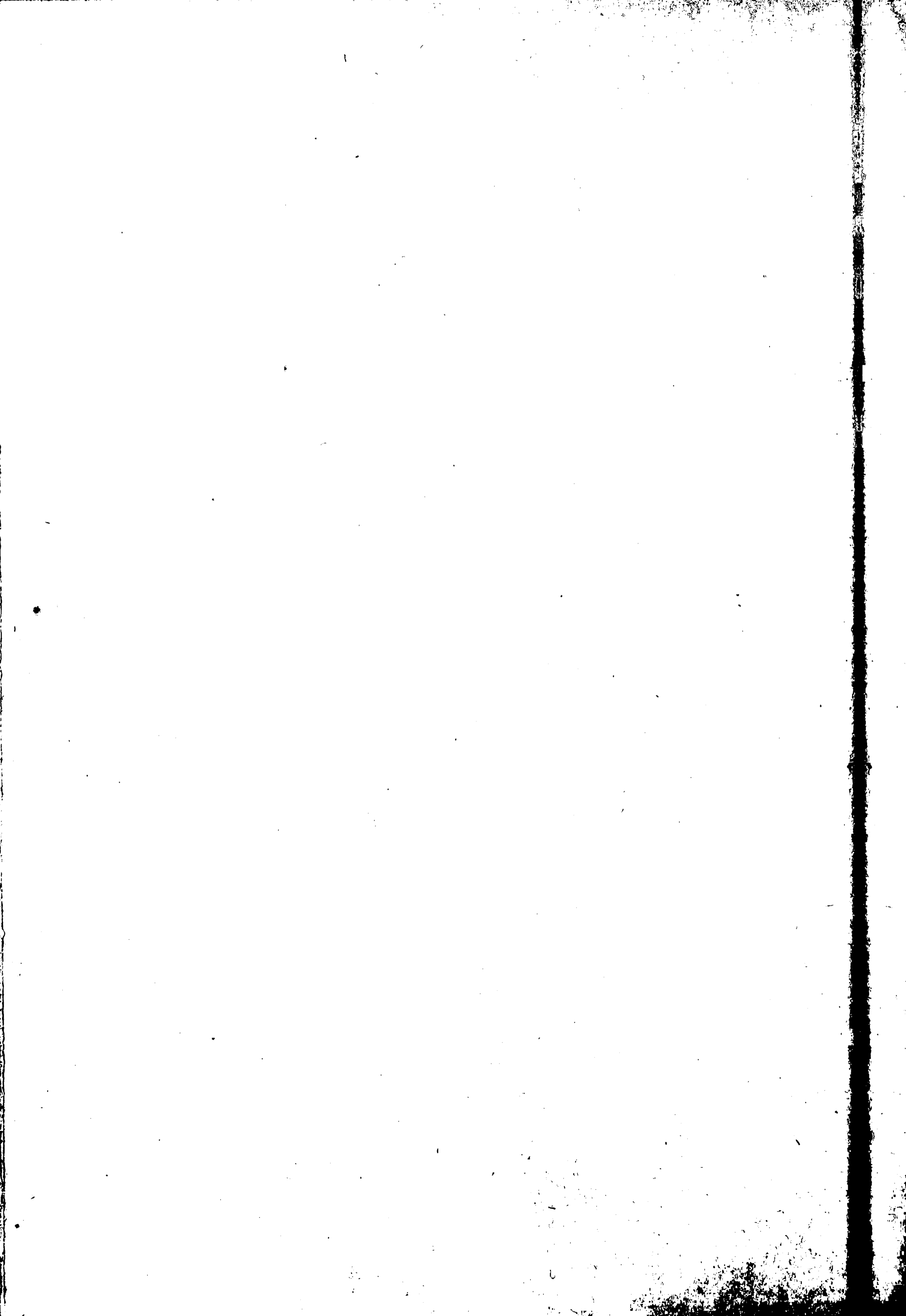
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021857808

Det første Juletræ.

Et Eventyr

af

Fr. Gerstæder.

Paa Bansk ved H. Sædriug.

Kjøbenhavn 1860.

J. H. Eibes Forlag.

Sally B. Salomons Tryk.

Første Capitel.

Den blinde Moder.

For mange, mange Aar siden, da Julen endnu ikke blev høitideligholdt saaledes som nutildags med Juletræ og Julebord til Børnenes Lyst og Glæde, stod en deilig Julemorgen en Moder med sin eneste Søn ved et Vindue, hvorfra man kunde see ud over By og Mark til en fjerntliggende Skov.

Erik var en rask Dreng, omtrent tolv Aar gammel, med et let, sorgfrit Sind. Glad og fornøiet skuede han ud over det herlige Vinterlandskab, der laae foran ham, paa det skinnende hvide Sneedække, der hvilede over By og Mark og Skov, og over hvilket den gjennemsigtige klare blaa Himmel hvælvede sig.

Moderen stod ved Siden af ham og havde lagt sin Arm paa hans Skulder; hun lyttede til de glade Udbrud, med hvilke han beundrede al den Herlighed han saae for sig, og bøiede sig af og til ned imod ham og kysede ham paa Panden. Men Intet af Alt det, der fremkaldte hans jublende Udraab kunde hun see; hun saae ikke hvor deiligt Solstraalerne skinnede paa Sneen, hun saae ikke den sorte Ravn histovre, hvorledes den tungt og langsomt strøg gennem Haven, satte sig paa Bæretæets snedækte Grene og saae sig forsigtigt om til alle Sider. Dette og meget mere saae hun ikke, hvor levende end Erik beskrev det for hende; thi hun var blind, og dyb, mørk Nat dækkede hendes Øie.

„Det er vist meget koldt udenfor,“ sagde Moderen endelig, efter at Erik længe havde seet ud af Vinduet uden at sige Noget. „Hvor dog Sneen piber og knirker under Bognhjule og under de Forbigaaendes Fodtrin. Der er vist mangen Stakket, som nu sidder og fryser i sin fattige Stue og ret inderlig ønsker, at det var Sommer igjen.“

„Saa smuk som Vinteren er Sommeren dog ikke, kjære Moder!“ udbrød Erik. „Den kan nok farve Engene grønne og Markerne gule, bringe Træer og Buske til at blomstre og gjengive Bækkene deres rindende Vand, men den lader nok være at faae Alting til at glimre og tindre, til at blinke og skinne i Pragt og Herlighed, saaledes som Vinteren kan gjøre.“

„Er der da virkelig saa deiligt derude?“ sagde Moderen, og et let Suk undslap hende, hvor nødigt hun end vilde lade sin Søn mærke, at hun netop idag var saa tung om Hjertet.

„Ja Du kan tro der er deiligt, kjære Moder! ubeskrivelig deiligt,“ sagde Erik hurtig. „Kunde Du blot see Fløiene paa Gavlene, der blinke i den klare Luft, de skinnende hvide Tage og Marker, de store mørke Kirkeetaarne histovre, der stikke saa forunderligt af imod Sneen, den tynde Røg, der hvirvler sig blaalig og gyldenfarvet op i Luften, og de grønne Grantræer, der ere saa betyngede med Snee, men dog alligevel kneise saa kjæft uden at blive trætte. Løvhytten dernede i Haven er rigtignok nu ynkelig at see til med sine bladløse Kviste, og paa Bænkene, hvor vi have det saa rart om Sommeren, der ligger nu tyk Snee, men det Samme er ogsaa Tilfældet ude paa Marken, og Nordenvinden maa tage rigtig fat, hvis den vil gjøre Planterne under Sneen nogen Skade. Igrunden er Frosten dog en ondskabsfuld En, at den dræber Blomsterne og endog borer sig ned i Jorden for at gjøre det samme ved Frøcornene.“

„Ja, det er jo ogsaa de smaa Tisdjævole med deres skarpe Landser,“ sagde Moderen smilende, idet hun strøg Haaret fra

Drengens Bænde. „Det er den strenge alvorlige Frost, der gjerne gad give den hele Verden sin haarde Iisflædning paa, fordi den selv befinder sig saa vel deri. Den hader ogsaa enhver frisk Fremspiren, fordi den meget godt veed, at der dog atter kommer en Tid, da den maa fortrække af Uergrelse over de grønne Græsstraa og de svulmende Knopper. For at den imidlertid ikke skal gjøre Frøcornene nogen Skade saalænge som den har Magten, sender den gode Gud Sneeengle i Tusindviis ned paa Jorden; de lægge sig over Landet vidt og bredt og beskytte det ærligt og redeligt mod Iisdjævlens Landsfer.“

„Dg ere de ogsaa virkelig istand dertil?“ spurgte Erik livligt. „Naar Iisdjævlene stikke igjennem med deres spidse Landsfer, hvad kunne da Sneeeenglene gjøre?“

„Hvad de kunne gjøre, Erik?“ sagde Moderen venligt, „troer Du da, at Vorherre sender dem værgeløse ned paa Jorden mod en saa mægtig Fjende? Betragt blot engang opmærksomt de enkelte Sneeflokker, som vi kalde dem, og Du skal see hvorledes de ere bevæbnede med smukke skarpe Spidser, saa at de, fra hvad Side de end angribes, kunne møde deres Fjender med Baaben, og beskjerme hvad der er blevet dem anbetroet“.

„Men hvorfra veed Du dog alt dette, lille Moder?“ sagde Erik, idet han forundret saae paa hende, „har Du selv seet det, eller have Nisserne fortalt Dig det ved Nattetide? De smaa lystige Krabater ville ogsaa gjerne foresnakke mig Et og Andet om Aftenen, naar jeg er kommen i min Seng, men jeg er da som oftest træt og søvrig, og mine Dine falde sammen, jeg veed neppe selv hvordan.“

„Nei, Nisserne have ikke fortalt mig noget derom,“ sagde Moderen, „med mine egne Dine har jeg i tidligere Dage seet det Altsammen.“

„Seet det selv? Altsaa har Du ikke været blind fra Lille af? Du veed da hvor deiligt Guds Sol skinner derude, Du veed

hvorledes Markerne glinre, og hvor mørk Skoven ligger hist-
ovre, Du veed hvordan det seer ud ved Foraarstide, naar
Svalen atter gjennemskjærer Luften i piilsnar Flugt, naar En-
gene grønnes og Blomsterne udfolde sig, og Bækken risler hen
over de glatte Kiselstene. Al Moder! Har Du seet alt dette —
og er saa bleven blind?"

Taarerne stode den arme Dreng i Dinene, thi nu først følte
han, nu først begreb han hvor uendelig tungt det maatte være
for hans Moder at vide hvor deilig Guds Verden er og dog ikke
at være istand til at skue al dens Herlighed. Det er tilvisse en
saare tung Skjebne, som rammer den, der mister sit Syn! Hvor
smerteligt maa det ikke være for ham at høre hvorledes Alt
trindtom ham fryder sig og jublende hilser den første Svale,
den første Markblomst og finder Lyst og Glæde i hver blinkende
Dugdraabe, i Alt hvad der udfolder sig i Skov og Mark, paa
Sø og Eng, — Alt dette kunde dog endnu saa være, med
Glæde vilde den Blinde give Afkald paa at skue al denne Her-
lighed og taalmodigen bære det Kors, Gud har paalagt ham,
hvis det blot var ham forundt at skue sine Kjære, Forældre,
Sødsfende, Hustru eller Børn, thi stedse at skulle ved Mørket
være skilt fra dem, der staaer hans Hjerte allernærmest, fra deres
trofaste kjærlige Blik, det er dobbelt tungt og smerteligt!

„I tidligere Dage var jeg ikke blind, kjære Erik,“ sagde
Moderen, idet hun favnede sin Dreng og kysede ham med
Tenderlighed. „Jeg har seet Alt hvad Gud i sin Naade har
skjenket os Mennesker herved af Rigt og Herligt. Det var
en deilig Tid, og Mindet derom ligger endnu som en Solstraale
over mit mørke Liv.“

„Stakkels Moder!“ sagde Erik, idet han lagde sit Hoved op
imod sin Moders Bryst; „hovrlænge har Du da nu været
blind?“

„Da Gud skjenkede mig Dig og paa samme Tid tog din

Fader fra mig, da blev jeg syg, meget syg og laae lang Tid mellem Liv og Død, Lægerne troede ikke at jeg nogensinde igjen skulde blive karst, og kun for din Skyld, min kjære Dreng, bad jeg til den gode Gud, at han vilde skaane mit Liv. Han hørte ogsaa min Bøn, Sygdommen forlod mig, og jeg kom igjen til Kræfter — men jeg havde mistet mit Syn. Mit Dine var dødt og mørkt, og da man bragte Dig til mig kunde jeg kun kysse og velsigne Dig, — see Dig formaade jeg ikke.“

„Du stakkels, kjære Moder!“ sagde Erik, idet han trykkede sig op til hende.

„Har da ingen af de mange kloge Læger kunnet hjælpe Dig til at faae dit tabte Syn igjen?“

„Nei, ikke en eneste af dem Allesammen, mit kjære Barn,“ svarede Moderen med et Suk. „De have prøvet paa Mængt og Meget og gjort sig stor Umage med mig, men Ingen traf det Rette, ja tilsidst meente de Alle, at der for mig ikke fandtes nogen Hjælp her paa Jorden, og at jeg maatte vandre i Mørket alle mine Levedage. Kun eengang kom der en gammel Doktor her til Byen, som gav mig lidt Haab, men ogsaa med det Samme betog mig det.“

„Og hvem var det, hvad sagde han?“ udbrød Erik hurtigt.

„Det var en gammel, gammel Mand, med langt sneehvidt Skjæg og Haar efter hvad man sagde mig,“ fortalte Moderen. „Ingen kjendte ham her, og Ingen vidste hvorfra han kom eller hvorhen han gik. Han havde vel af andre Læger hørt Tale om mine syge Dine, og kom nu for at see dem.“

„Og hvad sagde han saa?“ spurgte Drengen, som forventningsfuld skuede op til hende.

„Han maa vel have betragtet mine Dine længe og opmærksomt, tilsidst greb han min Haand og sagde, at det var en tung Skjebne, som Gud havde paalagt mig. Almindelige Midler

vare heller ikke istand til at hjælpe mig, og dog gaves der Noget, som kunde gjøre mig seende igjen."

"Og hvad var det, kjære Moder, hvad var det?" sagde Drengen bønligt, "kan jeg ikke skaffe Dig det?"

"Neppe, mit kjære Barn, thi det skal være en Trylleblomst, som hedder „Gudsøie“, og som voxer i en eller anden hemmelig Braa. Den skulde plukkes af Menneskehaand, men mangen Fare maatte Den bestaae, der vilde paatage sig at søge efter den, og derfor maa jeg vel finde mig i at vedblive at være blind alle mine Dage."

"En Blomst?" udbrød Erik idet han hurtig rettede sig op og saac hende skarpt ind i de livløse Dine, som om han der vilde søge Befræstelse paa hvad han havde hørt. „Hvor voxer den, Moder? Og kan jeg ikke plukke den?"

"Min Dreng," sagde Moderen rørt, „det vilde overstige dine Kræfter. Ikke heller vilde jeg være istand til at sige Dig hvor Du skulde søge den. Ingen Dødelig kjender, efter hvad den gamle Doktor forsikkrede mig, Stedet hvor den findes, og kun Gud alene er istand til at lede den Søgendes Fjed didhen."

"O, naar Vorherre vil lede den, som vil søge efter Blomsten," udraabte Erik glad og bevæget, „saa lad mig kun trøstigt drage afsted, kjære Moder, og jeg skal gjerne vandre hele Verden rundt for at finde den. Du har jo tidt sagt mig, at den gode Gud elsker os Alle som sine Børn, og skulde han da ikke hjælpe mig til at bringe Dig Lægedom?"

"Du er en velsignet god Dreng," sagde Moderen sukkende, idet hun atter og atter kysede ham, „ja, naar Du er bleven rigtig stor og har faact Kræfter til at udføre vanskelige Foretagender, saa kan Du drage ud og forsøge din Lykke, men til den Tid maa Du blot tænke paa at være flittig og læse, og ikke gruble over hvorledes Du skal finde Gudsøieblomsten. Vi staae Allesammen i Guds Haand og han paalægger os ingen sværere

Byrde end vi kunne eller skulle bære. Hans Beie ere urandsagelige, men de lede alle til det Bedste."

Moderen satte sig nu i sin Stol og støttede sit Hoved i den høire Haand. Erik vidste, at det var et Tegn paa at hun gjerne vilde være alene og han forlod derfor langsomt Bærelset, for at kunne hengive sig til sine egne Tanker og Planer. Fortællingen om Trylleblomsten løb ham nemlig rundt i Hovedet, og han fattede det Forsæt ikke at hvile før han havde fundet den, men hvordan han skulde bære sig ad dermed, og hvor han skulde søge efter den, det vidste han rigtignok ikke selv endnu.

Da han kom ned, sad Kollo, hans store nysfundlandske Hund udenfor Døren og saae paa Drengene der morede sig med at rutche og med at løbe paa Skøiter. Uagtet de loffede den paa alle Maader, gav den sig dog ikke af med dem, men blev roligt siddende indtil Erik kom ned. Aldrig saasnart fik den Die paa ham førend den sprang op, strøg sig logrende op ad ham, og saae derhos hen til de andre muntre Drenge, som om den vilde sige: „skulle ikke ogsaa vi være med der?"

For tre Aar tilbage var der udbrudt en stor Ildbrand i den By, i hvilken Eriks Moder boede. I en Gaard, der stødte til det lille Huus hun eiede, var der en Nysfundlænder, som nylig havde faaet Hvalpe, men som man i Forvirringen havde glemt at slippe løs. Allerede havde Ilden grebet fat i den Bygning, til hvilken denne Gaard hørte, da Erik, der var en god Ven af Nysfundlænderen, behjertet flattrede over et Plankværk og skar Hunden løs med sin Kniv, greb to af Hvalpene medens Moderen selv tog en tredie i Flaben, og skyndte sig saa hurtigt som muligt tilbage over Plankværket igjen. Af Taknemmelighed forærede nu Hundens Eier Erik en af Hvalpene, hvilken han kaldte Kollo og selv opdrættede. Det var ogsaa næsten som om Kollo vidste hvad den havde sin unge Herre at takke for, thi med ubrødelig Troskab og Kjærlighed var den ham hengiven. Mærkeligt nok

have mange Dyr lige saa megen Forstand og langt bedre Hjerte end mangt et Menneske. Dyr glemme sjelden modtagne Belgjerninger, og hvem de kjende som deres Ven, ham ere de uforanderligt tro og hengivne. De lyve heller ikke og vise sig aldrig falste, hylle ikke Venlighed, naar der er Noget, som ikke behager dem, og lægge aldrig Dølgemaal paa deres rette Sindelag.

Grif havde imidlertid ingen Lyst til at lege idag. Han klappede sin kloge Hund og blev staaende ved Siden af den for at see paa de andre Drenges muntre Leg. Det var ham saa usigelig tungt om Hjertet, og han vilde gjerne give hvad det skulde være for at faae at vide, hvor han skulde finde den Blomst, som den gamle Doktor havde talt om og som kunde skaffe hans Moder Synet igjen. Hunden var imidlertid ikke tilfreds med sin Herres alvorlige Bæsen og den var heller ikke vant til at see ham saaledes, medens Kammeraterne tumlede sig lystigt om. Den strøg sig op ad ham, hjeffede, skrabe ham med Poten og gjorde alt muligt for at tiltrække sig hans Opmærksomhed, men Grif veg ikke fra Pletten, klappede Kollo kjerligt og sagde sørgmodigt: „Ja jeg veed nok at Du mener det godt med mig, men Du kan ikke hjælpe mig. Kunde vi bare faae Lov til at gaae ud med hinanden i den vide Verden for at søge efter „Gudsøie“, saa skulde jeg nok igjen tumle mig med Dig.“

Det var ordentlig som om Hunden forstod disse Ord, thi den gav sig først til at løbe et Stykke hen ad Beien, men kom derpaa tilbage igjen og nappede Grif i Klæderne, og syntes at opfordre ham til at følge med ud i den vide Verden. Men hvorledes skulde Hunden vide hvad der laae Drengen paa Hjerte? Den vilde rimeligviis kun ud at løbe, og den var vel bleven træt naar det begyndte at lakke mod Aften og havde saa længtes efter at komme hjem igjen, thi dens Hu stod ikke til at finde den lægende Trylleblomst. Grif rystede derfor ogsaa paa Hovedet og sagde: „Kjære Kollo, hvad Du vil, det kan ei hjælpe mig;

en kort Spadseretour bringer mig ikke til Maalet. Jeg har en lang Reise for, men Vorherre veed, hvorhen jeg skal vandre for at skaffe min stakkels Moder Rægedom."

Med disse Ord vendte han sig om, forlod Gunden, der saae ganske forbløffet ud, og gik langsomt op paa sit lille Kammer for at lægge Planer for Fremtiden.

Andet Capitel.

Svorledes det gif til, at Erik fattede det Forsæt at soge efter
Trylleblomsten.

Saa blev det da Aften. Erik havde spist sin Aftensmad og var gaaet til sengs, men før han faldt i søvn, bad han ret inderligt til den gode Gud, at han vilde give ham tilkjende, hvor han skulde finde Blomsten. Hans arme Moder havde lidt og udstaaet saa meget, og det var saa tungt og sørgeligt, at hun ikke mere kunde see den skønne Berden, den lyse Dag, de tindrende Stjerner og den blanke Maane; gjerne, gjerne vilde han vandre afsted, hvor langt det end skulde være for at finde Lægedomsblomsten til den stakkels Moder. Taarerne trillede ham ned over Kinderne medens han saaledes bad, og træt af at græde faldt han endelig i søvn.

Svorlænge han saaledes havde ligget, vidste han ikke, men pludseligt forekom det ham, som om en vidunderlig Glands oplyste Bærelset. Han havde endnu Dinene lukkede, men Lyset blændede ham desuagtet gennem Dienlaagene, og da han endelig aabnede dem, foer han forskrækket op med et Udraab af Forbauselse.

Han havde rigtignok ogsaa Grund til at forbauses, thi for Enden af hans Seng stod, ligesom baaren paa smaa lette Skyer, en Dreng i vide folderige Klæder, og fra ham udgik et saadant Lys og en saadan Glands, at det straaledede gennem Bærelset som den klareste Sol. Erik formaaede ikke at sige et eneste Ord, men i stum Beundring betragtede han det deilige Syn. Da

sagde den fremmede Dreng til ham med en Stemme saa liflig, at det klang som den yndigste Musik:

„Erif, den gode Gud har hørt din barnlige Bøn; han glæder sig ved at Du har din Moder saa kjær og saa gjerne vil hjælpe hende, han vil desaaarsag ogsaa vise Dig den Bei Du skal vandre for at finde Trylleblomsten. Men har Du nu ogsaa Mod til at bestaae alle de Farer, der ville møde Dig, og Kraft til at taale alle de Besværigheder, som Du vil blive udsat for? Det er en lang, mæsommelig Bei Du har at vandre; mange Maaneder ville hengaae iuden Du naaer Maalet og atter igjen mange Maaneder inden Du kommer tilbage, Mangt og Meget truer Dig underveis og neppe vil Du have Kræfter til at holde det Altsammen ud.“

Med Studsen og Beundring hørte Erif paa den deilige Drengs Ord, men alt som han talte, blev det ham stedse lettere om Hjertet, og da han standsede, udbrød han:

„O, siig mig blot hvorhen jeg skal gaae! Jeg vil gjerne døie hvad det skal være, naar jeg blot kan skaffe min Moder Hjelp. Om der end er nok saa langt til det Sted hvor Blomsten groer, saa vil jeg dog vandre didhen og aldrig blive træt. Du veed maaskee ikke hvor tungt det er at have en Moder, der er blind, men Du seer saa god og venlig ud, at Du vist ikke vil lade mig bede forgjeves. Siig mig derfor hvor jeg skal gaae hen, og Du skal nok see, at jeg ikke er bange; jeg skal ikke tabe Modet hvad der saa møder mig, naar jeg bare veed, at jeg kan finde Blomsten.“

Det fremmede Barn saae mildt og venligt paa ham og sagde derpaa:

„Stedet kan jeg ikke saa nøiagtigt angive Dig, Du maa selv søge det, thi ingen banet Bei fører didhen. Men her har Du en lille Kapsel, og i den er der en lille Staalpiil og hvor den

peger hen, der skal Du gaae, stedse ligefrem, saa kommer Du tilsidst til Maalet".

Bed disse Ord høiede Barnet sig ned og lagde en lille guldglimsende Kapsel paa Bordet, som stod ved Eriks Seng.

„O Tak, tusind Tak!“ raabte denne, uden at han dog vovede at strække Haanden ud efter Gaven, „nu kan jeg hjælpe min stakkels Moder, nu veed jeg jo hvor jeg skal begive mig hen for at finde den velsignede Blomst, der skal give hende Synet igjen. Om jeg end skal vandre Veien ganske alene, saa vil jeg dog gjøre det.“

„Det kunde dog nok være, at jeg var istand til at skaffe Dig en Følgesvend paa din Vandring,“ sagde det fremmede Barn smilende, „jeg har mange smaa Benner, blandt hvilke nok En eller Anden vil gjøre mig den Tjeneste; men det Meste maa Du dog selv udrette, og kun med Menneskehaand maa Blomsten plukkes. Og nu Farvel, Vorherre være med Dig paa din lange Vandring.“

„Skal jeg da aldrig see Dig igjen, Du kjære Barn?“ spurgte Erik idet han strakte Armene ud imod ham.

„Maaskee,“ sagde Barnet smilende, og Erik saae nu hvorledes Lysglandsen i Stuen stedse tabte sig mere og mere. De smaa Skyer hævede sig og fyldte Værelset med en let Taage. Erik vilde springe op, men han var ikke istand dertil; Taagen blev stedse tættere og tættere, endelig blev det ganske mørkt som tidligere, og med et Suk sank Erik tilbage paa sin Hovedpude.

Det var allerede høilys Dag da han atter vaagnede den næste Morgen, og dog blev han liggende en god Stund i sin Seng, hensunken i stille Betragtning.

„Åh, hvad har jeg dog havt for en deilig Drøm inat,“ sukede han, „hvor skøn og hvor yndig var den ikke; ah, at det kun var en Drøm!“

„Erik!“ raabte Moderen udenfor og bankede paa Døren,

„Grik, Du Gyssover, vil Du da ikke staae op idag? Det er jo høilys Dag, skammer Du Dig ikke ved at ligge saa længe?“

„Jeg kommer strax, lille Moder, jeg kommer strax!“ raabte Grik og sprang rast ud af Sengen, klædte sig paa og aabnede Vinduet. Men da han vendte sig om for at gaae hen til Døren, udstødte han et lydeligt Skrig og blev forstræffet staaende ved Bordet foran Sengen. Han havde ogsaa god Grund dertil, thi paa Bordet laae den Kapsel, som det deilige Barn havde givet ham om Natten.

„Saa var det dog ingen Drøm!“ udraabte Grik, „Barnet har virkelig været her, og jeg kan give mig paa Bei efter Trylleblomsten!“

Med skjælvende Haand aabnede han Kapselen, der ikke var stort større end en Valnød og af blankt Metal. Indvendigt var der et Glas og under dette en blaa Staalpiil, hvis zittrende Spids stedse viste i een og samme Retning, saaledes som Barnet havde sagt. Jublende greb han Kapselen og ilede til sin Moder.

„Moder, Moder, see blot hvad jeg her har,“ raabte han hende imøde og glemte at sige hende Godmorgen. „See hvad jeg inat har faaet til Foræring!“ og idet han sagde dette, lagde han Kapselen i Moderens Hænder, slyngede sin Arm om hendes Hals og kysede hende.

„Hvad gaaer der af Dig, min Dreng, Du er jo ganske ude af Dig selv,“ sagde Moderen, idet hun lod sine Fingre glide hen over den blanke Kapsel.

„O nu kan jeg drage ud for at søge efter den Blomst, der skal bringe Dig Hjælp, søde Moder!“ jublede Drengen. „En Engel har inat bragt mig den Kapsel, som Du har i Haanden og sagt mig, at jeg kun skulde gaae estersom Pilen pegede.“

„Du har drømt, min rare Dreng,“ sagde Moderen kjærligt. „Kapselen er din Faders Kompas, som jeg i lang Tid ikke har

havt i mine Hænder, men jeg begriber ikke hvorledes det er kommen i dit Bærelse."

„Faders Kompas!" sagde Erik forbauset.

„Din Fader har brugt det paa sine Reiser," svarede Moderen, „og det har senere været gjemt i hans Pult; ved en Oprydning er det vel kommet frem."

„Men Engelen har dog lagt det paa mit Bord inat, og sagt mig, at jeg skulde følge Pilens Spids indtil jeg fandt Trylleblomsten," paastod Erik.

„Min søde Dreng," sagde Moderen, „ifald Du bestandig vilde følge Pilespidsen, saa vilde Du stedse komme høiere og høiere mod Nord, ja tilsidst naae op til evig Is og Snee, hvor ingen Blomst kan groe og hvor Alt stivner i bestandig Vinterfulde."

„Engelen saae dog saa god ud, og jeg hørte saa tydeligt, at han sagde, at jeg blot skulde vandre mod den Kant, som Pilen pegede, og han veed dog vist Bæst," sagde Erik bedrøvet.

„Du har drømt, min Erik," gjentog Moderen. „Du har grublet over hvad jeg igaar fortalte Dig om Trylleblomsten, mit kjære Barn, og saa har Du drømt saa livagtigt derom, at Du nu troer at det har været virkeligt. Slaa Dig derfor de Tanker af Hovedet. At Du holder af mig det veed jeg, og kanske havde Du ogsaa Mod til at foretage en saadan Reise, men Du er dog alligevel endnu for lille, og ialtfald maatte Du, før Du drog afsted for at søge efter Blomsten, have en bedre Fører end et Kompas, der stedse peger mod Nord."

Hermed var Samtalen for Diebliffet afbrudt, men Erik var bleven lidt forknyt, thi alle de skjønne Forhaabninger han havde næret, maatte han give Slip paa, da det Hele jo kun havde været en Drøm. Dette kunde han dog ikke rigtig gaae ind paa, thi saa meget vidste han med Bished, at Kompasset Dagen iforveien ikke havde befundet sig i hans Bærelse, og Pigen, som havde

gjort reent, erklærede paa hans Spørgsmaal, at hun heller ikke havde seet det der; hans Moder sagde jo selv, at hun i lang Tid ikke havde havt det i sin Haand, og hvorledes var det da kommen paa Bordet ved hans Seng, saafremt den fremmede Dreng eller Engelen, som han helst kaldte ham i sine Tanker, ikke havde lagt det der? Jo mere han derfor tænkte over Sagen, desto mere følte han sig overbevist om, at han ikke havde drømt, og han havde jo ogsaa ganske tydeligt seet baade Lysglandsen og Engelen, samt hørt hvert Ord, denne talte; det kunde altsaa ikke have været nogen Drøm. Fulgte han nu ikke Engelen's Opfordring, saa vilde denne vist blive vred paa ham og det kunde da let hænde, at han aldrig fik ham mere at see.

Lilligemed denne Overbeviisning bestyrkedes derfor ogsaa hos ham det faste Forsæt at følge Compasset indtil han fandt Trylleblomsten, og skulde han endog bane sig Vej gennem Sne og Is, hvad gjorde saa det? Han havde jo varme Klæder og var flink tilbeens og mere behøvedes der jo ikke. At der saa høit oppe imod Nord ikke fandtes noget Huus, hvori han kunde finde Mattely, det tænkte han slet ikke paa.

Moderen blev meget forskrækket, da han om Aftenen kort og godt sagde hende, at han vilde begive sig paa Vej for at finde den Trylleblomst, som skulde give hende Synet igjen. Hun angrede nu, at hun havde fortalt ham noget derom, og gjorde sig al mulig Umage for at forestille ham det Haabløse ved et saadant Foretagende. Da han imidlertid bad og bønfuldt om hendes Samtykke og sagde, at han aldrig kunde blive glad, hvis hun negtede ham det, saa indvilligede hun endelig i at lade ham drage afsted til Foraaret. Først skulde han imidlertid begive sig til en Onkel, som boede i Hamborg og spørge ham tilraads. Hvad denne raadede ham til, det skulde han gjøre, men Moderen tænkte nok, at Onkelen, som var en forstandig og ærlig Mand, vilde bringe Drengen paa andre Tanker og faae ham til

at opgive den fortvivlede Reise. Desuden var der jo længe til Foraaret, og hun haabede saa smaat, at Erik inden den Tid vilde slaae det Hele i Glemmebogen. Men Erik gav sig for Alvor til at studere sit Landkort, og da han saae, at han for at komme til Hamborg kun behøvede at følge sit Compas og drage nordest, saa var han glad og lykkelig og længtes over al Maade efter at det skulde blive Foraar. Hans Moder tog rigtignok slemt Feil, naar hun troede, at han til den Tid vilde slaae Reisen af Tanterne.

Tredie Capitel.

Sporledes Erik fik Besøg af Nisserne.

Det blev endelig Foraar. Først pippede Vintergjækkene frem gjennem Sneen, saa bleve Engene grønne, og da Violerne begyndte at blomstre og Lærken sang sin Jubelsang, kunde Erik ikke længer holde ud at blive hjemme, men tiggede og bad sin Moder om Tilladelse til at maatte drage til sin Onkel i Hamborg.

Det var nu slet ikke efter Moderens Sind, thi om hun end, som sagt, troede, at Onkelen vilde gjøre det saa broget for Drengen, at han lod al videre Reise fare, saa var hun dog inderlig bedrøvet over at skulle være skilt fra ham i saa lang Tid, og hertil kom, at Reisen til Hamborg ikke var nogen Bagatel dengang, da der ikke fandtes nogen Jernbane, ja knap ordentlige Veie og Vogne. Erik var imidlertid ved godt Mod; han var jo isærd med at rykke sit Maal nærmere, og Alt forekom ham let og ubetydeligt, nu da Haabet om maaskee at kunne bringe sin Moder Hjælp tilsmilede ham.

Det er mange mange Aar siden, at Nisserne dreve deres Væsen, men dengang de gjorde det, saa var det snart for det Gode, snart for det Onde, og hverken Bredeord eller venlig Opfordring kunde faae dem væk, naar de engang havde taget Ophold hos En. I Almindelighed vare de dog godmodige Væsener, om de end af og til viste sig lidt drillevorne, og ofte gjorde de dem, i hvis Nærhed de færdedes, baade Godt og Gavn. Lod man dem saa skalte og valte i Huset som de selv

vilde, uden at forstyrre dem eller gaae paa Luur efter dem, saa kunde man være sikker paa deres Venfkab, men i modsat Fald gjorde de det ene Spilop efter det andet, og man maatte da ikke gjøre Regning paa deres Bistand. Enkelte holdt sig indenfor en snever, indskrænket Birkekreds og sysslede der med stor Flid i al Stilhed, men Andre derimod flokkede sig sammen i store Skarer, deels i Skovtykningerne og deels i Landsbyerne og Kjøbstæderne, hvor de saa holdt til i Kjelderne og paa Loftene. Mange levede dybt under Jorden som Bjergmænd og tumlede med de ædle Metaller, ligesom Folk nutildags bære sig ad med Steenful eller andet Sligt, men dem troede man ikke saa rigtigt og ansaae dem for at være mindre godmodige end de andre. Guld er en farlig Ting, og den, der stedse arbejder med det for at samle til Bunte deraf, bliver let tilsidst haardhjertet og kold.

Nu er der hverken Nisser eller Ellesfolk eller Underjordiske mere i Verden, og Ingen veed hvor de Allesammen ere blevne af. Der er vel dem, der paastaae, at Menneskene ere blevne dem for kloge og at Bladsen heroppe er bleven dem for indskrænket, men hvem veed om det er sandt? Saameget er ialtfald vist, at intet levende Væsen har i Mandsminde været istand til at opsnuse deres Smuthuller, og man skulde næsten tro, at de vare aldeles forsvundne fra Jorden, ifald der ikke mangengang blev spillet os et og andet uforklarligt Bud, som nok er skiftet til at gjøre os mistroiske i saa Henseende. Hvor ofte bliver ikke Noget borte lige for vore Dine, uden at man er istand til at finde det igjen hvor omhyggeligt man end søger, og hvor ofte ligger det ikke saa lige for Næsen af En, naar man mindst venter det? Hvor tidt gaaer der ikke en Rude eller en Kop itu, uden at det er muligt at komme paa Spor efter hvem der har gjort det, og hvor mangt et Blækhuus bliver ikke væltet, uden at Noget er Skyld deri? For saadanne Drillerier er Nissen vist

endnu Mæster, thi hvem skulde ellers være det? Men nutildags skal det vist ikke falde ham ind at vaske op og feie Gulv for Pigerne eller lære Lectier for Børnene, nei dertil er han saamen bleven for magelig.

Dengang Erik levede, var der imidlertid nok af Nisser, og tidt og ofte havde han seet hvorledes de ved Nattetide puslede gennem Stuerne og gjorde alleslags Løier. De kunde ogsaa godt lide ham, thi han gjorde dem aldrig Fortræd, og naar han med lukkede Dine laae stille og rolig i sin Seng medens de færededes om ham, tilhvissede de ham mangt et deiligt Eventyr, viste ham mange forunderlige Ting og byggede endog stundom Grz- og Muslinggrotter for ham, saa det var en Lyst at see. Naar det blev lyst, forsvandt imidlertid al den Herlighed, men mærkeligt nok var det, at Erik aldrig kunde see Sligt med aabne Dine. Nu var det længe siden, de smaa Puslinger havde viist sig for ham; hele Vinteren igjennem havde han ikke seet Noget til dem, men han havde ogsaa været altfor beskjæftiget med sine egne Planer og Tanker til at han skulde have bekymret sig om dem eller savnet dem.

Imidlertid skred Tiden frem, Uge gif efter Uge og nu var der kun een Dag til at Reisen skulde gaae for sig. Næste Morgen skulde Bognen afsted, med hvilken Erik skulde kjøre til Hamborg, og med et saare tungt Hjerte var han om Aftenen gaaet tilsengs. I lang Tid skulde han jo ogsaa være skilt fra sin inderlig kjære Moder, som vilde komme til at savne ham og have mangen Bekymring for hans Skyld. Men det var jo netop for at kunne bringe sin Moder Hielp, at han vilde give sig ud paa den lange Reise, — den Tanke trøstede ham, og træt af Grublen og Uro var han netop falden isøvn, da det forekom ham som om han hørte Noget ganske sagte banke paa hans Seng. I Begyndelsen agtede han ikke derpaa og hørte det vel ogsaa som halvt i Søvne, men da det stedse bankede stærkere og

stærkere, blev han tilfidsst vaagen og satte sig overende i Sengen; forgjeves saae han sig om overalt i Stuen. Fuldmaanen skinnede klart ind gjennem Binduet, men han kunde alligevel ikke opdage det Mindste.

„Na, jeg har drømt,“ sagde han sagte hen for sig, og vilde netop til atter at lægge sig ned, da bankede det nok engang, og da han nu forbausset saae udover Sengekanten ned paa Gulvet, blev han en lille Nisse vaer, der stod og saae op til ham.

„Hvor Du dog sover haardt Erik“, sagde Puslingen, og rystede smilende paa Hovedet; „jeg har banket og banket, saa jeg er ganske øm i Fingrene, og mere Larm vilde jeg ikke gjøre for ikke at vække alle Folk her i Huset.“

„Er det Dig Nisselil?“ sagde Erik, der ikke i ringeste Maade var bange for ham. „Kommer Du kanske for at tage Farvel med mig? Imorgen reiser jeg.“

„Ja det veed jeg“, sagde Nissen bedrøvet, „og det gjør os Allesammen saa ondt, thi Du er en rigtig rar, god Dreng. At Du vil bringe din blinde Moder Hjelp, det har imidlertid igjen glædet os, og vi have besluttet efter Evne at staae Dig bi med Raad og Daad — saafremt det ikke er Dig imod.“

„Nei“ sagde Erik glad, „det er det sandelig ikke, tusinde Gange takker jeg for Eders gode Billie, og ret inderlig beder jeg Eder om, at I ville tage Jer af min fjære Moder medens jeg er borte og vogte hende for alt Ondt, saa at jeg maa træffe hende frisk og vel tilmode naar jeg kommer hjem igjen.“

„Bær ikke urolig for hende,“ sagde Nissen, „men tænk bare paa Dig selv, thi Du har en lang og besværlig Vandring for, og mangen Boren vilde betænke sig paa at give sig ud paa den.“

„Veed Du da, Nisselil, hvor jeg skal hen?“ spurgte Erik forundret.

„Jeg har rigtignok ikke været der,“ sagde den Lille, „men

den fremmede Dreng, som gav Dig den lille Tingest med Staal-pilen, har talt til mig derom, og bedet os om at hjælpe Dig. Gam tør og maa vi ikke negte Noget. Men det er sandt, udenfor vente de Andre og det er vist bedst, at jeg faaer dem ind for at de ikke skulle blive utaalmodige."

Ligesom han sagde dette, flappede han tre Gange i Hænderne; paa dette Tegn aabnede Døren sig sagte og lydløst, og nu myldrede hele Nisfefolket ind, sexti til otti i Tallet, med snurrige Huer, opadbøiede Sko, stribede Buxer og brogede Trøier paa. De Fleste hoppede frank og frit omkring, men sex af dem kom møjsommeligt slæbende men en lang Stang, og et Par Stykker havde grumme travlt med et rødt Futteral, som de bare imellem sig paa en lille Bærebør, og derpaa lagde ned ved Erik's Seng tilligemed Stangen, der forresten lignede en lille Spadserestof. Den Nisse, som havde vækket Erik, lod til at være Anfører for den hele Flok; han havde ogsaa et ærværdigt Udseende med sit lille hvide Skjæg og bar et lille gyldent Sværd ved sin Side.

Erik vidste knap hvorfra alle de vedre Smaafolk kom, som efter at have lagt fra sig hvad de havde baaret, samlede sig i en Alynge midt i Stuen, paa en Plet hvor Maanens Skin faldt allerklarest. Den Gamle vinkede derpaa ad to iblandt dem, og sagde:

„Kjære Erik, jeg har herved den Fornøielse at forestille Dig mine to Sønner, Brikkenak og Mukkerap, og med den Sidste vil Du forhaabentlig stifte nøiere Bekjendtskab. Selv bringer jeg Dig her din Vandringstav til Reisen; den seer rigtignok kun ud som en simpel Eggekjæp med et Haandtag af Horn, men den har fortrinlige Egenskaber og Mukkerap vil nok senere gjøre Dig bekjendt med dem. Min ældste Søn, Brikkenak, giver Dig dette Brændeglas til Reisen; pas rigtig godt paa det, thi Du kommer til et koldt Land, hvor det er

vanstelig at faae Ild og Barme. Dette er de Foræringer, som vi To give Dig, hvad Mufferap angaaer, saa vil han selv ledsage Dig, isald Du forøvrigt vil have ham med. Jeg tænker nok, at I skulle komme godt ud af det med hinanden."

„Men kan han gaae ligesaa hurtigt som jeg? Thi det bliver vel saa, at vi maae bruge Benene, naar vi ikke kunne komme længer frem tilvogns," sagde Erik.

„Na, saa sætter jeg mig paa dit Tornister," svarede Mufferap, „Du skal bare mærke, hvor let jeg er. Løst engang paa mig, jeg veier ikke mange Pund."

Med disse Ord sprang han op paa Sengen, og da Erik rakte sin Haand ud imod ham, satte han sig paa den. Han havde virkelig Ret, thi han var saa let som en Fjer, og havde Erik ikke seet ham sidde paa Haanden, skulde han sandelig ikke have mærket, at han var der.

„Er det ogsaa dit Alvor, at Du vil vandre med mig ud i den vide Verden?" spurgte Erik, som igrunden var lidt øm om Hjertet ved at skulle føre den lille Pusling saa langt bort fra Huus og Hjem.

„Ja vist er det," sagde den Gamle, „og lad ikke det volde Dig nogen Uro. Mufferap gjør det med stor Fornøielse, og desuden have vi histoppe en heel Deel Fætttere og Frænder, som vi dog engang imellem maae høre til og nu kan han jo gjøre det med det Samme."

„Saa vær mig hjertelig velkommen som Reisekammerat," sagde Erik til Mufferap, „bedre er det ogsaa at have En med sig i Følge, naar man skal paa Vandring, end ganske ene at gaae ud i Verden."

„Men nu maa Du ikke tale til noget Menneske om de Foræringer, vi have givet Dig eller om det Følgeskab, Du skal have," sagde den gamle Nisse advarende, „thi sladrer Du af Skole, og siger blot saameget som et eneste Ord til nogen Dødelig, saa

miste Foræringerne de Egenfkaber, de have, og saa maa ogsaa Mufferap strax forlade Dig."

„Kollo maa Du endelig tage med," sagde Mufferap, „thi ham vil jeg til en Afverling ride paa, da det vilde blive altfor kjedsommeligt bestandig at sidde paa Tornistret."

„Ja det forstaaer sig," sagde Erik, „Kollo maa med. Men nu maa Du komme rigtig tidlig imorgen, thi Vognen venter ikke."

„Bryd Dig ikke om mig," sagde Mufferap, „skulde jeg ikke være paa Pletten, saa vent ikke paa mig, kjør kun afsted; jeg skal nok indhente Dig udenfor Pnen."

„Dg nu Levvel, min kjære Erik," sagde den gamle Nisse og nikkede venligt til ham. „Et fromt Barn, som af Kjærlighed til sin Moder udsætter sig for saadanne Farer og Besværligheder, som dem Du gaaer imøde, vil ganske sikkert naac Maalet. Vedbliv derfor at være god og kjærlig som hidtil, og Du vil nok høste Løn for din Hengivenhed."

„Levvel, Erik, Levvel, Du kjære Dreng!" raabte alle de andre Nisser. „Levvel, kom frisk og fornøiet tilbage igjen, og skulde Du underveis træffe paa nogle af vore Kammerater, saa hilø."

„Godnat Erik!" sagde ogsaa Mufferap, idet han hoppede ned fra Sengen, „sov nu ikke over Dig, men husk paa, at vi skulle tidligt afsted," og medens Erik bevæget og taknemmeligt fulgte dem med Dinene, aabnede Døren sig atter, og den lille Nisseflok forsvandt ligesaa lydløst som den var kommen. Erik lagde sig tilbage paa sin Hovedpude, lukkede Dinene, og faldt snart i en sød Søvn.

Fjerde Capitel.

Hvad Dufelen i Hamborg sagde om Reisen.

Den næste Morgen bragte Erik og hans Moder smertelige Dieblikke, thi bittert og tungt er det at skulle skilles fra den man af Hjertet har kjær. Den Bortdragende føler dog kun i Afstedens Dieblik Skilsmisens Smerte, ham omgiver snart en ny Verden, og nye Scener og Indtryk afveyle med hver Time. Den Tilbageblivende sidder derimod hjemme i Beemod og Rvide, tæller Timerne og seer Dag efter Dag henrinde trist og langsomt.

Eriks Moder følte navnlig stor Hjertevee ved at skulle skilles fra sin Søn, thi blind som hun var, vilde hun nu komme til at staae ganske ene i Verden, og være nødt til at stole paa Fremmede. Haabede hun end saa smaat, at Dufelen i Hamborg vilde bringe Erik til at afstaae fra sit Forsæt, saa vilde Adskillelsen dog alligevel vare længe nok, thi dengang gik det som sagt ikke saa hurtigt med at reise som nutildags. Frokosten blev fortæret i al Taushed og Erik fremtog derpaa sit Tornister, hvori alt hans Reisetoi befandt sig. Stokken, som Nisserne havde foræret ham, glemte han naturligtvis ikke, ligesaa lidt som Brændeglasset i det røde Futteral, hvilke Ting ganske rigtigt laae udenfor hans Seng, da han vaagnede. Glasset gjemte han i sin Brystflomme, Stokken tog han i Haanden og Tornistret paa Ryggen.

Nu kjørte Bognen for Døren og Rudsten smeldede med Vidsten. Erik kastede sig endnu engang i sin Moders Arme;

kjærligt og inderligt bad hun ham om at passe vel paa sig selv, og være god og skikkelig, og ønskede ham Guds bedste Belsig- nelse. Med taarefyldte Dine sprang saa Erik ned ad Trappen og ind i Bognen, hvor han satte sig grædende i et Hjørne, og nu gik det afsted over Steenbroen og ud af Byens Port.

Den stakkels Dreng havde været saa betagen af Sorg ved Afskeden, at han ganske havde glemt Kollo, men denne havde selv passet paa at komme med. Da han saae sin unge Herre sætte sig i Bognen, ansaae han det for Noget, der faldt af sig selv, at han ogsaa skulde være med. Muntert gjøende sprang han ved Siden af Bognen, snart tilhøre og snart tilvenstre, og han blev næsten ubændig af Glæde, da han kom i det Frie og ind i den grønne Skov.

Ogsaa Mufferap, den belovede Rejsekammerat, havde Erik aldeles glemt, men Herregud, det var ham ogsaa saa tungt om Hjertet og han tænkte ikke paa Andet, end paa den stakkels blinde Moder som sad derhjemme og græd.

„Erik!“ sagde en blid og venlig Stemme, men da han for- undret saae efter, kunde han ikke blive vaer, hvem den kom fra.

„Erik, her er jeg,“ sagde den samme Stemme nok engang, og den lille Nisses venlige Ansigt tittede frem under Tornister- flappen.

„Af Mufferap!“ raabte Drengen med taareblandet Smil, „er Du der? nær havde jeg reent glemt Dig, men det var dog rart at Du holdt Ord.“

„Du er dog en snurrig Fætter,“ sagde Mufferap leende, „Du har jo selv pakket mig i Tornisteret imorges, og saa siger Du, at Du har glemt mig? Men spænd lidt op for mig, jeg sidder forbandet ubeqvemt herinde og der er jo ogsaa Plads nok til os Begge i den store Bogn.“

Erik spændte hurtig den ene Rem op og lynsnar sprang Mufferap ud og satte sig paa Sædet ved Siden af Erik, hvor

han strax gav sig til at glatte paa sine forkrøllede Klæder, ryste sin Hue og rette paa sin Skjortekrave. Da dette var gjort, sagde han:

„See saa, nu ere vi da endelig komne paa Bei og nu maa Reisen for mig gaae saa langt det skal være. Saadan en Tour har jeg længe ønsket mig; man kjører forresten mageligt i denne Bogn, kun Skade at man ikke kan have den hele Beien.“

Grif var rigtignok inderlig glad over at have den lille gode Nisse ved Siden af sig, men Skilsmisfen fra hans Moder laae ham dog endnu saa tungt paa Hjerte, at han ikke havde Lyst til at føre nogen længere Samtale med ham. Han lagde sig derfor tilbage i Bognhjørnet og lukkede Dinene. Nissen, som lod til at finde dette fuldkommen i sin Orden, tog en Flig af Grifs Blouse og lagde den tilrette under sit Hoved, strakte sig saa lang han var, og faldt snart i den sødeste Søvn.

Imidlertid rullede Bognen fremad, snart igjennem Skov, snart mellem grønne Marker og gjennem smaa Landsbyer, og lystigt havde Kollo sprunget omkring den hele Tid. Uvant til saaledes at tumle sig, blev den store Hund imidlertid træt. Hestene løb ham dog nu lidt for hurtigt, og han holdt sig nu ved Siden af Bognen, idet han af og til saae længselsfuldt op imod Grif. Derover hnfedes denne tilsidst og lod holde for at tage Kollo op. Med eet Spring var Hunden, som var overmaade glad over denne Beslutning, inde i Bognen, hvor han gav sin Glæde Luft i et lydeligt Bjes. Men derved vaagnede Mufferap, og da Puslingen nu satte sig overende paa Sædet, blev Hunden forskrækket og gav sig til at knurre.

„Fy Kollo!“ sagde Grif, „det er min gode, rare Mufferap, som Du maa være venlig imod, dersom vi To skulle blive ved at være gode Venner.“

Kollo var dog endnu ikke ganske paa det Reene med hvordan han skulde tage det, forsigtig stak han Snuden frem og snusede,

men ligesaa snart som Mufferap gjorde en Bevægelse, trak han den hurtig tilbage igjen. Først da Nissen gav sig til at lee af ham og Erik tog ham ved Halsbaandet for at trække ham hen imod Mufferap, blev han modigere og slikkede tilsidst den lille Haand, som Nissen strakte ud imod ham, ja han lagde endog sit smukke store Hoved paa Sædet ved Siden af ham og tillod at han fløede ham bag Dreene.

„Saa Kollo, saa, det var en god Hund,“ sagde Mufferap fornøiet, „vi To skulle nok blive gode Benner. Men det er sandt Erik, husk endelig paa, at Rudiken ikke maa vide Noget af at jeg er her i Bognen, thi ellers maa jeg strax forlade Dig og Du maa foretage den lange Reise ganske alene.“

„Men dersom han seer Dig, hvad saa?“ spurgte Drengen.

„Na, lad mig sørge for det!“ svarede den Lille leende.

„Naar vi holde, kryber jeg atter ned i Tornisteret. Din Onkel i Hamborg maa heller ikke faae det allermindste om mig at vide; megen Snak fører ikke til Noget. Utalt Ord har sjelden angret Noget, men utidig Tale har ofte gjort Skade.“

Reisen gik rast og uafbrudt fremad, men varede dog i flere Dage. Naar det blev mørkt, overnattede man i nærmeste Kjøbstad eller Landsby og Mufferap forstod altid at indrette det saaledes, at han slap ubemærket ind i Eriks Bærelse.

Den femte Dag kom Erik endelig til Hamborg og opsøgte øieblikkelig sin Onkel. Denne var en veihavende Kjøbmand, og var han allerede forundret ved at see Erik komme til ham saaledes ganske alene, saa blev han det i endnu høiere Grad, da han havde læst det Brev, som Drengens Moder havde ladet skrive til ham. Erik maatte udsjorligt forklare ham hvad det egentlig var han havde isinde, og hvorledes han var kommen paa de Tanker, men jo mere han talte, desto betænkeligere blev den alvorlige Mand ved hvad han hørte.

„Hvor har Du dog faaet det ravgale Indfald fra?“

buldrede han endelig løs, da Erik havde forklaret ham hvorledes det var hans Hensigt at vandre ud for at søge efter Trylleblomsten. „Trylleblomst, Mirakelblomst, hvilken taabelig Snak! Jeg havde dog anseet din Moder for at være langt fornuftigere end som saa. Kunne Lægerne ikke hjælpe hende, hvilket gjør mig inderlig ondt, saa kunne Vorherredød Alverdens Blomster heller ikke hjælpe hende, hvad enten det saa er Trylleblomster eller Kjellingetænder.“ -

„Engelen sagde jo dog til mig, at jeg skulde søge efter den, og gav mig jo ogsaa den lille Kapsel,“ sagde Drengen med Taarer i Øinene.

„Hvad for en Kapsel?“ udbrød Onkelen gnavent.

„Denne her,“ sagde Erik idet han tog det lille Kompas op af Lommen.

„Et Kompas, saa sandt jeg lever!“ udraabte Kjøbmanden, „ja, det er vistnok til stor Nytte paa en Reise, men saa maa man vide hvor man vil hen og ikke drage paa Maa og Faa ud i Verden for at søge efter en Blomst, som ingen Gartner kjender det Mindste til.“

„Men Engelen sagde ogsaa, at jeg skulde gaae estersom Pilen viste, og saa kom jeg nok til Maalet,“ sagde Erik.

„Ja, det er en god Bessked den,“ vedblev Kjøbmanden spottende, „jeg har gjort mange Reiser i mine Dage, og veed Du hvordan det vil gaae Dig, ifald Du vil følge det Raad?“

„Nei, det veed jeg rigtignok ikke,“ svarede Erik, som begyndte at blive lidt forfænt.

„Ja, saa skal jeg sige Dig det,“ vedblev Onkelen. „Et Stykke Bei kan Du endnu komme frem tillands, men saa maa Du tilføes et Stykke, og derpaa kommer Du til et stort koldt Land, det er Norge, men jeg tvivler meget paa, at Du finder din Trylleblomst paa de Kanter. Derefter kommer Du til Sis-havet, og er Du sluppen vel over det, saa maa Du ikke vente

Dig Andet end Is og Snee. Var der deroppe Huse med Binduer paa, saa kunde Du paa Ruderne finde Isblomster nok, men dem have vi forøvrigt ogsaa hertillands. Saa underligt de end see ud, saa ere de dog ikke Underblomster og lade sig heller ikke plukke."

„Ja, men Engelen," hvistkede Grif ganske sagte.

„Na, Bisvas med din Engel!" sagde Onkelen, der i de Slags Ting var saa vantro som Nogen. „Drømt har Du, det er hele Sagen, og er Du dum nok til at tro paa Sligt, saa giver jeg ikke Meget for Dig. Slaae derfor de Griller af Hovedet og lad Trylleblomst være Trylleblomst. Det er meget smukt af Dig, at Du vil hjælpe din stakkels blinde Moder, men det maa skee paa en fornuftigere Maade end ved at løbe Berden rundt efter en Blomst. Her i Byen findes Folk, som forstaae sig godt paa at curere for Blindhed, og hvem veed om ikke En af dem er istand til at hjælpe din Moder. Hvorom Alting er, saa er Du vel saa fornuftig, at Du nok kan indsee, at Du kan lede længe, inden Du finder Nogen, der vil gjøre Dig Følgeskab, det staaer jeg Dig inde for. Imidlertid er jeg dog glad ved at see Dig her, og forsaavidt har din Moder handlet rigtigt i at sende Dig hid, da Du nu engang ikke vil lade Dig sige. Bliv derfor et Par Ugerstid hos mig og udhvil Dig efter din lange Reise. I den Tid kan der spørges Et og Andet og maaskee kan der ogsaa findes en Doktor, som er villig til at reise hjem med Dig igjen."

„Troer Du da, kjære Onkel, at han vil være istand til at hjælpe min stakkels Moder til at faae sit Syn igjen?" spurgte Grif.

„Ja, mit Barn, det kan man ikke vide," sagde Onkelen, idet han traf paa Skuldrene. „Prøve derpaa og gjøre sit Bedste, det vil han ganske vist. Men Du er vel sulten, lad os derfor faae lidt Aftensmad, gaae saa tidlig tilfængs, for at Du kan faae

sovet rigtigt ud. Imorgen kunne vi saa drøfte Sagen lidt nærmere."

Erif havde i sin Onkels Huus faaet anvist et lille hyggeligt Bærelse i Stuen ud imod Haven. Kollo havde naturligviis indkvarteret sig med ham her, og da han kom ned for at gaae tilsengs, sad Nissen med forslagte Been paa Bordet og sagde:

„Naa Erif, hvordan er det saa? Vil Du herfra reise hjem igjen med en Doktor, som blot vil tage Penges af Jer uden at kunne hjælpe meer end alle de Andre?“

„Veed Du allerede det, Mufferap?“ spurgte Erif bedrøvet.

„Ja skulde jeg ikke vide det?“ sagde Buslingen leende, „jeg sad jo oppe paa Kaffelovnen i din Onkels Stue og hørte Alting, men I vare saa fordybede i Samtalen, at Ingen af Jer saae mig. Naa, hvordan bliver det saa?“

„Ja, kjære Mufferap, det veed jeg neppe selv. Onkel vil ikke lade mig reise og gjør blot Nar af Trylleblomsten.“

„Hvad forstaaer din Onkel sig paa Sligt?“ brummede Nissen, idet han trak de smaa Dienbryn sammen. „Har han da været der, siden han veed saa god Bessked? Den Engel, som viste sig for Dig, har aldrig løiet og vil aldrig lyve, og han er klogere end Alverdens Kjøbmænd tilhobe.“

„Men hvad skal jeg da gjøre, Mufferap?“ spurgte Erif forknytt.

„Hvad Du skal gjøre? Bandre freidigt ud i Verden!“ sagde den Lille. „Du har jo dit Kompas, som viser den rigtige Retning, og saa ville vi trøstigt vandre afsted saa langt vore Been kunne bære os. Vaaren er kommen, Sommeren staaer for Døren, og saa er der vel ikke saa koldt i hine Egne; men om nu saa var, hvad gjør saa det? Vi skulle nok faae det varmt og det skulde gaae underligt til, om vi ikke tilsidst fandt Blomsten.“

„Men hvordan komme vi herfra?“ spurgte Drengen, „Døren er lukket ilaas, og Onkel lader mig vist ikke slippe bort imorgen.“

„Er der ikke en Have her lige udenfor Binduerne?“ sagde Mufferap. „Men gaae Du nu tilfængs og sov ordentlig ud, for at Du kan samle Kræfter til imorgen. Jeg skal nok vække Dig tidligt og saa tage vi Foden paa Stakken.“

„Men Onkel bliver vred, naar jeg saaledes løber min Bei,“ indvendte Erik.

„Ja, vil Du hellere blive her, end hente Blomsten til din Moder, saa vær saa god, for mig gjerne! Men ondt gjør det mig for hende, den Stakkel, jeg havde ordentlig glædet mig til at hun skulde blive frisk igjen,“ sagde Mufferap spodsk.

„Nei vist ikke nei, Mufferap,“ udbrød Erik, „jeg vil ikke blive her. Havde Onkel selv seet Engelen, saa vilde han vist ogsaa tro ham og lade mig vandre afsted. Min stakkels Moder tør jeg ikke lade være uden Hjelp og lad os derfor trøstigt begive os paa Bei imorgen tidlig!“

Første Capitel.

Hvorledes Erik overnattede hos de smaa Skovnisser og fandt den bedste Modtagelse.

Det var endnu bælmørkt næste Morgen, da Mufferap nappede Erik i Ermet.

„Kom nu,“ hviskede han, „nu maa vi afsted, Hanen har allerede gaaet anden Gang, og om man end ikke er saa tidlig paaferde her i Huset, saa er det dog godt, at vi faae et Forspring før vi savnes. Din Onkel skal da nok lade være at faae fat paa os igjen, ifald han sender En efter os.“

Erik sprang hurtigt ud af Sengen og klædte sig paa i en Fart. I Huset var der endnu allevegne tyst og stille, og da han sagte aabnede Vinduet, begyndte Droslen at slaae sin Morgensang.

„Det er da en deilig Morgenstund,“ sagde Mufferap, „see hvor smukt Stjernerne blinke, og hvilken yndig Blomsterduft her er. Frisk Mod Kammerat, frisk Mod! Vi have en lang Vej for, og maae tage Benene dygtigt med os dersom vi ville frem. Spring nu Du først ud, saa komme Kollo og jeg bagefter.“

Erik havde allerede om Aftenen pakket sin Randsel, tog den nu paa Ryggen, satte sin Hue paa, greb sin Stok og sprang ud af Vinduet ned paa et af de bløde Blomsterbede. Kollo lod ikke vente længe paa sig, men var øieblikkelig ved hans Side, og da

han vilde til at see sig om efter Mufferap, saa var denne allerede et Stykke iforveien og tilraabte ham leende:

„Kom kun, kom kun, mig behøver Du ikke at vente paa!“

Erik fulgte efter ham gjennem den lange Havegang, indtil de kom til en Laage, som var lukket, men i Hækken var der en Abning gjennem hvilken Kollo smuttede; Mufferap benyttede samme Bei, men Erik klattrede over Laagen. Saaledes kom de lykkelig ud i det Frie og vandrede trøstigt ad den brede Landevei, der førte mod Nord. Nu begyndte det at grye ad Dag, og det var rigtignok en mageløs deilig Morgen. Over Engene laae vel endnu en let Laage, men klar og straalende. randt Solen op i Øst, og Lærken sang saa lifligt og Blomsterne dustede saa sødt, og i det friske grønne Løv susede Binden saa sagte, at Erik følte sig sieleglad og let om Hjertet.

Mufferap, som med sine smaa Pusselfanker ikke kunde tage saa lange Skridt som Erik, havde sat sig paa Ryggen af Kollo, og her holdt han sig nu fast i det lange Haar. Hunden og Nissen vare nu bleve inderlig gode Venner, og det smukke Dyr syntes ordentlig at finde Behag i at være Ganger for en saa let Rytter. Bjæffende sprang han iforveien og gjorde af og til saadanne Sæt, at Mufferap maatte tage ordentlig fat for ikke at falde af. Ja, det var rigtignok en munter Vandring i den herlige Morgenstund og det forekom Erik som om han blev baaren hen over Jorden, saa let gik det fremad. Han vidste nemlig endnu ikke, at den Stof, som Nisserne havde foræret ham, ydede ham god Bistand i den Henseende.

I et Huus, som de kom forbi, fik de Melk og Brød til Frokost, men Mufferap passede snildt paa, at han ikke blev seet af Nogen. Derpaa vandrede de raske fremad mod en stor Skov. Det var forøvrigt paa høi Tid, at de naaede den, thi bagefter dem kom en Bogn med et Par raske Heste for, og i den sad Eriks Onkel, som aldrig saasnart havde opdaget Drengens Flugt, førend han

lod spænde for og sætte efter ham. Han vidste jo, at Erik vilde nordest, og han meente derfor, at han kun behøvede at følge den slagne Landevei for at indhente ham. Deri tog han imidlertid fejl, thi Mufferap, som var lydhør, mærkede paa langt Hold, at Bognen kom fjørende, og førend de bleve bemærkede, smuttede de Allesammen ind i Tykningen midt i Skoven, hvor de vilde blive, indtil Duskelen var bleven kjed af at føre forgjæves og vendte om igjen. Selv behøvede de ikke mere at følge Landeveien, Erik havde jo Compasset, og det pegede stadigt mod Nord, Maalet for deres Reise, saa at de altsaa aldrig kunde tage fejl.

Det var ogsaa en stor Lyst og Glæde at vandre i den friske grønne Skov. Det bløde Mos var som et Tæppe at gaae paa, og ovenover hvælvede de høie prægtige Egetræer et tæt Løvtag til Skygge mod de varme Solstraaler. Da det lakkede mod Aften, var Erik bleven dygtig sulten, intet Huus var at see sjernt eller nær, men Mufferap vidste Raad. Solen var ligeved at gaae ned, da tog han et godt Tag i Nakkehaarene paa Kollo, raabte „Prrr! min Hund! Prrr!“ og Kollo standsede som om han havde været en Hest.

„Naa Mufferap, hvad gaaer der af Dig?“ spurgte Erik forbauset, „Du vil dog vel aldrig blive her inat?“

„Ja stort længere komme vi ikke idag,“ svarede Mufferap, „men uden Aftensmad har jeg ingen Lyst til at gaae til No, og tager jeg ikke fejl, saa har jeg nok Beslægtede paa disse Kanter. Fader har idetmindste saa nøiagtigt beskrevet mig Stedet, at jeg nok troer jeg har truffet det.“

Bed disse Ord tog han en lille Guldpibe op af Lommen og peb i den, saa det hvinede igjennem Skoven, og det saa høit, at baade Drossel og Rattergal standsede med deres Slag for at lytte efter de besynderlige Toner. Efter knap et Minuts Forløb kom der imidlertid Svar i lignende Toner fra forskjellige

Kanter af Skoven, og derpaa begyndte det at pusle og rasle, og under de nedhængende Grene af Krat og Buske tittede smaa Bæsjener forsigtigt frem.

„Bær ikke bange,“ raabte Mufferap ned til dem fra Kollo, „det er gode Benner, der komme for at besøge Eder,“ og med et jublende „Hallo Mufferap!“ sprang de smaa Folk, som nu kjendte ham, ud af Krattet. Det var de nydeligste smaa Bæsjener man kunde see; grønne Jagttroier havde de paa, dertil smaa Hatte med Fjer i og hver af dem bar et gyldent Jagthorn ved Siden og holdt et neppe fire Tommer langt blankt Spyd i Haanden. I stedse større og større Mængde flokkedes de til, saa at der tilsidst var flere Hundrede samlede.

Mufferap var sprunget ned af Kollo og der var ingen Ende paa Haandslag og Favnetag. Til Grif lagde de ikke synderligt Mærke, men han var kommen med deres Ben og saa vidste de nok, at de ikke behøvede at være bange for ham; Kollo kunde derimod ikke finde sig i den lille myldrende Skare, og knurrede i Begyndelsen sagte og vidste rimeligviis ikke hvordan han skulde tage det.

„Sy Kollo, sy skam Dig!“ sagde Mufferap, da han hørte ham knurre. „Det er jo gode Benner og hos dem skulle vi være inat; see det er Fætter Moskjer og det er Onkel Oldengod, han derovre hedder Hærpop, det er en lystig Fyr, og see der kommer Kufuf, Honningslik og Eggetyv, og knurrer Du ad dem, saa kan Du belave Dig paa at blive sendt hjem igjen.“

Da taug Kollo stille og skammede sig over, at han havde været saa dum ikke strax at kjende de smaa Folk. Han lagde sig ned med Hovedet mellem Forlabberne, og medens han logrede med den lange, bukkede Hale, hvorved han smed et Par af Buslingerne overende, saae han med sine kloge Dine opmærksomt og venligt paa deres travle Færd. De vare heller ikke det allermindste bange for ham. De, som han rammede med sin log-

rende Hale, sprang leende afveien, og de Dvrigte gav sig snart til jublende at kravle omkring paa ham. Nu traadte Mukkerap frem, gjorde et gravitetist Buſ for de smaa Jægerfolk, og sagde idet han pegede paa Erik:

„Kjære Fættre og Venner! Jeg har herved den Fornøielse at forestille Jer min brave Kammerat og Rejsesælle Erik, som er i Begreb med at vandre nordpaa for at søge efter den underfulde Blomst, som hedder „Gudsøie.“

„Gudsøie?“ udbrød Smaafolkene forbauset og trængte sig nysgjerrigt omkring Drengen, „Vil han saa langt imod Nord?“

„Mon ogsaa Sneekongen vil give ham Lov dertil?“ spurgte En, „end Bedstefader Søslange da?“ sagde en Anden, „mon han ikke tager og sluger ham?“

„Na,“ sagde Mukkerap, „vi ere hverken bange for Sneekonger eller for Søslanger. Sneekongen er en doven Krop, som vi nok skulle klare os for, og hvad Søslangen angaaer, saa skulle vi nok sørge for smukt at gaac afveien for ham. Den gamle Anark er heldigviis ikke allevegne at træffe, og Fader har ogsaa givet Erik en god lang Stok, der nok skal hjælpe os frem.“

„Vil Du da være med, Mukkerap?“ spurgte de smaa Jægere. „Pas bare paa at Havfruerne ikke faae fat i Dig, thi dem have vi Misser spillet mangt et Budø, naar de i Maanestien have været oppe paa Stranden for at tage sig en Dandø.“

„Ja,“ sagde Mukkerap, „det er rigtignok en slem Ting, thi Havfruerne ere ondskabøfulde, og det Allerværste er, at man ikke kan skjule sig for dem, thi med de Dine, de have, kunne de see Alting. Men hvad kan det nytte at være bange for det? Vi ere nu engang paa Bei, og maae see til hvordan vi slippe igjennem. Men for Pokker lad os ikke staae saalænge her i Mørke, ikaf os ogsaa Noget at spise; det er sandelig ingen Spøg at trave den hele udflagne Dag uden at faae enten Baadt eller Tørt.“

„Det har Du Ret i,“ sagde Anføreren for den hele Flok, der havde en lille Guldkrone paa. „Vi burde ogsaa tidligere have tænkt paa det, men Glæden over at see Dig gjorde, at vi glemte alt Andet. Den Forsømmelse kunne vi imidlertid let gjøre god igjen; Maden staaer vist færdig og vi komme hjem lige i rette Tid.“

Med disse Ord satte han sit lille Jægerhorn for Munden, blæste nogle Toner deri, der livagtigt klang som Rattergaleslag; i et Nu samlede den hele Flok. Anføreren stillede sig i Spidsen, alle de Andre fulgte efter i to lange Rækker, og under lystig Hornmusik gik det hjemad. I skulde blot have hørt hvor nydigt de smaa Horn klang gennem Skoven; Alverdens Fugle kunde ikke have sunget saa lifligt, og dertil rislede Bækkene, fra Grenene hvistede det friske grønne Løv, og alle Skovblomsterne ringede med deres Klokker. Ja det var ret en deilig Concert, og Erik havde i sine Levedage aldrig hørt Mage. Rigtignok maatte han passe godt paa, at han ikke kom til at træde paa en af de smaa Skovfolk, og han tog derfor meget korte Skridt. Det varede ikke længe, saa naaede de en steil Klippevæg, i hvilken der var en temmelig smal Revne. I denne smuttede de fleste af Jægerne ind, og da nu Touren kom til Erik, vidste han slet ikke hvorledes han skulde bære sig ad, thi Revnen var altfor smal. Mukkerap raabte imidlertid til ham, at han kun skulde prøve paa at komme ind; var han først indenfor, saa vilde han nok finde bedre Plads. Drengen tog da sit Tornister af, lagde Siden til, og pressede sig paa den Maade ind igjennem Revnen, men det kneb svært og det var kun med største Møie, at han slap igjennem. For Rollo gik det langt lettere, thi hvor en Hund blot kan faae Hovedet ind, kan den ogsaa i Almindelighed faae den øvrige Krop efter.

Mukkerap havde Ret. Neppe var Erik kommen indenfor,

før han saae, at han befandt sig i en lang rummelig Gang, der førte til en opløst Svælvning. Han maatte imidlertid gaae fremad med den yderste Forsigtighed, thi hvor han traadte, myldrede det af Nisser, der skyndte sig at komme iforveien ind i Hallen for at modtage deres Gjæster som det sig burde. Erik fulgte langsomt efter, men standsede pludseligt og slog Hænderne sammen af Forbauselse, da han betraadte Svælvningen, thi Mage til Pragt og Herlighed havde han aldrig tænkt sig, endsiige nogensinde seet. Det var ikke mere nogen trang Hule, men en høi rummelig Grotte, der aabnede sig for ham, og som trindtom blev opløst af tusinde og atter tusinde klartstraalende Fakkelfluer. Underfulde Træer stode derinde med Guld- og Sølvfrugter og med Blade, der syntes at bestaae af blinkende røde og grønne Edelstene. Under disse Træer stod en heel Mængde smaa Borde, med sneehvide Duge og Fade af Størrelse som Duffefade fyldte med sødtduftende Retter. Smaa Glaske, der knap kunde rumme saameget, som der kan være i et Fingervøl, stode ved Siden af tilligemed Glas, saa smaa, at kun en Canarifugl kunde nippe deraf. En Mængde smaa vedre Fruentimmer, endnu mindre end Mandfolkene, næsten alle klædte i Grønt eller Graat med Guldbremmer, og med rene hvide Forklæder paa, vimsede frem og tilbage og vartede op ved Bordet. I en nydelig klartstraalende Løvhytte sad ved Siden af en tom, rimeligviis for Kongen bestemt Stol, den lille Dronning, omgivet af sin prægtige Hofstat.

Heelt bag i Svælvningen var Rjokkenet, og her fandtes et stort Forraad af Bildt, saasom Lærker og Kramsfugle, flaaeds Flaggermuus, Kaniner og fede Hamstere. Pudsigt var det at see en tolv, sexten af de smaa Folk staae med opsmøgede Ormer for at hugge Bildtet istykker.

Erik hilssede lidt forlegen paa de Smaa, men Dronningen nikkede venligt til ham og Alle trængte sig nu om Bordene for

at faae Plads. Kongen indtog imidlertid ikke sit Sæde før han havde anvist Erik Plads paa noget blødt Mos, hvor Kollo strax lagde sig ved Siden af ham; derpaa gif han hen til sin lille Throne, lod Muffkerap sætte sig ned ved Siden af, og nu begyndte atter den liflige Musik at lade sig høre.

Erik var som sagt overmaade sulten, men han vidste slet ikke hvordan han skulde komme ud af det med de smaa Fæde. Han kunde gjerne have tømt dem allesammen og det vilde endda ikke have forslaaet, men Nisserne vare altfor betænksonne til at de ikke skulde have sørget bedre for deres store Gjæst, og det viste sig snart. Fra Kjøkkenet kom nemlig sex Mand kjørende med en Trillevogn, paa hvilken der laae en stegt Kanin, og desforuden var der nok en paa Spid. Fire Andre med smaa Skjodskind for, rimeligviis Kjeldermestere, kom rullende med en Tønde, der vel kunde indeholde et stort Dlglass fuldt. Ved Siden af Erik stillede de den paa Ende, løsnede med stor Behændighed de øverste Baand, tog Bunden af og klappede atter Baandene paa, uden at der blev spildt synderligt af den Drik, der var i Tønden, hvilken Erik nu beqvemt kunde bruge som Bæger, idet han derhos gjorde sig tilgode med den lækkre Steg. Ogsaa for Kollo-blev der sørget, og han hjalp dem troligt, thi aldrig saa snart kom de smaa trillende med en Bogn fuld af Mad til ham, før han slugte Kub og Stub i sig uden at vente til der blev læsset af.

De smaa Skovfolk syntes at more sig over alt dette, men især over at Erik drak af Tønden. Det smagte ham ogsaa ganske fortræffeligt og det var en sød lædskende Drik, der efter hvad Muffkerap senere fortalte, var brygget af Honning og Skovbærjast. Aldrig havde han, saavidt han kunde mindes, druffet Noget, der var saa lifligt. Det øvrige Selskab tog imidlertid ogsaa for sig af Retterne, og saasnart Maaltidet var

tilende, bleve Bordene flyttede tilside, og nu begyndte man at dandse.

Gammen og Glæde herskede i Grotten, og Erik laae paa det bløde Mos, saae paa al den Uystighed indtil han ikke mere var istand til at holde Dinene aabne, træt som han var af den lange Vandring og maastee ogsaa lidt ør af den liflige Drik, han havde druffet.

Sjette Capitel.

Om den ypperlige Stof Erik havde, og om hvorledes Havfruerne bleve narrede.

Næste Morgen blev Erik endnu før det blev lyst vækket ved den muntre Hornmusik. Skovfolkene maatte tidligt op, naar de skulde paa Jagt, og Frokosten stod derfor ogsaa færdig, ligesom Aftensmaden den foregaaende Aften. Mufferap stod allerede reiseferdig ved Drengens Leie; hurtigt var denne paa Benene og efter at have styrket sig med Mad og Drikke, drog de Allesammen ud af Grotten. Erik maatte atter trænge sig igjennem Klipperevnen, hvilket næsten faldt ham vanskeligere end Aftenen isorveien, men tilsidst slap han dog igjennem og kom i god Behold ud i det Frie. Hvor glad og tilfreds følte han sig ikke her, og neppe var han istand til at oppebie det Dieblif, da han og Mufferap skulde fortsætte deres Vandring.

Først maatte de imidlertid tage en hjertelig Afsked med de venlige smaa Folk, hos hvem de havde haft det saa godt, og Erik takkede dem ogsaa inderligt for den gjæstfrie Modtagelse han havde nydt. Den lille Konge nikkede venligt til ham og sagde:

„Levvel, kjære Erik, gid Held ledsage Dig, og gid Du maa finde den Blomst Du søger. Besøg os, naar Du kommer tilbage; Du vil være os hjertelig velkommen.“ Derpaa henvendte han sig til Mufferap, idet han sagde, at han havde Noget, som han gjerne vilde give ham med paa Reisen, og han leverede ham derpaa en lille Elfenbeensdaase. „Denne Daase maa Du endelig passe vel paa,“ tilføiede han, „den

indeholder et fint Pulver, og skulde vore gamle Fjender, Havfruerne, være altfor slemme imod Dig, saa behøver Du blot at strøe lidt deraf imellem dem, og saa tænker jeg nok, at de lade Dig være i Fred.”

Mufferap takkede ham mangfoldige Gange for denne Foræring og derpaa begave de sig igjen paa Bei. Kollo var allerede bjeffende og gjøende sprungen iforveien. Solen stod netop op, Duggen laae blinkende paa Græsjet, saa at det saae ud som om den hele Skov var besaaet med Perler og Diamanter. Erik var let og rap som Dagen iforveien, men Mufferap kunde ikke komme saa rask afsted i det bløde Mos, og han kaldte derfor paa Kollo, for atter at benytte ham til at ride paa.

Uf og til smuttede et Raadhyr forbi, og mangengang tittede en Kanin eller en Hare frygtsom ud af sit Skjul og betragtede med nysgjerrige Øine de Reisende, der venligt nikkede til dem; Ondt vilde de ikke gjøre dem, men de turde heller ikke opholde sig for at slaae en Pasfiar af med dem. Mil efter Mil tilbagelegde de paa denne Maade snelt og hurtigt, thi Eriks Stof havde, som allerede fortalt, hemmelige Kræfter, og saa rask gik det fremad, at selv Kollo havde Møie med at holde Skridt med sin unge Herre.

Da det nu blev Aften, fandt de ikke venlige Folk at overnatte hos, og de maatte tilbringe Natten under et stort Egetræ. Imidlertid traf Mufferap ogsaa her idetmindste een Bekjendt. I Egetræet boede nemlig et gammelt graahærdet Egern som Eneboer, og da nu Erik med Staal og Svamp havde optændt en Ild, kom det ned til dem, satte sig ved Siden af Mufferap og talte meget fornuftigt, men dog lidt kjedsommeligt om Olden og Algern, Hæselnødder, Træorme og Biavl. Talen faldt ogsaa paa Mad og Drikke, og da Egernet hørte, at de Reisende ikke havde nydt det allermindste siden Morgenstunden, skyndte det sig med i en Hulning af Egetræet at vise dem endeel Bifager

med Honning i, samt en Mængde Hasselnødder, som det havde samlet sammen og bad dem venligt at tage for sig deraf saa meget de lystede.

Næste Dag kom de ud af den store Skov og gennemvandrede derpaa atter dyrkede Egne, der strakte sig imod Nord. Her kunde de da igjen faae ordentligt Mattely hos Mennesker, og paa de banede Landeveie gik det ofte hurtigere frem end paa Skovstien. Men saa smukt som inde i den grønne Skov var der dog ikke ude paa fri Mark.

Fjorten Dage vandrede de saaledes fremad, og alt som de kom længere og længere nordligt, blev Egnen stedse mere og mere flad og øde. Ingen Bakke og intet Træ var mere at øine; kun Tørvemoser og Lyngheder vare at skue, hvor hen de vendte sig, og efterat de havde gennemvandret disse, stode de ved Bredden af Havet. Da blev Erik angst og bange, thi Pilen i Compasset pegede ligesrem ud imod Søen. Men Mufferap satte Mod i ham og sagde, at han ikke skulde være forfænt. De skulde nok komme godt over Vandet og det skulde gaae baade mageligt og hurtigt. Natten tilbragte de i en Hytte, som laae ved Strandkanten. Næste Morgen vandrede de et Stykke langs denne, indtil Mufferap pludseligt standsede og sagde:

„See saa Erik, nu maae vi gaae ombord.“

„Det er en god Snak den,“ sagde Erik, som stadigt blev ved at være lidt forfænt. „Hvad skal vi gaae ombord i? Vi burde have bedet Fiskeren derhenne om hans Baad, thi her er jo vidt og bredt intet Fartøi at øine. Svømme kan jeg nok, men jeg tvivler paa, at jeg kan holde ud til jeg atter kommer iland.“

„Svømme!“ sagde Mufferap leende, „det vilde være en vaad Fornøielse, og tilmed vilde det vist ikke vare længe inden Havfruerne trak os ned til sig. Nei, jeg betaffer mig for al

Swømning, men det behøve vi da heller ikke. Kom, tag din Stok og slaae saa stærkt Du kan syv Gange mod Vandet med den."

„Skal jeg da ride over Søen paa Stokken?“ spurgte Grif.

„Ja maaskee,“ sagde Mufferap, „men gjør blot som jeg siger.“

Grif rystede paa Hovedet, thi han begreb ikke, hvad det skulde nytte til. Imidlertid bøiede han sig dog ned mod Vandet og slog til med Stokken, saa det sprøitede høit iveiret. Ved de første sex Gange, han slog, bemærkede han intet Usædvanligt, men da han for syvende Gang traf Vandet med Stokken, gled denne ham ud af Haanden og han saae til sin Forbauselse, at den blev baade længere og bredere, hvorpaa den aabnede sig og frummede sig opad saavel fortil som bagtil, saa at den tilsidst laae og ghygede som den nydeligste Baad. Midt i den skjød en smækker Mast sig iveiret og paa denne svulmede et sneehvidt Seil.

„O, det er herligt! det er prægtigt!“ raabte Grif og klappede i Hænderne, men Mufferap sagde;

„Længe tør vi ikke vente, thi saa tager Bøkker ved vort Fartøi og vi faae en lang Næse. Ekhynd Dig derfor ombord, Binden er god, og lad os benytte den.“

Med disse Ord sprang Mufferap rask op paa Rælingen af Baaden, Grif og Kollo lode ikke vente paa sig, Binden fyldte Seilet saa det bugnede, og piilsnar fløi den lille Snekke hen over de skummende Bølger. Saa hurtigt gik det afsted, at der snart intet Andet var at see trindtomkring end Himmel og Hav. Grif jublede høit over den hurtige Fart og lænede sig ietvæk ud over Rælingen for at see paa Bølgernes lystige Dands, men det kunde Mufferap ikke lide.

„Tag dit Compas frem Grif,“ sagde han, „og sæt Dig

agter ved Roret, for at vi kunne holde rigtig Kurs mod Nord, thi vi maae ikke ligge og skulpe paa Kryds og paa Tvers."

Erif gjorde som Mufferap sagde, og styrede efter Kompasset, der stadig pegede lige imod Nord, og i den Retning seilede og seilede de indtil de endelig atter saae Land for sig. Mufferap havde imidlertid gjort sig det mageligt paa Bundbrættene, medens Erif passede Seiladsen, og med Hænderne under Hovedet laae han paa Ryggen saa lang han var og stirrede op i Luften.

„See engang Mufferap,“ sagde Erif pludseligt, „hvad er det for underlige Fisk, der boltre sig tæt foran os? De have stadigt Overkroppen over Vandet og synes at lege med hinanden.“

Mufferap sprang hurtigt op og løb forud for bedre at kunne see, men neppe havde han faaet Die paa det, Erif antog for Fisk, før han forstræffet dukkede sig ned igjen, krøb hen til Erif og sagde sagte:

„Kjære Erif, det er ikke Fisk, det er de slemme Havfruer og de ere ikke gode at komme i Kast med; see derfor til, at Du kommer forbi dem i en Fart, og lad dem for Alting ikke mærke, at jeg er i Baaden.“

Mufferap syntes at være overordentlig bange for disse Havfruer, thi han krøb sammen og gjorde sig saa lille som vel muligt. Kollo havde mærket, at der var noget Usædvanligt paa færde; han var derfor sprungen op i Stevnen, hvor han en lille Stund saae opmærksomt ret ud for sig, og gav sig derpaa til at gjøe høit, saa det rungede hen over Vandet.

Imidlertid nærmede Fartøiet sig hurtigt det Sted, hvor Havfruerne boltrede sig; disse vare allerede paa langt Hold bleve det vaer, og havde samlet sig i en Halvkreds lige foran det. Erif, som mindedes Mufferaps Advarsel, vilde ikke ændse dem; men da han saae, at de ikke gjorde Plads for ham, til-

raabte han dem: „Afveien der forude!“ Havfruerne brøde sig imidlertid ikke om dette Tilraab, men hængte sig fast i Forstavnene og raabte: „Goddag, Goddag! Hvorhen gaaer Reisen?“

Det var høist forunderlige Skikkelser, der dog ikke saae saa ondskabsfulde ud som Mufferap havde skildret dem. De havde milde, venlige Pigeansigter, og deres lange, lyse Haar faldt som en Raabe ned over deres Overkrop. Paa Hovedet havde de Krandsse af Tang og Søblomster, og kun naar de boltrede sig, kunde man see, at deres Underkrop endte sig i en hæslig skjælet Fiskehale. Uagtet de hængte sig fast ved Kanten af Baaden, formaaede de dog ikke at standse den i Farten, thi det var intet almindeligt Fartøi; de som ikke havde fat i den, maatte hale dygtigt ud for at kunne følge med.

Da de nu talte saa venligt til Erik, vilde han heller ikke være uartig imod dem og svarede derfor:

„Goddag, I Havfruer! Jeg har endnu langt frem, ophold mig derfor ikke.“

„En Smule Tid til at snakke med os, det har Du dog vel, min kjære Dreng?“ spurgte En af dem; „bjerg dit Seil, thi din Baad gjør jo saadan Fart, at vi knap kunne følge med.“

„Nei,“ svarede Erik, „jeg har Hastværk, jeg kan ikke stryge mit Seil. Naar jeg kommer tilbage, saa kan det nok være, at jeg faaer Tid til at snakke lidt med Jer.“

„Hvor skal Du da hen, siden Du har saa travlt?“ spurgte en Anden.

„Na, jeg skal nordesten for at finde den Trylleblomst, som hedder „Gudsøie“, og som skal hjælpe min blinde Moder,“ svarede Erik.

„Den Trylleblomst, som hedder „Gudsøie?“ gjentog Havfruen, „Jh, saa behøver Du ikke at reise længer, thi den voger hernede hos os udenfor vort Ravslot. Følg blot med mig, saa skal jeg nok vise Dig den.“

„Hvad!“ sagde Erik forbauset, „vorer Trylleblomsten nede hos Jer? Det har jeg aldrig vidst.“

„Du skulde bare see, hvor deiligt der er nede hos os,“ sagde Havfruen. „Et stort Slot med Søiler af Ræv og med en Kuppel af skinnende Krystal; det er vor Bolig, og dertil have vi en Have saa skøn og saa herlig, at Du aldrig har seet Mage. Gangene ere belagte med brogede Conchylier, og prægtige Koratræer fulde af de sødeste Frugter groe overalt. Der vorer ogsaa Trylleblomsten, og den har en saadan Glands, at Du ved Nattetid kan see den lyse og straaale op fra Dybet. Vil Du nu følge med mig, saa maa Du gjerne plukke den. Tag derfor dit Seil ind; jeg skal nok hjælpe Dig med at sætte det til, naar Du atter skal bruge det.“

Tvivlraadig om hvad han skulde gjøre, havde Erik reist sig op, men Mufferap hvissede til ham:

„Tro ikke et Ord deraf, Erik, det er Løgn altsammen. Havfruerne lyve, naar de bare lukke Munden op.“

„Men om det nu var saa, at Trylleblomsten voksede her?“ hvissede Erik til Svar.

„Tro det ikke, tro det ikke!“ gjentog den Lille ængstelig. „Nede paa Havets Bund er der intet Andet end Mudder og Dynd, slimede Muslinger og æfelt Rynb. Fulgte Du med Havfruerne, Erik, kom Du aldrig mere tilbage til din Moder og jeg maatte ogsaa blive hos de fæle Qvindfolk, og kom aldrig mere tilbage til den deilige grønne Skov eller til min Fader og Brikkenak.“

„Hvem er det Du taler med, min rare Dreng?“ spurgte den ene Havfrue og gjorde lang Hals, forat kunne see ind over Rælingen af Baaden. Mufferap puttede sig endnu mere sammen end tidligere, thi han vilde for Alt i Verden ikke, at Havfruen skulde see ham. Alle de andre Havfruer vare nu ogsaa komne til og søgte af al Magt at holde Baaden tilbage, saa at

Erif begyndte at blive ret uhyggelig tilmode. Han mærkede ogsaa, at Havfruerne ikke vare saa venlige som de saae ud til, medens derimod Mufferap meente det godt med ham og aldrig nogensinde havde bundet ham Noget paa Wrmet. Ham vilde han derfor heller ikke udsætte for noget Ondt, og da han saae at han var saa bange for Havfruerne, svarede han:

„Med ingen Anden end med min Hund, hvem skulde ellers være i Baaden? Men tag Jer iagt for Kollo, thi han er bidst.“ Kollo syntes heller ikke at finde videre Behag i det nye Selskab, thi han løb frem og tilbage ved Kælingen og knurrede ietvæk. Havfruerne undgik ham ogsaa, og dukkede hvergang han kom dem nær, men slap dog ikke Baaden. Den Havfrue, der syntes at anføre den hele Flok, havde imidlertid fundet Leilighed til at kaste et Blik ind i Baaden, og hun maa rimeligviis have faaet Die paa Mufferap, thi pludseligt udraabte hun heelt triumpherende:

„Sei, Søstre! I Baaden er der en Nisse! Jeg har seet ham, kom hid! Ham maae vi bringe hjem til Fa'er! Tag derfor Seilet ind Krabat, skynd Dig! Du spilder Tiden, og kommer for seent til Dands.“

„Nei, vist ikke nei, vist ikke nei!“ raabte Erif, ikke lidet forstræffet, da han nu mærkede, at det gjaldt Mufferap. „Blads der forude!“ skreg han, „eller jeg seiler Jer isænk! I kunne ikke standse mig, og Løgn er det ogsaa, at Trylleblomsten findes hos Jer.“

„Giv os Nissen, giv os Nissen!“ hvinede Havfruerne rundt om Baaden. „Vi maae have ham, vi maae have ham!“ skreg de, „før kommer Du ikke fri!“ Og med disse Ord strakte de deres lange hvide Arme ind over Baaden for at faae fat i den stakkels Mufferap. Kollo, der syntes at de nu bleve altfor nærgaaende, snappede efter dem ietvæk, men skrigende undvege de ham, bleve stedse mere og mere rasende og mere og mere paa-

trængende, saa at Erik tilfældst havde største Møie med at beskytte sin lille Kammerat, der havde puttet sig ind under den ene Tofte og hidtil snildt havde vidst at undgaae at blive nappet. Da han imidlertid mærkede, at Faren stedse voxede og det engang var lige paa Nippet, at en Havfrue havde faaet fat i hans Trøiekrave, saa huskede han paa den lille Daase, som hans Ven Skovkongen havde givet ham. I en Fart fik han den frem, aabnede den og strøede Noget af det deribeværende Pulver ud til Høire og Venstre mellem Havfruerne.

„Atschi! Atschi!“ begyndte Een af dem. „Atschi, Atschi!“ lød det fra en Anden, og snart paaKOM der dem Allesammen en saa stærk og vedholdende Nysen, at de maatte slippe Baaden, som nu skød afsted i flyvende Fart. Aldrig saasnart mærkede de, at den seilede fra dem, førend de halede ud for atter at faae fat, men Nysepulveret vedblev at virke. Hvert Dieblif maatte de standse for at nyse, og da Mufferap mærkede, at de bleve seilede stedse mere og mere agter ud, fik han igjen Mod, krøb op paa Roerpinden, hvor han var nærved at lee sig ihjel, idet han tilraabte de nysende Havfruer:

„Profit mine Damer, Profit! Vær saa god at hilse Deres Fader i Havslottet med Krystaltaget og med Haven fuld af Trylleblomster. Glem det ikke! Farvel, velkommen efter!“

Havfruerne vare rasende over at Nissen skulde undslippe dem paa den Maade; men hvergang de vilde anstrenge sig for at indhente Baaden, begyndte den fortvilede Nysen igjen, og da de endelig bleve fri for den, havde Erik faaet et saadant Forspring, at det var umuligt for dem at naae ham. For fuldt Seil dandsede hans lette Fartøi hen over Boverne og uden Frygt hørte han og Mufferap nu de forbittrede Havfruers fjerne Hvin og Forbandelser, indtil ogsaa disse tabte sig.

Enquende Capitel.

Den fæle Svartalf og Mensdyret.

„Det var da heldigt,“ sagde Mufferap, „at Du ikke troede paa deres Løgne. Var Du fulgt med dem, saa laae Du nu død paa Havsens Bund, thi de Havfruer ere ret nogle onde og affkyelige Qvindfolk, som kun friste og lokke Menneskene med deres Lefleri. I deres Ydre ere de rigtignok deilige at see til og have et venligt Bæsen, men indvendig ere de onde og fæle og have en giftig Dnm i Brystet istedetfor et Hjerte. Det var rigtignok en Lykke, at jeg fik det Pulver af min Fætter; ha, ha, ha! hvor de dog maatte nyse; jeg hører dem stadigt. De blive ordentlig aalede, naar de komme hjem!“

„Men om nu Trylleblomsten dog alligevel voxer dernede?“ sagde Erik, der ikke kunde tro, at der gaves Bæsnere saa flette, at de vilde hitte paa en saadan Løgn.

„Skulde „Gudsøie“ voxer nede hos de onde Havfruer?“ svarede Mufferap rystende paa Hovedet. „Nei, den findes der lige saa lidt som Ravslot og Korallhave. Kun med ækle Fiske og væmmeligt Kryb tumle de sig omkring nede paa Dybet, og naar de komme op paa Havsladen, skeer det kun for at faae fat i lidt god Føde til deres væmmelige Yngel. Nei, „Gudsøie“ behøver klart Solskin, hvor der er Mørke trives den ikke. Men see, vi ere jo allerede ganske nær ved Land; vor Baad er et rapt Fartøi, der skyder god Fart.“

„Hvad hedder saa det Land der forude?“ spurgte Erik.

„Det er Norge,“ sagde Mufferap, „veed Du ikke det? Der

maae vi tilfjelds kan Du tro, men det gjør ikke Noget. Vi træffe nok ogsaa af og til paa skikkelige Folk."

"Bøyer Trylleblomsten i det Land?" spurgte Erik.

"Ja det veed jeg ikke, min Dreng," sagde Mufferap, "Bilen skal jo lede os, og saamaae vi vandre indtil vi naae Maalet. Vær blot ved godt Mod, saa faaer det nok en lykkelig Ende."

Baaden nærmede sig nu hurtigt til Landet, der bestod af høie steile Klipper. Erik blev nu bange for, at de skulde støde paa og strande, men af sig selv gik Baaden klar af alle farlige Steder, og gled tilfjeldt ind imellem tvende Klipper, der stode ret op ligesom Søiler. Indenfor var der en lille Bugt med smalt Vand; en grønflædt Eng strakte sig heelt ned til Strandkanten, og jublende sprang Erik og hans Følgesvend iland.

"Hvad gjøre vi nu med Baaden?" spurgte Erik sin Ledesager. "Lade vi den blive her tilbage, saa kan den let gaae tabt, og bære den, det kan jeg da heller ikke."

"Vil Du da ikke have din Stok igjen?" spurgte Mufferap smilende.

"Jo det vil jeg rigtignok!" sagde Drengen, "men jeg veed ikke hvorledes jeg skal faae den igjen."

"Bank blot syv Gange med Fingeren paa Stevnen," sagde Mufferap, "saa tænker jeg nok, at vi ikke mere behøver at bryde os om Baaden."

Erik gjorde strax hvad der var blevet ham sagt, og neppe havde han banket syvende Gang, før Baaden med Mast og Seil var forsvunden og hans gode velbekjendte Stok flød paa Vandet istedetfor. Erik jublede høit, da han saae den, og Kollo, som var vel øvet i den Kunst at bringe igjen, sprang strax ud, snappede Stokken og bragte den iland, hvorpaa han rystede sig, saa at Erik og Mufferap bleve ganske vaade og maatte sætte sig en Stund i Solen for at faae deres Klæder tørrede.

Et Stykke fra Stranden laa en lille Gaard, hvis Bygning=

ger vel vare lave, men reenlige og nette med rødmaledede Bæggestolper. Didhen begave de sig og bleve venligt modtagne af de Folk, som boede der, ihvorvel de ikke forstode deres Sprog. Nielsen var frøben i Grik's Randsel, thi han skjøttede ikke om at gjøre nye Bekjendtskaber, sagde han. Folkene paa Gaarden bleve naturligviis meget forundrede ved at see Grik komme saaledes alene med sin Hund nede fra Stranden og de gad gjerne vidst hvor han var fra. Det fik de nu ikke at vide, da de som sagt ikke kunde forstaae ham, men Mad og Drikke gave de ham alligevel saa meget han vilde have, redte ham derpaa en god varm Seng, hvor han sov hyperligt, og vilde paa ingen Maade tage imod Betaling, da han næste Morgen forlod dem for at drage videre.

I en lille Granskov et Stykke fra Gaarden frøb Mufferap atter frem af Tornisteret, sprang op paa Kollo og travede lystigt afsted. Veien blev tung og besværlig, op ad Bakke og ned ad Bakke, snart maatte de sætte over en Elv, og snart møisommeligt arbeide sig frem gennem Myr og Mose. Det begyndte at mørkne og menneskelig Bolig var intetsteds at opdage. Hift og her bemærkede de dybe Gruber, og ved at titte ned i et Par af dem, troede Grik at see Uds. Mufferap kunde imidlertid ikke lide, at han standsede ved slige Steder, og skyndte paa ham, at han skulde tage Benene med sig.

„Det er Dverge og Svartalfer, som holde til dernede,“ sagde han, „de due ikke det Allermindste, de pønse ikke paa Andet end paa lutter Ondskab, og ere aldrig saa glade som naar de kunne gjøre Fortræd.“

„Men hvad gjøre de dernede?“ spurgte Grik.

„Na,“ svarede Mufferap, „de samlede Skatte, som Jorden gemmer, men ikke for at gjøre Godt med dem, kun for at fryde sig ved deres Glands, og gnidst at vaage over, at ingen Anden faaer fat i dem. Skynd Dig blot bort herfra, Grik; med dem

er det ikke værdt at komme ikast. Gist henne saae jeg et Lys glimte mellem Træerne, der kunne vi maaskee finde Mattely."

Rask vandrede de nu afsted og ret snart naaede de ogsaa en Kulsvierhytte, hvor de fandt venlig Modtagelse. Hele Matten igjennem skylregnede det, saa Erik var inderlig glad ved at de vare komne under Tag. Ved Morgengry vare de atter paa Benene, og da det atter var bleven klart og godt Veir, begave de sig igjen paa Bei.

Det kunde vel omtrent være Middag, da de naaede Foden af et høit steilt Fjeld, der strakte sig nordpaa. En Stund vandrede de langs dette paa en temmelig jævn Jordbund, da det med Et forekom Erik som om han hørte sagte Rlynken. Kollo havde ogsaa hørt Noget, der vakte dens Opmærksomhed, thi den var lige isærd med at sætte ind imod en stor Klippeblok, fra hvilken Lyden syntes at komme. Mufferap holdt ham imidlertid tilbage af alle Livsens Kræfter og havde slet ingen Lust til at indlade sig paa den Sag. „Kom, kom," sagde han til Erik, da denne blev staaende for at lytte. „Her er ikke værdt at blive, og jo snarere vi komme herfra desto bedre."

„Her er dog vist En kommen tilskade!" sagde Erik, som havde et altfor godt Hjerte til at han skulde forblive usølsom ved Tanken om at Noget var stedt i Nød. „Vi bør ikke overlade den Ulykkelige, som jeg hører vaande sig, til hans Skjæbne, uden idetmindste at have gjort Forsøg paa at hjælpe ham."

„Na, det er ingen Anden end en af Svartalferne, det Kjæltringspak," sagde Mufferap, „lad ham saae Hjælp af sine Egne, hvis han trænger dertil. Det er aldrig værdt at blande sig i Noget af hvad der angaaer dem, thi man kommer altid tilfort. Lad os derfor see til at komme videre, det er bedst for os."

Erik lod sig imidlertid ikke sige, men gik hen til Klippeblokken, ved hvilken Kollo ogsaa gav sig til at snuse, uagtet

Mufferap gjorde sig al Umage for at holde ham derfra. Tydeligt kunde man nu skjelne en Samren og Klynken, der lød frem under Klippeblokken, og en spæd, klagende Stemme sagde: „Åh hjælp mig, hjælp mig! Ellers maa jeg ynkeligen omkomme her!“

„Hvem er Du?“ spurgte Erik „og hvordan er Du kommen derned? Stenen er jo saa stor, at den er umulig at flytte, om end nok saa mange Mennesker gave sig ifærd dermed.“

„Åh, jeg er en stakkels Bjerghand,“ svarede Stemmen. „Træt af Arbeide faldt jeg isøvn igaar Nstes nede i min Grube. Den stærke Regn inat har rimeligviis løsnet Klippeblokken, saa den er skreden ud og er kommen til at ligge over Grubehullet; nu sidder jeg indestængt og kan ikke komme frem.“

Mufferap, der var sprungen ned af Kollo, trak i Erik og bethdede ham ved alskens Tegn, at han ikke skulde fæste Lid til hvad han hørte, men roligt fortsætte sin Vej. Stedse mere og mere ængstelig ved Forestillingen om, at et levende Væsen var stedt i stor Fare, vilde Erik imidlertid ikke følge de Bink hans Redsager gav ham, men tog fat i Steenblokken forneden og prøvede paa at rokke den, men det var spildt Møie, thi havde han end havt hundrede Mænds Styrke, saa skulde han nok smukt have ladet den ligge. Sørgmodig lod han derfor sine Forsøg fare, tog sin Stok som han havde lagt fra sig, igjen op, og sagde:

„Åh, Mufferap, den Steen maa jeg nok lade ligge, men monstro det ikke gaaer an at grave et lille Hul herind ved Siden af, hvorigjennem den stakkels Bjerghand da kan krybe ud?“

I den Hensigt at vise, hvorledes han havde tænkt sig det, skjød han Stokken lidt ind under Klippeblokken, men aldrig saasnart var det skeet, før han til sin store Forbauselse mærkede, at den lettede sig.

„Den bevæger sig jo,“ raabte han jublende, „O, den her-

lige Stok, den kan gjøre hvad det skal være!" og med dette Ord trykkede han bedre til, og lettede Klippeblokken nogle Tommer fra Jorden. Med Et smuttede en gammel graa Mandsling, ikke større end Mufferap, frem under Stenen, med Bjergmandshue og Skjødskind paa.

„Mange Tak," sagde han idet han stuttede sig og kastede et speidende Blik paa Erik, Kollo og Mufferap. „Mange Tak Allesammen; det var en slem Knibe, jeg var kommen i, men Du maa have gode Kræfter, Kammerat, siden Du kan lette saadan en Steen."

„Med mine egne Kræfter kunde jeg vel heller ikke have gjort det" svarede Erik, „men jeg havde god Hjelp i min Stok, den er stærkere end jeg."

„Hm!" brummede Buslingen, og betragtede Stokken, „men hvorhen gaaer Reisen med Forlov?"

„Na, vi tage os blot en Spadseretour" sagde Mufferap og tilkastede med det Samme Erik et Blik, der skulde sige saameget som at den Karl ikke behøvede at vide Alting.

„Hvad for Noget?" sagde den Lille, „en Spadseretour? Det er da et snurrligt Sted at spadserere paa. Men siden I nu engang ere her, saa skulde I dog see Jer lidt om i Egnen. Jeg har en Grube her i Nærheden, som jeg netop skal ned i, og have I Lyst dertil, saa skal jeg vise Jer de ædle Gertsjer dernede."

Erik kastede et spørgende Blik paa Mufferap, men denne, som slet ikke skjottede om at gjøre sig bekjendt med Bjergværksvæsenet, svarede gnavent: „Nei mange Tak, dertil have vi ingen Tid og desuden er det langt bedre heroppe i den frie Luft, end dernede i den sorte Jord."

„Nu ja, ja da, gjør som I have Lyst til," sagde den lille Bjergmand, „men ikke vidste jeg, at man behøvede at være saa knap paa Tiden, naar man blot var ude at spadserere. See, derhenne er forøvrigt Gruben; der ved Siden af den store

Klippeblok, der hvor det lille Grantræ staaer, stiger man ned i den. Den er temmelig dyb, men den giver ogsaa godt af sig."

De vare imidlertid vandrede fremad og befandt sig nu omtrent en Snees Skridt fra det betegnede Sted, hvor Gruben, der gik lige lodret ned, tydeligt var at see. Her standsede Erik for nærmere at tage den i Diesyn, men som han saaledes stod, snappede den lille Dverg pludselig Stokken ud af Haanden paa ham og løb med en skraldende Latter ad Gruben til.

„Min Stok, min Stok!“ raabte Erik ganske forbløffet over Dvergens Frækhed, medens Mufferap satte efter Tyven saa hurtigt han kunde. Da han imidlertid ikke var mere langbenet end denne, vilde han neppe have indhentet ham, hvis ikke Kollo var kommen ham tilhjelp. Aldrig saa snart havde Hunden nemlig bemærket, at den lille Dverg, som den lige fra Begyndelsen af havde haft et godt Die til, løb afsted med dens Herres Eiendom, før den i vældige Spring satte efter Tyven, indhentede ham lige ved Indgangen til Gruben og snappede Stokken fra ham igjen. Hylende sprang derpaa den lille ondskabsfulde Dverg med i Gruben, hvorhen de Andre naturligviis hverken kunde eller vilde følge ham, og logrende bragte den tro Kollo Stokken igjen tilbage til Erik. Denne var i allerhøieste Grad harmfuld over Bjergpuslingens Ondskab, men Mufferap sagde:

„Det vidste jeg nok, og sagde jeg ikke strax, at det var bedst at holde sig borte fra det Kjæltringepak og at vi skulde see til at komme bort herfra jo før jo heller? Jo, det havde været en net Historie isald den Karl var sluppen væk med Stokken, saa vare vi da bleve siddende her og havde maattet finde hjem igjen saa godt vi kunde. Tag Dig derfor iagt for det Slags Folk og tro Ingen af dem mere. Men Kollo er Guld værd og har gjort sine Sager ypperligt. Kom hid min Dreng

og lad mig flappe Dig, jeg mærker nu, at Du ogsaa duer til noget Andet end til at ride paa."

Ved disse Ord gav han sig til at kjæle for Hunden, der ordentlig kroede sig af den Tjeneste, den havde viist og travede dobbelt veltilmode afsted ved Siden af de to Beisfarende.

Saa hurtigt som vel muligt vandrede det lille Reiseselskab fremad, men Eggen var nu bleven saa vild og ubeboet, at de, da Mørket faldt paa, hverken traf Huus eller Hytte, hvorfor de vare nødsagede til at overnatte under et Træ. Her havde de imidlertid Intet at spise; men just som Erik havde lagt sin Handsel fra sig, kom en stor Marhane flyvende og satte sig paa det Træ, under hvilket de havde leiret sig.

"Harde jeg nu et Gevær," hviskede Erik, "saa kunde jeg mageligt skyde den store Fugl, og saa havde vi Mad nok baade for iaften og for imorgen tidlig."

"Prøv engang med Stokken," sagde Mufferap.

"Med Stokken?" gjentog Erik leende, "kan man da skyde med en Stok?"

"Ja prøv blot!" sagde den Lille. "Maaskee gaer det, og vi komme vel mere end eengang i samme Forlegenhed."

Erik rystede paa Hovedet, thi skjøndt han nu havde seet saa mange underlige Gjerninger med den Stok, var han dog stadig vantro naar det gjaldt noget Nyt, og kunde nu slet ikke forestille sig, at den ogsaa kunde bruges som Gevær. Imidlertid reiste han sig dog, gik nogle Skridt bort fra Træet og tog med Stokken Sigte paa Fuglen, der sad ganske stille og saae nysgjerrigt ned paa ham.

"Den gaer ikke af," sagde han.

"Tryk engang paa Haandtaget," svarede Mufferap.

Erik gjorde det, og neppe var det skeet, førend der hørtes en Lyd, som naar En klapper i Hænderne. I samme Dieblif gav det et Sæt i Fuglen oppe i Træet og den faldt død ned.

Erik skyndte sig hen for at tage den op og ved at undersøge den, fandt han, at der var gaaet en Kugle tværs igjennem den. Det var da en stor Glæde; hurtigt fik de optændt en Ild, Fuglen blev stegt og nu blev der holdt et Herremaaltid. All Frygt for at de skulde komme til at lide Mangel, var tillige forsvunden, thi der var nok af det Slags Bildt tilfjelds.

Compasset bragte dem imidlertid endnu ikke til Trylleblomsten, og videre og videre gik det fremad i mange, mange Dage. Endelig naaede de atter menneskelige Boliger, thi de kom til nogle Fjeldlapper, der havde opslaaet deres Hytter i en Stov og levede af Kendsdyrkjød og Kendsdyrmælk. Det var første Gang, at Erik saa Kendsdyr, og han undredes ikke lidet ved at see, at de ogsaa bleve brugte til at ride paa; baade Mænd, Qvinder og Børn satte sig op paa dem, og afsted gik det over Stok og Steen.

Lapperne toge venligt imod Erik. De vare yderst godmodige og nøisomme, og kjendte ingen andre Fornødenheder end dem, som de ved Hjælp af deres Kendsdyr kunde faae tilfredsstillede. Skindene anvendte de til Hytter eller Telte, samt til Klæder; Kjød og Mælk hdede dem Næring, og af Senerne gjorde de Buestreng, Trækremme og deelige. Fra Sted til Sted vandrede de med talrige Hjorder af disse Dyr, og Mufferap fortalte Erik hvorlunde de om Vinteren spændte dem for deres Slæder.

Erik havde endnu nogle Penge af dem, som hans Moder havde givet ham med paa Reisen, og han havde den største Lyst til at kjøbe sig et saadant Kendsdyr, men han var kun bange for, at de skikkelige nøisomme Folk ikke skulde have Forstand paa Penge. Det lod imidlertid til, at de i saa Henseende ikke vare saa ganske ensfoldige, thi da han viste dem nogle Dalere og bad dem om at overlade ham et af deres Dyr, gik de med Glæde ind paa Handelen. Ved Tegn bleve de enige om Prisen,

thi de forstode ikke hverandres Tale — og da Kjøbet var sluttet, fik han Lov til af den hele Gjerd at udsøge sig det Kendsdyr, som bedst behagede ham.

Hvor glad var han nu ikke ved at kunne fortsætte Reisen paa Kyggen af et saa hurtigt Dyr. Kask gik det ogsaa nu fremad og mageligere var det rigtignok at ride end at gaae, thi skjønt Tryllestokken havde hjulpen godt frem, saa begyndte han dog at blive temmelig øm i Fødderne, især efter at han var kommen op imellem Fjeldene.

Ottende Capitel.

Bedstefader Esflange vil spærre dem Veien og sluge Kollo.

Fjorten Dage, vare de nu paa denne Maade dragne nord-
 efter, stadig i den Retning, som Compasset viste. Hift og her
 stødte de paa vandrende Fjeldlapper, hos hvem de fik Mattely
 og Levnetsmidler og af og til skød Erik en Fugl eller en Hare,
 saa at de aldrig manglede Spise. Det Rensdyr han red paa,
 skaffede sig selv sin Næring og levede af Mos og Græs, som
 altid var at finde underveis.

Længer og længer frem droge de, indtil de endelig atter
 kom til Havet og endnu havde de ikke fundet Trylleblomsten.
 Umaaaleligt og øde laae Verdenshavet for dem, Compasnaalen
 pegede stadigt mod Nord, og endnu havde de ikke naaet Maalet
 for deres Reise. En iskold Gysen foer igjennem Drengens
 Bryst, da han saae den uendelige Havflade ligge udbredt for
 sig, og havde ikke hans Onkel sagt, at den modsatte Kyst kun
 bestod af lutter Is og Snee? Hvad kunde det imidlertid nytte
 nu at blive forknytt, vende om igjen kunde han ikke, han maatte
 nødvendigviis drage videre, og saa slog han da igjen trøstigt i
 Bandet med sin Stok, der forvandlede sig til et Fartøi langt
 stærkere og større end det forrige. Rensdyret blev nu overladt
 til sig selv, Indskibningen gif for sig med større Lethed, og for
 fulde Seil styrede man ud i rum Sø, stadigt lige mod Nord.

Koldere og foldere blev det altsom man kom frem, og det
 var godt at mærke, at man stedse mere og mere nærmede sig
 Isbjergene. Solen varmede ikke stort, skjøndt den stadigt saaes

over Horizonten, thi høit oppe mod Nord har man jo midt om Sommeren bestandig Dag. Af og til bleve de Reisende en enkelt Seiler vaer i det Fjerne, men hvad det var for Slags Skibe, det vidste de ikke, thi dengang gaves der ikke saaledes som nu, Søfarende der kom langveis fra for at fange Hvalfiske og Sælhundede. Engang bemærkede de, at et saadant Skib havde faaet Die paa dem, thi det satte alle Seil til for at indhente dem, men da først kunde Erik see hvor hurtigt de selv seilede, thi det store Skib sakkede stedse mere og mere agterud og kom dem tilsidst ganske ud af Sigte.

Efter at de den første Dag havde seilet en sex, syv Timer, kom Erik til at tænke paa, hvad de her paa det øde Hav skulde faae at spise og at drikke, thi Fugle var der ingen at skyde og Stoffen var jo desuden bleven til Fartøi, og Søvand kunde de ikke drikke, thi det smagte salt og æfelt. Mufferap, for hvem han yttrede sin Frygt i denne Henseende, lo imidlertid deraf og meente, at den, der havde givet dem Fartøiet, nok ogsaa vilde sørge for at de ikke kom til at sulte ihjel, han skulde blot see nøie efter og det kunde da nok være, at han et eller andet Sted fandt baade Mad og Drikke. Allerede i nogen Tid havde Kollo i Stevnen af Fartøiet snøstet og snuset og et Par Gange kradsset med Poterne, men Erik havde ikke lagt videre Mærke dertil. Da Hunden imidlertid vedblev at være urolig, gav han Roret til Mufferap og gik forud, for at see hvad der vel kunde være paa færde og om der maaskee var Noget at finde. Han blev ogsaa strax et lille Lukas vaer, som Kollo stod og snusede til, og da han tillige bemærkede, at der i Døren sad en lille Messingsnøgle, tøvede han ikke med at lukke op, og fandt til sin store Overraskelse et velforsynet Spisefammer derindfor. Der var nemlig en stor Krukke med hypperlig Melk samt to store Hvedebrød, og da Erik var dygtig sulten, gjorde han ingen Omstændigheder, men tog strax for sig af Retterne. Mufferap fik

naturligviis ogsaa sin Deel, og for Kollo var der i det ene Hjørne et stort Fad Kjødbeen. Nu var der ikke længere nogen Nød paafærde, og det viste sig snart, at de kun behøvede at lukke Spisefammeret til for atter igjen at see det velforsynet med Levnetsmidler.

Med et saadant Provianttkammer ombord kunde de da trøstigen holde Søen hvortlænge det saa skulde være, men hvad der nu var det Værste, det var Kulden, som blev strengere og strengere jo længere de kom nordpaa. Erik havde for længe siden taget alt det Dvertøi paa, han havde med sig, og Kollo laae nu hele Dagen igjennem og krøb sammen i Bunden af Fartøiet med Hovedet puttet ind under sin laadne Hale. En tæt Niimtaage laae stadigt over Bandet og lettede sig kun af og til, saa at Synskredsen blev fri. Da opdagede de en Morgenstund høie Bjergtoppe i det Fjerne, men da de kom nærmere, viste det sig, at det var Isbjergene, der dreve omkring i Havet. Mellem dem maatte de nu seile med stort Besvær, og videre og videre gik Seiladsen indtil de trindt om sig ikke saae Andet end lutter Is. Hist og her fandtes smalle Abninger, som de kunde smutte ind igjennem; mangen Gang var det dog som om Isen lukkede sig for dem og gjorde al videre Fremtrængen umulig, men det flinke Fartøi, de havde, vidste dog altid at skaffe sig Wei, og tilsidst fik de ganske flaret Isbjergene. Nu befandt de sig atter i frit Farvand og her var det saa stille og saa roligt som paa en Indsø.

Da brusede og susede det foran dem, og Bandet skummede og hvirvlede høit iveiret. Hurtigt og forskrækket løftede Kollo Hovedet for at see ud over Rælingen, og Erik sprang op for at erfare hvad der var paafærde. „Hvad er det, Mufferaap?“ udbrød han, „Hørte Du ikke Noget?“

„Jomen hørte jeg Noget,“ brummede Nissen, „det bliver en net Historie, thi det er ingen Anden end Bedstefader Sø-

slange, som tager sig en Morgentour. Vare han nu er i nogenlunde godt Humeur, thi ellers slaaer han Fartøiet istykker for os. Han kan slet ikke lide, at Noget kommer i hans Farvand."

"Er han da saa slem?" spurgte Erik ængstelig.

"Ja, det troer jeg!" svarede Mufferap. "Naar en saadan gammel Søslange hele Naret igjennem tumler sig i koldt Vand og ikke har Andet at gjøre end at trække Beiret og puste Vand fra sig, saa kan Du da nok tænke, at han ikke er i videre godt Humeur; det kan man da heller ikke fortænke ham i, thi den Allerbedste vilde blive kjed deraf i Længden: Gid vi blot havde det overstaaet."

Fartøiet kom imidlertid stedse nærmere og nærmere til Søslangen, der laae og snorkede oppe i Vandskorpen, men den sov dog ikke saa haardt, at den jo hørte, at der var Noget, som bevægede sig henimod den. Den vendte sig idetmindste pludselig om og spærrede et uhyre Gab op imod dem, saa at de vilde have seilet lige ind i det, hvis ikke Erik i en Haandevending havde strøget Seil og dreiet af, saa at Fartøiet standsede i sin Fart. Da lød en dyb Stemme ud af det aabne Gab:

"Holla, holla!" "Hvad er her paafærde? Hvad er I for Karle, og hvem har givet Jer Lov til at komme herind paa mine Enemærker?"

"Goddag, Bedstefa'er," svarede Mufferap, som var sprun-gen op ved Siden af Rollo forude i Bougen af Fartøiet. "Vi ere kun et Par skikkelige Reisende, som ville besøge Dig heroppe, for at see hvordan Du har det."

"Det kan jo være Jer det Samme hvordan jeg har det," brummede Søslangen, "og klogt havde I handlet, om I havde sparet Jer den Umage. Forøvrigt er det mig dog kjært, at I netop nu ere komne, thi jeg er endnu fastende, og skal gjøre mig en Glæde af til Frokost at tage Jeres Baad med Pisk og Pals til Indtægt."

„Men Bedstefa'er," sagde Mukkerap urolig, „Du vil dog vel ikke gjøre os nogen Fortræd?"

„Nei," brummede Søslangen, „jeg vil blot æde Jer. Smid mig først den Hund overbord."

Kollo knurrede og trak sig lidt tilbage, som om den havde forstaaet hvad der blev sagt. Mukkerap slog Hænderne sammen og udraabte forfærdet: „Nu er det ude med os!" Men Erik sprang forud og sagde;

„Bedstefa'er Søslange, vær saa god at lade os slippe forbi; jeg er kun en stakkels fattig Dreng, som skal op mod Nord for at hente den Trylleblomst, som hedder Gudsøie."

„Ja saa," hvæsede Søslangen, „jeg meente ellers, at I vare komne hid for at see hvordan jeg havde det. Men det er hip som hap, det sidste er ligesaa unyttigt som det første. Hvad kommer Trylleblomsten mig ved? Blomster kan man ikke æde. Giv mig Hunden og lad mig ikke vente længere; troer Du da ikke, at jeg har Andet at bestille end at ligge her og gabe?"

Den fæle Søslange lod virkelig til at ville gjøre Alvor af det, og Erik rystede nu af Angst, men at smide Kollo overbord, det kunde han dog ikke bringe over sit Hjerte, selv om han derved kunde frelse sit eget Liv. Mukkerap var imidlertid sprungen tilbage i Baaden, knyttede Næverne imod Søslangen, dog saaledes at denne ikke kunde see det, og sagde:

„Vi bare Du gamle Kjæltring; det kunde dog nok være, at Du fik en lang Næse. Hvad der hjalp os imod Havfruene, kan maaskee ogsaa hjælpe os denne Gang, hvem veed? Man har da altid Lov til at prøve," og dermed tog han den lille Daase frem, som Skovnisserne havde givet ham og i hvilken der endnu var en heel Deel af det brune Pulver, sprang frem i Forstavnen og raabte:

„Ja, ja Bedstefa'er, naar det ikke kan være anderledes, saa maae vi vel smide Hunden ud til Dig, men kom lidt nærmere

og spil Gabet lidt høiere op — saa, ikke saa meget, det er nok. Det var da ogsaa Pokker til Kjæst: tag Dig iagt, at Du ikke faaer Mundklemme. Men pas nu paa — nu kommer han. En—to—tre!”

Søslangen var kommen tæt hen til Baaden og havde spæret sit Gab saa vidt op, at det hvælvede sig over den som en høi Port; Mufferap passede nu sit Snit, og kastede hurtigt Daasen med Pulveret lige ind i Svælget. Søslangen mærkede strax, at den havde faaet Noget, men hvad det var, det vidste den ikke. Langsomt lukkede den Gabet, men neppe var det skeet, saa virkede Pulveret og den begyndte at hoste og puste forfærdeligt. Lidt Levemaade havde den gamle Bedstefader dog altid, og da han ikke vilde hoste Folk lige i Ansigtet, saa vendte han sig hurtigt tilside.

„Hæ, hæ, hæ!” stønnede han, saa det drønedes trindt omkring, „for Pokker, jeg har nok faaet Noget i Halsen; hæ, hæ, hæ!”

„Heis nu Seil igjen,” raabte Mufferap til Erik; „hastigt! Lad os komme afsted før han kommer sig igjen, thi ellers er det ude med os.”

Erik lod sig ikke dette sige to Gange; i en Fart var Seilet heiset, og da Mufferap tillige lagde Roret ned i Læ, skød Fartøiet igjen frem som en Piil forbi den snøstende Søslange.

„Hæ, hæ, hæ!” stønnede denne efter dem saasnart den bemærkede deres Flugt. Setvæk hostede og snøstede den, saa at den ingen Bei kunde komme og den Mængde Vand, som den under den idelige Hosten sprøitede fra sig, faldt som et Skjbrud ned i Dinene paa den igjen, saa at den Intet kunde see. Den var desuden ikke hurtig nok til at kunne løbe omkap med den rappe Baad, saa meget mindre som denne allerede havde faaet et godt Forspring. Men længe, længe kunde de høre den hoste og snøste og see de Vandstyer, den sprøitede iveiret.

„Det var paa høie Tid, at vi bleve af med den gamle Slynge!“, sagde Mufferap, som nu var kommen i godt Humour igjen. „Han er dog vist bleven forbandet flau ved den Historie; bare vi ikke have fordærvet ham hans Frokost!“

„Hvad er det vi have der forude?“ raabte Erik, hvis Opmærksomhed allerede var henvendt paa en anden Gjenstand. Tvers for dem strakte sig nemlig en lang, hvid Stribe, der laae som et bredt Baand paa Vandet, og høinede sig altsom de kom nærmere.

„Det maa være Jislandet,“ sagde Mufferap, efter at have seet ud med et opmærksomt Blik. „Nu troer jeg bestemt, at vi snart have naaet vort Maal og dit Compas fører os nu vist lige til Trylleblomsten. Godt er det forøvrigt, at vi snart komme iland, thi saa kunne vi gaae os varme og slippe for at fryse saaledes som nu.“

Det lille Fartøi stevnede hurtigt mod den nærliggende Kyst. Her var imidlertid ingen grøn Eng, som venligt indbød dem til at stige iland; her var ingen løvrige Træer, som med deres Grene tilbøiede dem et gæstmildt Velkommen. Solen befinnede intet Andet end gjennemsigtige Jistinder og blinkende Sneemarker, og saa prægtigt end dette Syn var, saa var dog den Egn, der laae for dem, ganske vild og øde. Men hvad var herved at gjøre! Didhen hvor Pilen i Compasset pegede, maatte de drage, og den viste lige midt ind i al den Jis og Snee. Det varede nu heller ikke længe førend de løb ind i en lille Bugt, der som det syntes var af Søvandet blevet udvasket i Isen. Der kunde de idetmindste stige ud og Erik forvandlede nu ligesom forrige Gang Fartøiet igjen til den saa nødvendige Stof. Iforveien havde han dog ryddet Spisekammeret, og fyldt sin Kandsel med saa meget Brød, han kunde stoppe i den.

Tiende Capitel.

Eventyret med Sisridderen og Sneefongen.

Saa koldt og øde det end saae ud i den Egn Erik og Mufferap nu befandt sig i, saa gaves der dog nok af levende Bæfener dersteds. Langs Kysten sad en Mængde underlige Fugle med oprakte Halse og med korte, tæt mod Kroppen sluttede Vinger. Det var Fedtgjæs, og desforuden saaes hist og her mægtige Hvalrosser med deres lange Fortænder.

Sælhunde tumlede sig i Vandet og klavrede af og til op paa Isen, og engang imellem viste sig ogsaa en vældig Isbjørn, men ingen af alle disse Thy ændsede de Reisende i mindste Maade. Erik var heller ikke bange for dem, thi han vidste jo, at han kunde skyde dem ihjel med sin Stok, hvis de kom ham for nær.

Uden at dvæle, vandrede imidlertid den lille Karavane uforskrødent imod Nord, hvor der i det Fjerne var høie takkede Fjelde at see. Hvad der dog gjorde Erik lidt urolig det var, at der ikke var mindste Urt eller Græsstraa at opdage, og hvor skulde da Trylleblomsten være? Det venlige Barn, som havde givet ham Compasset, havde imidlertid sagt, at han nok skulde finde den, naar han blot stadigt fulgte dette, og saa fast stolede han paa hans Ord, at han ogsaa nu ligesom hidtil besluttede at følge det hvor det saa bar hen.

Paa den haardt frozne Sne gik det raask fremad; Erik

vandrede saa let hen over den, at Kollo knap kunde holde Skridt med ham. Mufferap sad igjen mageligt paa dens Ryg og syntes at have det baade luunt og godt i dens tætte varme Pels.

„Det bliver forresten vist en slem Nat,“ sagde Erik, da det med Et faldt ham ind, at der her ikke var Brænde og at de selvfølgelig ikke kunde gjøre Ild.

„Na nei,“ sagde Mufferap, „det maa Du ikke tro, mener Du da, at min Broder Brikkenak har givet os Brændeglasset med uden Hensigt? Det skal komme os hyperligt til Nytte nu.“

„Men hvorledes skulle vi bruge det?“ spurgte Erik.

„Det skal Du snart faae at see,“ svarede Mufferap, „prøv engang strax, thi Solen staaer allerede lavt og det maa vel være seent paa Dagen. Det er vel derfor bedst at vi hvile et Par Timerstid, inden vi fortsætte vor Vandring.“

Erik tog nu Brændeglasset ud af Lommen og lod Solen falde paa det. Men hvor forbausset blev han ikke, da Sneec og Sis øieblikkelig tæde op under det og han i faa Minuter saac en over ti Fod dyb Gulning for sig, hvis Bund var bedækket med blødt, vist en Alen høit Mos. Brændeglasset virkede derhos saa kraftigt, at det ogsaa strax gjorde det hele optæede Sted ganske tørt og udentviol vilde have sat Ild paa Mosset, dersom Erik længere havde opfanget Solstraalerne i det. Nede i den lune Gulning behøvede de ikke at være bange for Kulde, og de tilbragte ogsaa Natten i det bløde Mos ligesaa varmt og behageligt som om de havde sovet paa bare Edderduun.

Brændeglasset havde forøvrigt endnu en anden hyperlig Egenskab, thi fældede Erik noget Bildt af det Slags, som her fandtes, saa behøvede han blot at lade Glasset gaae hen over det for strax at faae det stegt ligesaa mørt og godt som om det var steet paa Epid. Hvad Drikke angik, saa havde de rigtignok intet Andet end smeltet Sneec og Sis, men dermed kunde de

godt slukke Tørsten, og saaledes havde de ingen Nød, men fortsatte rast og ufortrødent deres Reise.

Enduu var der ikke Spor at see til Trylleblomsten, og stedse kom de nærmere og nærmere til de høie Isbjerge, der funkede og skinnede vidunderligt i Solen. En stor Sneeflade laae nu foran de Vandrende, og da de havde passeret den, kom de til en Mængde forunderligt optaarnede, takkede Ismasser, der laae vildt spredte mellem hverandre og syntes at være nedstyrtede fra de høie Klipper. Flere Snevringer førte ind imellem dem, men aldrig saasnart havde de betraadt en af disse før Rollo gav sig til at knurre. Erik blev staaende og saae sig om for om muligt at opdage hvad det var, der vakte dens Opmærksomhed. Det var ganske en Isbjørn, som laae skjult et eller andet Sted og som Hunden havde faaet Lugten af. Nei, det var nok ikke Noget af det Slags, thi det lød tydeligt som Klirren af Sporer paa den frozne Snee, og i samme Dieblik traadte ogsaa en harnisklædt Ridder frem bag een af Iskrænterne; han stillede sig lige iveien for dem, og heel sælsom var han at skue. Han var ganske blaa i Ansigtet, men deri var vel Kulden Skyld. Saa havde han et langt hvidt Skjæg og en Rustning som heel og holden var af Is, Hjelm saavelsom Pantser, samt speilblankt Skjold. En skarpsleben Isstav hængte ved hans Side og en lang Isstang holdt han som Landse i Haanden.

„Hvad vil I her?“ snerrede han de Kommende imøde.
 „Hvad have I at gjøre paa Sneekongens Enemærker? Vend øieblikkeligt om igjen eller jeg gjennemborer Eder med min Landse!“

„Holla!“ sagde Erik, der ved Synet af den Isridder kom til at fryse, saa Tænderne klappede i Munden paa ham,
 „vi ere fredsommelige Vandrere, som ikke gjøre Noget den mindste Fortræd.“

„Hvem har da givet Jer Lov til at komme hid?“ spurgte Ridderen. „Vide I ikke at her er den yderste Nordpolgrændse, som intet menneskeligt Bæsen tør betræde? Her boer Sneekongen i evig Vinter og vi Riddere ere hans Livvagt, som holde alle Tilgange til hans Helligdom besatte. See derfor til at I komme bort herfra igjen, thi I have her Intet at bestille.“

„So det have vi rigtignok,“ sagde Erik, „thi vi søge efter en Trylleblomst, som skal vore heroppe, og maaskee kan Du sige os hvor vi skulle finde den?“

„Sniksnak!“ brummede Jisridderen, „den Blomst voxer ikke for Folk af Eders Slags; faaer Sneekongen at vide, at I agte at plukke Blomster i hans Have, saa bliver han ikke god at komme nær. Bedst er det derfor at I pakke Jer herfra; jeg staaer her paa Vagt og har Andet at gjøre end at passiare med Jer.“

„Ja det var godt nok,“ sagde Erik, „men vi ere nu dragne den lange Bei for at finde Trylleblomsten og vi vilde derfor saa inderlig gjerne bede Sneekongen om Tilladelse til at plukke den. Vær derfor saa god at lade os slippe igjennem, eller før os til ham for at vi kunne forebringe ham vort Ønske.“

„Visvas!“ vedblev Jisridderen, „jeg kan hverken lade Jer slippe igjennem her eller føre Jer til Sneekongen. Forøvrigt har jeg allerede staaet her og prøvlet altfor længe med Jer, skrub derfor af eller jeg spidder Jer paa mit Spær.“ Bed disse Ord fældede han sin Landse, satte et forfærdeligt bistert Ansigt op, og gik lige løs paa Erik. Da der ikke var Plads nok til at springe tilside, asparerede denne Stødet med sin Stok, men han havde aldrig saasnart berørt Landsen før denne sprang istykker som Glas.

„Det var dog bandsat!“ raabte Ridderen, „der gik min Landse i Løbet, sliq en Tistap finder jeg ikke igjen paa lang

Lid. Gid ogsaa Boffer havde Dig, din Galunf . . ." og dermed trak han sit blanke Sværd, og lavede sig til at fløve Hovedet paa Erik, som imidlertid atter hævede Stokken, hvorpaa ogsaa Sværdet sprang i tusinde Stykker.

"Tag Dig iagt," raabte Drengen, som nu blev modig, "pas paa, at jeg ikke rammer dit Pantser, thi saa springer ogsaa det istykker, og Du bliver nødt til at lade Dig gjøre et nyt." I det Samme faldt han ud med Stokken og Ridderen dækkede sig med sit Skjold; men det hjalp ham ikke stort, thi det splintredes ogsaa ligesom det Dyrige. Nu begyndte Ridderen at blive bange og det for Alvor.

"Hvad er det dog for en Stok Du har?" udraabte han.

"Ja den er ikke saa ueffen endda," sagde Erik oprømt. "Tag Dig blot ivare, den kunde let faae Dig til ganske at falde i Stumper og Stykker!" Med disse Ord gik han løs paa Ridderen, der imidlertid havde faaet saadan Respect for ham, at han i en Fart gjorde omkring og løb sin Vej.

Erik og Mukkerap kunde nu uforstyrret fortsætte deres Vandring, men de vare aldrig saasnart slupne igjennem de snevre Tilgange førend de atter befandt sig paa en aaben Plads, der var spærret ved en høi Sneevold, som løb tværs over den. Kun paa Midten af denne Vold var der en smal Gjennemgang, og Erik var just isærd med at begive sig hen til den, da Mukkerap trak ham i Ermet og hviskede ængstelig til ham: "Tag Dig iagt, der sidder Sneekongen!"

"Sneekongen? Hvor? Jeg kan Ingen see."

"Der, lige i Midten," svarede Mukkerap, "seer Du da ikke den høie, hvide Skikkelse histhenne?"

"Jo, jo, nu seer jeg ham," sagde Erik, "men det er dog en snurrig En, at han sidder der, saa mutters ene paa sin Throne. Men ligemeget, vi maae hen til ham og kanskee er han rimeligere end den ubehøvede Jisridder."

De gik derfor rask henimod Sneekongen og kom snart saa nær, at de tydeligt kunde see hvordan han saae ud. Han sad paa en stor Iisblok og bestod ikke af Andet end af bare Snee. Han havde et tykt rundt Hoved og tykke Arme, Been og Fødder. Armene laae tæt ind til Kroppen; istedetfor Dine havde han store sorte Kul, og i Munden havde han en kort Pibe. I høire Haand holdt han en Kjep opret, og hele hans Udseende røbede den dybeste No og det største Alvor.

„Goddag Sneekonge!“ sagde Erik, idet han tog sin Hue af, „det er mig en stor Glæde at see Dig saa vel.“

„Goddag, Dreng,“ svarede Sneekongen, „men hvordan er det gaaet til, at min Iisridder har ladet Jer komme hid uden først at melde Jer?“

„Vi forlangte ogsaa at blive meldte hos Dig, men den Ridder vi henvendte os til var umaneerlig grov og stak efter os med sin Landse. Den gik desværre istykker og saa tog han tilbeens,“ svarede Erik.

„Istykker?“ gjentog Sneekongen, „det var slem, saa maa jeg jo lade en ny fryse til ham. Men hvem har da egentlig givet Jer Lov til at komme hid?“

„Na,“ svarede Erik, „vi vilde gjerne søge efter den Trylleblomst, som hedder „Gudsøie“ og som skal findes heroppe. Det giver Du os nok Lov til, ikke sandt?“

„Bist ikke nei,“ sagde Sneekongen barsk, „og ere I ikke komne hid af anden Grund, saa er det nok bedst at I strax forsøie Jer herfra igjen. Til det Sted hvor Blomsten groer, tør Ingen komme, og det har min Ridder vist ogsaa sagt Jer.“

„Vi maa e derhen,“ sagde Drengen, „det er ganske nødvendigt, thi min Moder er blind og der er Ingenting i Verden som kan hjælpe hende undtagen den Blomst.“

„Maa e derhen?“ sagde Sneekongen, som havde det koldeste

Hjerte, man kan tænke sig. Med sine døde Kuløine stirrede han paa Drengen og gjentog: „Maae derhen? siger Du. Sniksnak siger jeg, og dermed Basta; uden min Tilladelse kommer Ingen her forbi, og den faaer J ikke. Nu vide J Bested og lad mig saa være i Fred.“

„Det har jeg nok været bange for,“ hvisttede Mufferap til Erik, „men det vilde dog være altfor bedrøveligt om vi skulde have gjort denne lange Reise til ingen Nytte!“

„Na,“ svarede Erik, „har jeg da ikke min Stok? Vil han ikke lade os komme frem med det Gode, saa gaaer jeg ham til-livs med den og saa giver han nok Kjøb!“

„For Alt i Verden gjør bare ikke det!“ udbrød Mufferap forstrækket, „seer Du da ikke at han har en lignende Stok i Haanden? Nei med Stokken udrette vi Intet hos Kongen; han vilde kun blive endnu mere vred end han allerede er.“

„Saa kunne vi jo prøve det med Brændeglasset,“ vedblev Erik, som var fast bestemt paa at bane sig Vej. „Om end Al-verdens Sneefonger stillede sig iveien for mig, saa baade vil og maa jeg skaffe min stakkels Moder den Blomst, som kan give hende Synet igjen.“

„Tag Dig dog bare iagt Erik,“ gjentog Mufferap ængstelig, „Fader har fortalt os gyselige Ting om Sneefongen; Du kan jo selv see hvor stor han er og hvor grueligt han sidder der og gloer paa os.“

Erik lod sig imidlertid ikke snakke fra sit Forsæt, men tog det røde Futteral med Brændeglasset i op af Lommen.

„Maa?“ brummede Sneefongen, der begyndte at blive utaalmodig. „See nu til at J komme væk eller ogsaa skal jeg faae Jer afsted.“

„Nu gaae vi lige paa Diebliffet,“ sagde Erik; „først maa jeg dog vise Dig Noget, som Du kanskee kunde have Moro af at see.“

„Hvad er det da?“ sagde Sneekongen, som igrunden var nysgjerrig, da han sjelden saae Nytt, og i det Samme skottede han ned til det røde Futteral, som Erik holdt i Haanden. „Forøvigt er det vel noget Lux,“ vedblev han haanligt.

„Na,“ sagde Drengen, „det er heller ikke Andet end et Krystal-øie“, og da Solen just stod lige bag ved ham, kunde han lade Brændpunktet falde lige paa Sneekongen. Men aldrig saasnart mærkede denne at han blev berørt deraf, før han lettede det høire Been iveiret og raabte:

„Lad være at kildre mig! Hahahaha! Hører Du Erik, tag den Tingest væk — hahaha!“

Erik var imidlertid slet ikke tilfunds at søie ham i denne Henseende. Han vedblev tværtimod at lade ham føle Virkningen af Brændglaset snart her og snart der, saa at Sneekongen ietvæk vendte og dreiede sig paa sin Tisblok, og loe uafsladeligt, skjøndt han var saa vred som en Tydsker. Medens nu dette gif saaledes til og han just et Dieblisk havde vendt Hovedet til Siden, sprang Erik fulgt af Kollo, der som sædvanlig havde Mukkerap paa Ryggen af sig, hurtigt gennem den smalle Sneeport forbi Sneekongen, og løb alt hvad Remmer og Løi kunde holde mod Tisfjeldene i det Fjerne.

Sneekongen, der nu var kommen sig igjen af sin Krampe-latter, truede vel ad ham, men han kunde ikke komme ned af sin Tissthronen og var derfor ikke istand til at gjøre nogen Skade. Mukkerap var nu ogsaa bleven en heel Karl igjen og ude af sig selv af Glæde. Han sprang ned af Kollo, hoppede om paa eet Been, væltede sig i Sneen og var nær ved at lee sig ihjel af bare Glæde over at Sneekongen var bleven tagen ved Næsen.

„See saa!“ udraabte han, „nu er der ingen Fare mere, nu da vi ere komne forbi Sneekongen, finde vi vel ogsaa Haven, saa har det ingen Nød.“

„Men hvordan skulle vi komme op over de høie Tisfjelde
hithenne?“ sagde Erik.

„Na,“ meente Nissen, „Sligt seer altid farligere ud i en
Afstand end det virkelig er. Vær kun trøstig, vi komme nok
over de Fjelde.“

Tiende Capitel.

Trylleblomsten „Gudsøie.“

Erif og Mufferap vare da komne til Foden af Iisfjeldene, hvis uhyre Bægge nu laae for dem glatte og blanke som det pure Krystal. Hift og her førte dog smaa med Snee bedækkede Beie over de steile Sider, og skjøndt det vistnok var grumme møisommeligt at arbeide sig frem paa disse Beie, saa lod det dog ikke til at være ganske umuligt. Her var intet levende Væsen mere at see; Alt syntes her at være uddødt og kun Blæsten tudede gennem de øde Iiskløster. Stedse steilere og steilere blev Beien, stedse glattere og glattere blev det at gaae. Naar Erif engang imellem vendte sig om for at see tilbage, gjøs det i ham, thi den Bei, der var tilbagelagt, viste sig som en frygtelig Afgrund og han begreb ikke hvorledes de nogensinde skulde kunne komme ned igjen.

Endelig havde de med usigelig Møie og Besvær naaet Toppen, men der hylede Vinden endnu værre end nedefor og hvirvlede Sneen høit op i den blaa Luft. Flere Gange maatte Erif lægge sig plat ned for ikke at blive fastet tilbage i Afgrunden. Med Hænder og Fødder klamrede han sig imidlertid fast og klavrede saaledes op til den øverste Iiskam, der dannede Fjeldets Top, men uagtet han var kommen saavidt og nu havde beseiret en af de største Vanskeligheder, bankede dog Hjertet i Brystet paa ham, thi han var bange for at han paa hiin Side ikke skulde finde noget Andet end han paa denne havde forladt.

Der var heller ikke Andet at see, end lutter Is- og Sneefløster, saa langt han kunde øine lige ud for sig, og dog pegede Compasset endnu stedse mod Nord. Erik gjenvandt imidlertid snart sit freidige Mod; hvad der end forestod, var han dog fast besluttet paa at gaae det imøde, og uforsagt skuede han ned i Dalen under sig. Men hvor forundret blev han ikke, da han istedetfor Is og Sne saae en stor grøn Dal ligge udbredt for sig, en Dal saa deilig som nogen i Verden med skyggesfulde Lunde, bugnende Frugttræer, yndige Blomster og rislende Bække.

Maaløs stirrede han paa den vidunderlige Egn, der viste sig for hans overraskede Blik, og Nollo havde neppe faaet Die paa den grønne Dal før han med vældigt Spring satte over Kammen, smed sig paa Ryggen og bjæffede høit af Glæde, og det var kun med Nød og Neppe at Mufferap fik Stunder til at komme af forinden alt dette gik for sig. Med stor Jubel gik det nu nedover, Veien var god og magelig, alle vegne fra hørtes den lifligste Fuglesang, Sommerfugle slagrede fra Blomst til Blomst og overalt hvor Diet skuede hen, mødte det en Farvepragt, som intetsteds havde sin Mage, og overalt hvor Erik og Mufferap skred frem, omduftedes de af en Bellugt saa sød som nogen i Verden. Allerede troede Drengen, at han blandt de Blomster, som vare saa vidunderlig skjønne og duftede saa usigeligt deiligt, vilde finde den, han saa ivrigt tragtede efter at faae, men Pilen i Compasset viste endnu stedse fremad, og uførtødent vandrede Erik i den Retning den pegede.

En Timestid hengik med at stige ned af Bjerget, og de befandt sig nu i en ikke videre bred Dal, der trindtom var indesluttet af høie Fjelde, paa hvis Tinder de funklende Ismasser tydeligt kunde sees. Alt tydede paa at Maalet nu var naaet, og Mufferap meente ogsaa, at Pilen i Compasset nu havde gjort sin Tjeneste. De kom igjennem en deilig Lund af høie

vistende Palmetræer fuld af de kosteligste Frugter, men hidtil havde de ikke seet noget menneskeligt Væsen. Bludseligt traadte en gammel Mand med hvidt Skjæg og Haar dem imøde. Betuttet blev Erik staaende og hilste ham med største Ærbødighed, men den Gamle nikkede venligt til ham, rakte Haanden ud imod ham og sagde blidt:

„Velkommen, min kjære Erik! Du har kjækt bestaaet Prøven, og det er mig en stor Glæde at see Dig her. Du er nu ved Maalet og behøver ei videre at bekymre Dig om Noget. Overlad Alt til mig; jeg skal selv føre Dig til det Sted, hvor den Blomst groer, Du søger.“

„Bed Du da allerede?“ udbrød Erik forbauset, idet han saae op til den gamle Mand.

„Ja, skulde jeg ikke vide, hvad der har ført Dig hid?“ sagde denne smilende. „Jeg er jo selv den Ræge, som talte til din Moder om den Trylleblomst, der hedder „Gudsøie,“ men dengang havde jeg rigtignok ikke anet, at hendes Søn vilde have Kraft og Mod til at opsøge den. Ogsaa Dig, Mufferap, byder jeg Velkommen, og jeg takker Dig hjerteligt, fordi Du har været den flinke Dreng en saa trofast Følgesvend. Udhyil Jer nu idag efter den lange og besværlige Reise, og saa skal Du, Erik, imorgen faae Blomsten, som skal give din Moder Synet igjen?“

Alt hvad Erik saae og hørte, forekom ham kun som en Drøm, og han kunde slet ikke begribe, at det Altsammen var virkeligt. Studsende betragtede han det Underfulde, der allevegne omgav ham, og derpaa lod han atter Blikket hvile paa den blinkende Rand af de Fjelde, der indeslattede Dalen. Den gamle Mand, som vel kunde vide hvad der foregik i Drengens Tanker, tog hans Haand og sagde venligt: „Kom mit Barn, Du har tilbagelagt en lang og besværlig Vej og trænger til Hvile; kom, jeg skal føre Dig til min Bopæl.“ Bed

disse Ord førte han ham henimod en lille Samling af Huse, der laae et Stykke borte og som tydeligt kunde sees mellem Træerne. Først nu fik Erik rigtig Stunder til at see sig om i den vidunderligt deilige Egn, han befandt sig i.

Hvad var ikke det for herlige høie Træer, som her voxede, og hvor rarm skinnede ikke Solen ned paa de friske grønne Enge! Flokke af tamme Raadyr græssede paa Sletterne mellem Træerne, paa hvis Grene de allerstjønneste Fugle ghyngede, Fugle saa deilige og saa prægtige, at Papegøier og Paradisfugle vare imod dem for Intet at regne. Guldglimsende Insekter og brogede Sommerfugle sværmede omkring, og hvor Erik skuede hen, udfoldede Blomsterpragt, Skjønhed og Farverigdom sig for hans Blik, og vakte Beundring og Glæde ved hvert Skridt han gjorde. Paa den frie Plads udenfor den Samling af Huse, imod hvilke den gamle Mand førte Erik hen, blev han til sin største Glæde vaer, at en Mængde Børn tumlede sig i lystig Leg og vinkede venligt ad ham, at han skulde skynde sig og komme hen til dem. Erik saae spørgende paa den Gamle og denne sagde smilende:

„Gaae kun hen til dem, min Dreng, og leg med dem saa længe Du vil. Mad og Drikke skal jeg skaffe Dig, og naar Du saa er træt og mæt, skal jeg vise Dig hvor Du kan hvile.“

Erik lod sig ikke, dette sige to Gange, med Hjertenslyst deeltog han i Børnenes Lege, fik alle sine Livretter, uden at han vidste hvor de kom fra, og glemte under al denne Herlighed alle de Savn han havde havt paa sin lange Reise og al den Angst han tidt og mangengang havde udstaaet. Kollo sprang omkring og bjæffede af lutter Fryd, lod Børnene ride paa sig og boltrede sig med dem i Græsset. Ved Enden af Pladsen foran Husene laae en lille Sø, saa glat og blank som det stjønneste Speil og indfattet af Høie, der vare bevoxede med de yndigste Buskværter og Træer, der prangede med Bær og

Frugter saa liflige som vel tænkes kunde. En lille Fos med krystalklart Band styrtede sig fra en af disse Høie ned i den speilblanke Sø, i hvilken utallige Guld- og Sølvfiske saaes at svømme omkring. Nydelige smaa Baade laae bundne ved Bredden, og i en af dem havde Mufferap, under al den Ustighed og Leg, som fandt Sted oppe paa Engen, taget Plads for at more sig med at fiske. Paa saadan Maade, under idel Glæde for hver især, gik Dagen hen. Venlige Mænd og Qvinder samlede sig efterhaanden for at see paa Børnenes Leg, og da Solen endelig sank ned bag de høie Fjelde, der omslattede Dalen, steg blaa, røde, grønne og gule Ildstraaler op midt i Dalen og oplyste denne trindtomkring. Saa herligt et Skue havde Erik endnu aldrig havt, og med Nød og Neppe formaede han at rive sig løs fra at betragte det, medens de andre Børn, som vare vant til at see det hver Aften, neppe værdigede det et Blik. Endelig traadte den Gamle hen til ham og sagde:

„Nu er Du vel træt, Erik, kom nu og læg Dig til Hvile; din Moder venter med Længsel paa Dig, og Du har vist selv intet ivrigere Ønske, end at komme tilbage til hende saasnart Du kan.“

Derpaa førte han ham ind i et lille Kammer, hvor der var redt en deilig blød Seng til ham, og Erik havde neppe lagt Hovedet paa Pudsen, før han faldt i den sødeste Søvn.

Næste Morgen var han tidligt paafærde; den gamle Mand indfandt sig, saasnart han var staaet op, tog ham ved Haanden og førte ham ud i Skoven. Undervejs spurgte Erik ham, hvoraf det kom sig, at der her var saa varmt og saa deiligt, medens der dog hiinsides Fjeldene var saa koldt og saa øde.

„Du veed jo nok,“ svarede den Gamle, „at Jorden dreier sig om sin egen Axe, og her befinde vi os netop lige ved Nordpolen, hvor Axen gaaer tværs igjennem til Endpolen. Nu veed Du jo ogsaa, at der kommer Varme naar et Hjul dreier sig

hurtigt omkring sin Arel, og saa kan Du vel tænke, at den store Jordflodes Dreining ligeledes maa fremfalde Varme, og det en grumme stærk Varme. Seer Du derfor er det, at vi, som boe her tæt omkring Arel, have det saa varmt og saa herligt, uagtet Alting lige her udenfor ligger begravet i evig Is og Sne.“

„Men sig mig,“ vedblev Erik, „hvad var det for et vidunderligt deiligt Fyrværkeri jeg saae igaaraftes derhenne midt i Dalen?“

„Det er de Gnister, som Arel spruder,“ svarede den Gamle. „Om Vinteren skinner, som Du nok veed, Solen ikke her, og da gjøre disse Straaler vor Nat lys som Dagen, ja stundom skinnede saa klart, at de kunne sees hos Eder, Mennekkene histude falde dem Nordlys. Men kom nu; vi ere snart paa det Sted, „hvor „Gudsøie“ voxer, og Du kan da plukke en af dem til din Moder, for at hun ved den kan faae sit Syn igjen.“

Erik taug ængstelig stille; han blev paa engang saa underlig tilmode og med bankende Hjerte betraadte han ved den Gamles Haand en Palmelund, hvor Stammerne, smekke og høie som Søilerne i en Kirke, bredte deres grønne Kroner som en Kuppel over den luftige Hvælving. Midt i denne Lund var der en lille, rund Græsplet og paa denne voxede en lav Busk med glindsende gjennemsigtige grønne Blade, mellem hvilke de deiligste Blomster tittede frem. De havde den reneste himmelblaa Farve, som Erik nogenfinde havde seet; midt i deres Bæger var der ligesom et lille Die, som straaledede med det klareste Lys, og fra hver Blomst udgik saadan Glands og Duft, at den hele Lund forekom Erik at være en Helligdom, saa at han uvilkaarlig foldede sine Hænder.

„Pluk en af disse Blomster,“ sagde den gamle Mand. „Du har tilfulde fortjent den, og bring dermed din gode Moder Helbredelse. Blomsten vil paa din Hjemreise bevare Dig for manges Fare, og naar Du saa er kommen hjem og har bestrøget

din Moders blinde Dine trende Gange med den, saa vil hun kunne see Dig og velsigne Dig. Bogt Dig blot for at berøre noget andet Die tidligere dermed, thi eengang brugt, taber den sin Kraft, og aldrig vil det vorde Dig forundt at komme hid igjen for at plukke nok en."

Erik gjorde som den Gamle havde sagt og plukkede en af Trylleblomsterne:

„Ak!“ udbrød han derhos „hvorledes skal jeg dog kunne takke Dig! Hvorledes skal jeg kunne gjengjelde Dig al den Godhed, Du har viist mig!“

„Det er ikke mig Du skal takke,“ sagde den Gamle,, „det er Forsynet selv, som skjenker Dig denne velsignelsesrige Gave for din Udholdenhed og din barnlige Kjærligheds Skyld. Bliv altid ved at være lige saa god og kjærlig, som Du nu er, ær og elsk din Moder ligesaa høit som Du nu gør det, og Du skal ogsaa stedse finde din Løn, thi det vil altid gaae Dig godt. Men bryd nu op herfra, min kjære, flinke Dreng; Du har brugt længere Tid for at komme hid, end Du maaskee troer, og det vil blive seent paa Naret inden Du kommer hjem igjen.“

Erik gjorde ingen Indvendinger, han længtes selv ret inderligt efter det Dieblik, da han atter skulde gjense sin Moder og aabne hendes Dine, der i saa lang Tid havde været lukkede. Ved den Gamles Haand forlod han Palmelunden og udenfor denne kom Kollo, som ikke havde faaet Lov til at følge ind med, ham logrende imøde med Mufflerap, i fuld reiseferdig Stand, paa Ringgen. Hurtigt løb han ind i det Kammer han havde sovet i, kastede Randselen over Skuldrene, greb sin Stok, og bød den Gamle Farvel.

„Endnu ikke,“ sagde denne venligt, „endnu ikke; vi følge Dig et Stykke paa Bei, Du slipper ikke saaledes fra dine Legekammerater, de kunne altfor godt lide Dig til at de ikke gjerne skulde ledsage Dig, og vi tage derfor ikke Afsted med Dig før

vi have fulgt Dig op til Iisgrændsen. „Kom saa da!“ raabte han, og jublende flokkede Børneskaren sig sammen. Erik troede nu, at de tilfods vilde følge ham opad Skrænten, men deri tog han Feil, thi de fremmede Børn trillede pludseligt en bred, let Bogn frem, paa hvilken de Allesammen under Spøg og Latter toge Plads. Der var imidlertid endnu ingen Heste spændt for og Erik vilde netop til at spørge hvordan de skulde komme derafra, da den Gamle, som et Dieblif havde været borte, kom tilbage med en stor Drage, hvilken han lod gaae tilveirs, idet han knyttede Snoren fast til Bognen. Og saa stor en Kraft havde denne Drage, at den lettede det hele Kjøretøi saa hurtigt, at den gamle Mand knap fik Tid til at komme med, og førte det afsted langs op med Skrænten i stor Fart, medens der ombord paa Luftseileren var en Huien og Latter, en Støien og en Hurlumhei, som ingen Ende vilde tage. Saasnart de vare komne op paa Fjeldkanten, skar den Gamle Snoren over, thi ellers vilde Dragen have ført dem for langt, og den fløi nu afsted, langt bort i den blaa Luft, indtil den endelig kun var synlig som et lille Punkt, og tilsidst ganske forsvandt, medens Bognen blev staaende paa Randen og Alle sprang ud af den.

Erik var ikke synderlig vel tilmode ved Tanken om, at han nu igjen ganske alene skulde ned over de steile, glatte Iisbrinker, men hans gamle Ven havde i denne Henseende sørget for ham, og som han nu stod der med ængsteligt Sind og saae ned i Afgrunden foran sig, traadte Oldingen hen til ham og sagde:

„Ad denne Bei skal Du ikke stige ned, min Dreng; jeg skal vise Dig en anden og bedre, som hurtigere og sikkrere vil føre Dig til Sneekongen.“

„Skal jeg da atter forbi ham?“ spurgte Drengen forstrækket. „Det vil aldrig gaae godt; han vil vist være mere bister, end han var forrige Gang.“

„Viis ham blot den Blomst Du har,“ sagde den Gamle, „saa kan han ikke gjøre Dig Noget. Naar Smaadrenge, tag nu Slæden af Vognen. Kom Erik, seer Du den smalle Sti, som hist løber ned over Skrænten? Paa den kan Du trygt age ned; Kollo og Mufferap maae sætte sig op bag ved Dig. Du tager Træktouget i Haanden, styrer forsigtigt, og saa skal Du bare see, hvor hurtigt Du kommer ned.“

„Farvel Erik,“ raabte nu Drengene, idet de trængte sig omkring ham for at trykke hans Haand, „vel hjemme, og hilis din Moder!“

„Farvel, mit Barn!“ sagde den gamle Mand. „Glem ikke hvad jeg har sagt Dig; sæt din Lid til Blomsten. Din Hjemreise vil blive langt lettere end Sidreisen var — Leovel, Vorherre være med Dig!“ Med disse Ord omarmede han ham og kysfede ham paa Panden, hvorpaa han hjalp ham med at stille Slæden tilrette.

Elente Capitel.

Hjemad!

Erif forstod ypperligt at omgaaes med en saadan Slæde. Hvor mangen Gang havde han ikke hjemme rutschet ned ad Bakkerne naar det var rigtigt Slædeføre! Uden Uengstelse satte han sig derfor op med Fødderne paa Mederne. Kollo maatte tage Plads bag ved ham, skjøndt han i Begyndelsen ikke viste synderlig Lyst dertil, Mukkerap sprang op paa Randselen; Trylleblomsten tog han forsigtig i Haanden for at den ikke skulde komme tilskade, og da Alt var i Orden, raabte han muntert: „See saa, nu afsted!“

„Hold godt fast,“ sagde den Gamle, idet han satte Slæden igang.

„Farvel Erif!“ raabte Drengene, „Farvel!“ gjentog Erif, „Farvel!“ og i susende Fart, stedse hurtigere og hurtigere fløi Slæden ned af den bratte Sneeskraent. Erif styrede med stor Behændighed og var fuldkommen fortrolig med den Maade at komme frem paa; Mukkerap lod ikke til at være saa ganske i sit Element, men klamrede sig alvorligt fast i Tornisteret ligesom om han var bange for at han skulde flyve bort med det Samme, og Kollo trykkede sig stedse tættere og tættere op til Erif for ikke at falde af. Det saae ogsaa mangengang slemt nok ud, thi det gik ikke bestandig ligefrem, men Veien slog mange Bugter, og ofte syntes det som om der slet ingen Veien var mere og som det maatte gaae lige ned i Afgrunden, men saa kom der pludselig en Bøining og atter jevn Bane. Længere

og længere ned gik det saaledes paa denne Maade, indtil Erik endelig velbeholden kom heelt ned paa Sletten ved Bjergets Fod, hvor Farten efterhaanden sagtnede. Tilfjeldst standsede den og Alle stege af; de vare nu ogsaa komne til det Sted, hvor Sneekongen sad og thronede paa sin Ijsblok, saa at han kunde sees i lang Afstand. Erik var imidlertid ikke mere bange for ham, thi den Gamle havde jo sagt, at Blomsten vilde beskytte ham, og derfor gik han dristigt fremad. Slæden maatte han lade staae; gjennem Ijsnevringerne kunde han dog alligevel ikke bringe den og den vilde derfor kun være til Besvær.

Sneekongen havde rimeligviis allerede hørt dem komme, thi han dreiede et Par Gange Hovedet imod dem, men han saa ogsaa Blomsten, som Drengen havde i Haanden, og han vidste meget vel, at han ikke maatte gjøre Fortræd.

„Goddag igjen, Sneekonge!“ sagde Erik, idet han gik forbi.

„Goddag, Dreng!“ svarede den gamle gnavne Anark.

„Naa, fik Du saa Blomsten?“

„Ja, det seer Du jo,“ sagde Erik, idet han vilde forbi uden at standse.

„Bi lidt, bi lidt!“ raabte Sneekongen efter ham. „Siden Du har været saa heldig at faae den Blomst, kunde Du gjerne gjøre mig en Tjeneste. Mit ene Die har, som Du seer, faaet en slem Skavank, og det vilde bestemt gjøre godt isald Du vilde trykke lidt paa det med Blomsten. Du er jo en god Dreng, og gjør nok hvad jeg beder Dig om, ikke sandt?“

„Det gjør mig meget ondt,“ svarede Erik, „men jeg kan sandelig ikke vise Dig den Tjeneste, jeg har virkelig ikke Tid nu, men skulde jeg komme her en Gang til, saa skal jeg nok gjøre det.“

Sneekongen blev igjen saa vred som en Tydsker og knyttede Næven efter Erik, men denne brød sig kun lidt derom og vandrede rask imod den første Snevring. Her stod den Ridder,

som forrige Gang ikke vilde lade dem slippe igjennem, men hvad enten ogsaa han havde seet Blomsten eller han ikke vilde have sin nye Landse ødelagt, fort, ligesaasnart som han saae dem komme, smuttede han sig bag en Isblok, over hvilken kun hans Hjelm ragede frem. Mufferap brast i en høi Latter og tog spodsk sin Hue af, for det Sted, hvor den tappre Ridder havde staaet, men denne sad saa stille som en Muur og Vandrerne droge hurtigt forbi, thi de havde Andet at gjøre end atter at give sig af med den Karl.

Uden videre Eventyr naaede de igjen Havet; Stokken blev forvandlet til Fartøi, Seilet blev sat til og ligesom de forrige Gang havde haft Medbør af Søndenvind, saaledes havde de dennegang Medbør nordfra, og derfor gik det raask afsted sydefter. Mufferap havde imidlertid ængsteligt siddet paa Udkig efter Bedstefa'er Søslange; han var ikke saa ganske tryk, og var bange for at den gamle Krabat endnu var vred for det Puds, som de havde spillet ham forrige Gang. De stødte ogsaa ganske rigtigt paa ham underveis, og det lod virkelig til, at han igjen vilde volde dem Uleilighed og Fortrød, men saasnart Erik mærkede dette, stillede han sig i Forstavnen med Blomsten i Haanden, og neppe havde Søslangen faaet Die paa den, før den gjorde omkring og gav sig til at svømme fredeligt ved Siden af Fartøiet. Det var imidlertid ikke saa ganske let en Sag, thi Eriks Fartøi var ingen Dødseiler, og Søslangen maatte derfor bugte sig alvorligt for nogenlunde at kunne følge med.

„Goddag, Smaafolk!“ stønnede den derhos, „Ere I allerede her igjen? Det var jo snart bestilt, men I ere ogsaa Pokkers hurtige.“

„Goddag, Bedstefa'er!“ sagde Mufferap og nikkede det Bedste han kunde, „vi vilde saa gjerne snakke med Dig, men vi

have saa lidt Tid, og Du har nok ondt for at følge med, kan jeg see. Er Du ikke rigtig raske?"

„Jo vist, jo vist,“ brummede Søslangen, „jeg feiler Ingen-ting, men Pokker kan ogsaa følge med Jer. Uh, jeg svæder, saa det er en Gru. Jeg vilde forresten bare bede Jer undskylde, at jeg sidst var lidt uhøflig imod Jer, men jeg fik saadan bandsat Hoste — Pokker veed hvad det var jeg havde faaet i Brangstruben — og da jeg endelig kom mig lidt igjen, saa vare I borte.“

„Ja det var en slem Hoste“, sagde Mufferaap, og imidlertid pustede og stønnede Dyret ved Siden af Fartøiet, og syntes at have Noget paa Hjertet. Erik agtede imidlertid ikke derpaa, men holdt stedse Blomsten saaledes, at Søslangen tydeligt kunde see den, og denne lod ogsaa til at have en saa tilstrækkelig Respekt for den, at den ikke vovede at gjøre noget Angreb.

„Siig mig engang min Dreng,“ sagde den endelig, idet den mellem hvert Ord snappede efter Beiret, „er det ikke den blaa Dienblomst, som Du har i Haanden? Er Du ikke saa god at stryge mig med den over det høire Øie, jeg har saa for- skrækkeligt ondt i det siden igaar, da en forbandet Sværdfisk løb paa mig.“

Fartøiet skød saadan Fart, at Søslangen maatte opbyde alle sine Kræfter for at kunne holde sig tæt ved det, men det var tydeligt, at den ikke længer kunde følge med, thi den begyndte allerede at sække stærkt agterud.

„Det gjør mig ondt,“ sagde Erik, „at jeg ikke kan tjene Dig dermed nu, men skulde jeg en anden Gang komme ad denne Bei, saa kunde det nok være muligt at jeg gjorde det.“

„Pak!“ brummede Søslangen og pustede og blæste saa for- færdeligt, at Bandet stod høit op og faldt ned igjen som en Skyregn.

„Pak!“ brummede den nok engang, gjorde saa omkring

og svømmede, efter at have boltret sig nogle Gange af bare Uergrelse, ganske udmattet tilbage igjen hvorfra den var kommen.

Piilsnart fløi Fartøiet for fulde Seil henover de skummende Bølger, den ene Miil efter den anden tilbagelagdes; Kulden formindskedes jo længer de kom sydpaa, og endelig fik de atter den norske Kyst i sigte. „Land! Land!“ jublede Erik, „Gid jeg nu blot havde det flinke Rensdyr igjen, som jeg havde forrige Gang, saa skulde jeg nok komme hurtigt afsted, men det er vist borte for længe siden.“

„Ja,“ sagde Mukkerap, „det kan gjerne være, men saa finde vi vel et andet. Nu da vi ere slupne saa vel fra Sneefongen og Søslangen, er jeg ikke mere bange. Nu vil det ikke vare længe førend vi komme hjem igjen og der vil da blive en Glæde paa dem Allesammen!“

Erik tænkte ogsaa paa Hjemmet, han tænkte paa sin stakkels blinde Moder, som nu sad saa ene i sin lille Stue med Hjertet fuld af Angst og Bekymring for hans Skyld. Det gjorde ham ret sørgmodig i Hu, men saa tænkte han igjen paa, at han bragte hende Hjælp og paa al den Fryd der vilde blive i Hjemmet naar han kom tilbage, og de sørgmodige Tanker svandt og gave Plads for den gladeste Længsel. Seiladsen fordrede imidlertid endnu hans Opmærksomhed i al for høi Grad til at han ganske turde overlade sig til sine Tanker; Kysten laae vel tydeligt for ham, men den saae farlig ud og det gjaldt derfor at finde et godt Sted at lande paa. Det gik dog lettere end han havde tænkt, thi ligesom de bøiede om en Bynt, kom de ind i en Biig med en temmelig flad Strand, og her var det da ingen Sag at komme iland. Fartøiet blev atter forvandlet til Stok, Erik tog Randselen paa Nakken, og var just i Begreb med at tage Veien ind ad Landet til, da Rollo med Mukkerap paa Ryggen begyndte at gjøe høit, idet den i fuldt Løb satte ind i

et Krat af Birk og Gnebærbuske, der strakte sig næsten heelt ned til Stranden.

Risfen anstrengte sig af alle Kræfter for at holde den tilbage, men forgjæves, og begge vare i et Nu Grik ude af Syne. Han fløitede og raabte af alle Livsens Kræfter, men Hunden agtede det ikke. Han vidste nu slet ikke hvad han skulde gjøre, om han skulde vente eller om han skulde gaae videre alene? Hunden var han ikke bange for, den indhentede ham nok. Da hørte han den bjæffe oppe i Krattet; han lyttede en Stund og da han mærkede, at Lyden stadigt kom fra eet og samme Sted, besluttede han at gaae derhen, for at see hvad det dog kunde være.

Krattet var temmeligt tæt og med Møie arbejdede han sig gjennem det, men efter en Stund kom han til en lille aaben Plads og her stod Kollo for et Kendsdyr, mod hvilket han bjæffede, medens dette søgte at holde ham fra Livet med sit Gevier. Mukkerap, som var krøbet bag en Busk, sad ganske rolig og saae til. Griks første Tanke var at bruge Stokken som Gevær, for at skaffe sig en god Steg, og han lagde strax an imod Kendsdyret; dette forekom ham imidlertid saa bekjendt og pludselig greben af en ny Tanke raabte han: „Hans!“ thi det Navn havde han givet Kenen, som han havde kjøbt af Lapperne og som han havde sluppet, efter at være kommen til Kysten. Dyret hørte aldrig saa snart hans Udraab, førend det saae op og fæstede sine godmodige Dine paa Grik.

„Hans!“ raabte denne nok engang fuld af Glæde over at have gjenfundet sin gamle Reisekammerat, „er' det virkelig Dig min gamle, gode Hans! Kom hid min Dreng, kom hid!“

Kollo gav nu langt stærkere Hals end tidligere, og Grik mærkede da, at det var af lutter Glæde over at have truffet Kendsdyret igjen, men slet ikke fordi han vilde det tillivs. Dette lod heller ikke til at være det mindste bange for Hunden, men løb hurtigt hen til Grik og lod sig flappe og kjærtegne af ham.

Al Frygt for hvorledes han skulde komme hurtigt afsted, var nu forsvunden; ligesom forrige Gang satte han sig tilrette paa Rensdyrets Ryg, og nu gik det beqvemt og hurtigt sydester.

Lange, lange Strækninger bleve tilbagelagte; Dag og Nat gik det stadigt fremad, Uge hengik efter Uge og endnu var der et godt Stykke til den modsatte Kant af Landet, hvorfra der skulde sættes over til den anden Kyst. Da kom de en Dag til en steil Fjeldskrænt og Erik syntes, at dette Sted var ham bekjendt.

„Mufferap,“ sagde han, „var det ikke her vi traf den ondskabsfulde Dverg, som vilde tage min Stok fra mig?“

„Jo,“ sagde Mufferap, „det er det, og see bare hist henne sidder den Kjæltring med hele sit Slæng lige paa den Steen, vi dengang hjalp ham frem under. Jeg undres over, at han ikke skammer sig ved igjen at komme os for Die.“

Mufferap havde Ret; paa den brede Klippeblok sad en heel Dvergefamilie tæt sammen ligesom en Flok Agerhøns i Solskin, og da de Rejsende kom forbi, nikkede den ondskabsfulde Dverg venligt til dem og sagde:

„Naa Kammerater! Velkommen tilbage igjen. Har Reisen været heldig?“

„Ja, men har den det,“ svarede Mufferap; „men Dig har vi da ikke at takke derfor; thi havde vi ikke faaet Stokken igjen, som Du tog fra os, saa kunde det have seet galt nok ud.“

„Aa,“ sagde Dvergen ganske ligegyldigt, thi han vilde ikke lade sig mærke med, at han kjendte Stokkens ypperlige Egenskaber, „hvad er der da ved sliig en Bind. Jeg trængte til et nyt Hammerkast, og saa meente jeg, at I kunde skjære Jer en Kjøp hvorsomhelst.“

„Jo, Du er den Rette, vi kjende Dig nok,“ svarede Mufferap og vilde skynde sig forbi, men da raabte Dvergen:

„Bi lidt! Blot et lille Ord. Jeg seer, at I have en af de

smukke blaa Blomster, som jeg saa længe har ønsket mig. Vilde I ikke overlade mig den, jeg skal betale Jer godt for den?"

„Du maa stam punge godt ud, dersom Du vil have den Blomst," sagde Erik leende.

„Na, kommer det kun an derpaa," svarede Dvergen, „saa har det ingen Nød; Guld have vi nok af, giv mig derfor Blomsten og jeg skal gjøre Dig til en rig Mand, saa rig, at Du gjerne kan kjøbe Dig et heelt Kongerige om Du vil, holde baade Hest og Bogn og leve i Fryd og Gammen. See bare," vedblev han, og i det Samme stødte han med Foden til en stor Pose, som stod ved Siden af ham, saa den faldt overende og en heel Mængde Guldklumper og Guldstykker rullede ud. Setvæk stødte han til Posen og hvergang trillede der meer og meer Guld ud, saa at der tilsidst laae mange Bognlæs fulde for Eriks Fodder. „See blot," raabte Dvergen, „alt det giver jeg Dig og mere til, isald Du vil lade mig faae Blomsten."

Maaløs af Forbauselse stirrede Drengen paa al den Rigdom. Saa meget Guld, som der her laae udbredt for ham, havde han aldrig tænkt sig, at der kunde findes paa hele Jorden, men Blomsten vilde han dog ikke give bort for Alverdens Skatte, thi hvad gavnede Rigdom, naar hans egen kjære Moder skulde vedblive at være blind? Skjøndt Guldet et Dieblif havde blændet ham, kom han dog snart paa rette Tanker igjen og udbrod:

„Nei, vist ikke nei! „Gudsøie" faaer Du aldrig, om Du gav nok saa Meget derfor!"

„Gudsøie!" sagde Dvergen med Haanlatter. „Du bilder Dig dog vel aldrig ind, at den Blomst, Du har, er den Samme, som kan hjælpe blinde Folk til deres Syn igjen?"

„Jovist er det," indvendte Erik, „jeg har jo selv plukket den i Trylledalen oppe ved Nordpolen."

„Sahaha!" lo Dvergen, „da er Du bleven slem narret,

min Dreng. Det er rigtignok en Trylleblomst, men den kan kun bruges af os Bjergmænd til at vise, hvor der er Edelstene at finde. Troer Du da ellers, at jeg vilde give Dig saa meget Guld for den? Naa, lad mig saa faae den, den duer ikke til Andet, det er baade vist og sandt."

"Det er ikke sandt!" raabte Erik forskrækket. "Den gamle Mand histoppe har jo selv sagt mig, at jeg kun behøvede at berøre min stakkels Moders Dine dermed, for at hun skulde faae sit Syn igjen."

"Ja, saa har han havt Dig til Bedste," vedblev Dvergen.

"Den gamle Mand lyver ikke!" paastod Erik.

"Vil Du ikke tro mig," sagde Dvergen, "saa kan Du strax her overbevise Dig om, at jeg har Ret. Der sidder min gamle Bedstefader, han er stofblind; stryg ham engang over Dinene med Blomsten og Du skal faae at see, at han bliver ved at være ligesaa blind som han var. Nei, „Gudsøie“, det er en ganske anden Blomst, end den lille tørre Tingest, Du har i Haanden."

Ganske angst og bange saae Erik paa Dvergen; han blev tvivlraadig. Om nu Dvergen virkelig havde Ret og han ikke kunde hjælpe sin Moder, naar han kom tilbage til hende, hvad saa? Endnu vilde det kanskee være Tid at vende om igjen, og bede den gamle Mand om den rigtige Blomst. Allerede var han i Begreb med at stige af Rensdyret og anstille det Forsøg, som Dvergen havde opfordret ham til at gjøre, da raabte Mufferap forskrækket:

"Troer Du virkelig, hvad den Løgnedverg siger? Beed Du da ikke, at Blomsten taber sin Kraft, saasnart den berører et andet Die?"

Bestyrret saae Erik paa ham; det havde han i det Dieblik ganske glemt; men nu blev Dvergen vred for Alvor:

"Slyngel! Kjæltring!" fnøs han og knyttede Næven mod Mufferap. "Hvad rager det Dig, at jeg vil have min Bedste-

fader cureret? Lad mig bare faae Fingre i Dig, saa skal Du nok fortryde, at Du har blandet Dig i, hvad der ikke kommer Dig ved!" Og med disse Ord sprang han og hele Dvergefamilien ned fra Steenblokken og gik løs paa Mukkerap; men Erik vendte Blomsten imod dem og Diets Straaler faldt aldrig saasnart paa de smaa stygge Bæsner, førend de hvinende og hylende vege tilbage og skyndte sig ind i de nærmeste Klipperister, hvor de Alle forsvandt.

Erik aandede atter frit, det var som en tung Byrde var taget fra ham, og inderlig taknemmelig over sin Frelse samt forvisset om Blomstens Tryllekraft travede han muntert videre.

Tolste Capitel.

Hvorledes Erik gjorde sig selv Skade ved at fladdre af Skole.

Altsom Erik kom længere og længere indpaa, kunde han paa Skovene see, at han havde været paa Vandring i meget lang Tid, thi Løvet, som var frisk og grønt, da han drog ud, var nu overalt begyndt at visne og gulne; Nætterne vare mørke og kolde og det var seent paa Efteraaret. Da traf han en Dag midt i en Skov paa en Jæger, der havde fældet en Hjort, som laae ved Siden af ham paa Mosjet. Muckerap lod sig nu igjen ikke mere see af noget Menneske og han var derfor, saasnart de bleve Jægeren vaer, atter krøbet ind i Randselen; Erik red derimod hen imod ham og tilraabte ham et freidigt „Goddag!“ Det fældede Bildt fik ogsaa hans Tænder til at løbe i Vand, thi han havde den hele Dag ikke smagt en Bid og han bad derfor Jægeren om at overlade ham et Stykke deraf.

„Ja hjertelig gjerne, min Dreng,“ svarede denne, „tag kun saa meget som Du vil, det gjelder blot om at faae det stegt; mit Fyrtsøi er blevet vaadt og jeg kan ikke gjøre Ild.“

Eriks Fyrtsøi var heller ikke længer i Orden, men han havde sit Brændeglas i Lommen, og han sagde derfor muntert:

„Er der intet Andet iveien, saa kan jeg skaffe Raad! Flaee blot Hjorten, saa skulle vi snart faae en lækker Steg.“

Jægeren gjorde som Drengen sagde og skar den ene Kølle fra; Erik tog Brændeglasset, opfangede Solstraalerne deri, lod dem falde paa Kjødet, og i et Nu var det mørkt og stegt. Yderlig forbausset saae Jægeren paa alt dette og udbrød endelig:

„Det var da et mageløst Brændeglas! Vil Du ikke sælge mig det? Jeg betaler hvad Du forlanger.“

„Nei,“ svarede Erik, „det tør jeg ikke skille mig ved; jeg har faaet det af de gode Nisser og de vilde blive meget vrede, hvis jeg lod det komme fra mig.“

Aldrig saasnart vare disse Ord slupne ham ud af Munden før Glasset gled ham ud af Haanden og faldt ned paa Nødsset; han bukkede sig strax for at tage det op igjen, men han kunde ikke finde det og hvor ivrigt og omhyggeligt baade han og den fremmede Jæger end søgte efter det, var det dog ikke til at finde, men var og blev borte. Da blev Erik forskrækket, thi han mærkede nu, at han havde glemt den Advarsel, som Nisserne havde givet ham. Det var jo blevet ham paalagt, ikke for noget Menneske at røbe det Allerringeste om de Gaver, han havde faaet. og dette Bud havde han nu overtraadt. Det kostelige Brændeglas var borte og Nisserne vare ovenikjøbet vist meget vrede paa ham. Forknytt og forstemt fortærede han sin Steg, delte med Kollo, skar sig et dygtigt Stykke til Proviant undervejs og drog derpaa videre. Jægeren blev tilbage og søgte endnu i mange Timer efter det tabte Brændeglas, men forgæves. Det var paa Grund af Eriks utidige Snaksomhed kommet tilbage til sin forrige Eier.

„Naa Erik,“ sagde Mufferap, da han i den eensomme Skov indtog sin gamle Plads paa Ryggen af Kollo, „naa Erik, hvad har Du nu gjort? Herester ere vi da nødte til at spise raat Kjød og undvære Ild at varme os ved.“

„Af Mufferap,“ sagde Erik bedrøvet, „vær ikke vred paa mig, jeg havde reent glemt, at jeg ikke maatte sige Noget, og jeg skal aldrig gjøre det mere.“

„Ja nu er det bagefter,“ sagde Mufferap sukkende. „I Mennesker kunne heller aldrig holde reen Mund! Jeg er grumme bange for, at det ikke bliver den sidste Dumbhed Du gjør.“

— Men kom nu; gjort Gjerning staaer ikke til at ændre, og jaavidt jeg kan skjønne, have vi ikke langt til Kysten. Jeg synes allerede jeg hører Havet.”

Mufferap havde Ret; det varede ikke længe førend de saae Havet liggende for sig, og efter et Par Timers Tid naaede de ned til Strandkanten. Her skulde nu Stokken atter forvandles til Baad, men Erik maatte ogsaa her skilles fra sin kjære Hans og det gik ham meget nær til Hjertet. Da han steg ned af det, var det næsten som om det tro Dyr vidste, at de nu skulde skilles ad. Sørgmodigt stod det ved Siden af ham og slikkede hans Haand. Han kunde ikke tage det med sig, thi dertil var Baaden for lille; han klappede det derfor paa Halsen og sagde:

„Farvel Hans, Du min rare gode Hans! Løb nu hjem igjen, og Tak, mange Tak fordi Du har baaret mig saa langt.”

Kensdyret streg sit Hoved mod hans Skulder og rørte sig ikke af Stedet. Erik, som længtes efter at komme over til det hinsides Havet liggende Land, slog med sin Stok i Vandet, og da den igjen forvandlede sig til en Baad, steg han, Mufferap og Kollo i den, satte Seil til og gik til søs. Da Baaden stødte fra Land, sprang Kensdyret i Vandet og svømmede et langt Stykke efter den, men da det saae, at det ikke kunde følge med, vendte det om igjen og svømmede atter iland.

Erik var bleven øm om Hjertet ved dette Tegn paa Dyrets Hengivenhed og det gjorde ham inderlig ondt, at han saaledes maatte skilles fra sin tro Hans, men Længselen efter hans Moder fortrængte snart enhver anden Følelse. Hurtigt fløi Baaden hen over det rolige Hav indtil de atter fik Die paa Havstruerne, som ogsaa denne Gang syntes at have god Lyst til at spærre dem Veien, men Erik holdt Blomsten op imod dem, og saa dukkede de øieblikkeligt under og viste sig ikke mere.

Uden videre Eventyr naaede Erik Land, men endnu havde han en lang og besværlig Vandring for sig. Imidlertid traf

han dog nu hyppigt menneskelige Boliger, hvor han fandt Mattely og tarvelig Kost, fordetmeste Grød, og hermed tog han gjerne tilstakke, thi han var, som J nok have seet, ikke kræsen. Det blev stedse koldere og koldere i Veiret, og det var godt at mærke, at det nu stundede mod Vinteren. Ja, førend de kom til Hamborg igjen, faldt der allerede dyb Sne. Stofken gjorde fremdeles god Nytte, den hjalp Erik godt frem, saa at han ikke blev træt, hvor besværlig end Veien var, og hertil kom ogsaa den glade Tanke, at det nu ikke vilde vare længe inden han skulde gjense sin kjære Moder, og hvad der var det Bedste, aabne hendes Dine. Mufferap traf ogsaa Bekjendte igjen, og blev især med stor Jubel modtaget af de smaa Skovnisser, der forrige Gang havde taget saa venstabeligt imod dem. Ogsaa denne Gang maatte de overnatte hos dem, og da nu Mufferap fortalte hvorledes han havde narret Havfruene og Søslangen og faaet dem til at nyse og hoste, saa blev der en Latter og en Glæde, som ingen Ende vilde tage. Havde de gjort som Skovkongen vilde og givet efter for Skovnissernes Bønner, saa vare de blevene hos dem i otte Dage, men det gif nu ikke an, Erik havde ingen Ro paa sig, han længtes efter at komme hjem, og ved Morgengry blev Reisen fortsat.

J god Behold ankom de Allesammen til Hamborg. Erik var igrunden bange for at besøge sin Onkel, fra hvem han jo forrige Gang var løbet væk, men deels ansaae han det for sin Pligt at gaae hen til ham, og deels var han ogsaa glad ved at kunne vise ham, at han trods alle Besværligheder og Farer havde hentet Trylleblomsten, og derfor besluttede han at aflægge ham et Besøg. Mufferap søgte rigtignok at overtale ham til ikke at gjøre det og forestillede ham, hvor uvenlig Manden sidst havde været, og at der ingen Grund var til nu at vente anden Behandling; men Erik var af en modsat Mening, og troede bestemt, at han nu vilde finde en ganske anden Modtagelse

énd ſidſt, da han paa Lykke og Fromme drog ud i Verden. Nu havde han jo opnaaet ſin Henſigt og dertil kom endvidere, at han ikke vilde bede ham om Noget, thi det veed jo hver Mand, at mange Folk ere vanſkelige at komme nær, naar man vil have Noget af dem. Han lod ſig derfor ikke rokke i ſin Beſlutning, men gif hen til ſin Onkel, og denne var da ikke lidet forbaufet ved at ſee ham, ſom han forlængſt troede hjemme hos Moderen.

„Naa, hvor kommer Du fra?“ raabte han ham imøde. „Jeg haaber ikke at Du i al den Tid har flakket om paa egen Haand?“

„Jo, Onkel,“ ſagde Erik idet han ſatte ſin Stof hen i en Krog og lagde Tornifteret ved Siden af, „jo Onkel, jeg har rigtignok flakket om i al den Tid. Jeg har været heelt oppe ved Nordpolen, der hvor Jorden dreier ſig om ſin Axe, og der har jeg ogsaa ſaaet den Blomſt jeg talte om, den Blomſt, der ſkal helbrede Moders Dine.“

„Du ved Nordpolen?“ ſagde Onkelen med hjertelig Bitter, „jo, det ſeer Du mig ud til, og hvordan kom Du ſaa derop?“

„Troer Du mig ikke, Onkel?“ udbrød Drengen frænk. „Saa ſee blot her, her er Blomſten, ſom jeg ſelv har hentet og ſom kun vøxer paa det ene Eted.“

Onkelen tog Blomſten og betragtede den. „Ja,“ ſagde han endelig, „det er en overmaade ſmuk Blomſt, det er viſt ogsaa en ſjelden Blomſt, og ſaavidt jeg mindes, har jeg ikke før ſeet nogen af ſamme Slags, men Du har vel ſaaet den her ombord i et eller andet af de Skibe, der gaae paa de lange Reiſer?“

„Nei Onkel“ paastod Drengen, „nei viſt ikke nei, jeg ſiger Dig jo, at jeg ſelv har hentet den ved Nordpolen.“

„Na, Snikſnak!“ raabte Onkelen ærgerlig, „ved Nordpolen vøxer ingen Blomſter. Troer Du, at jeg er ſaa dum, at jeg

lader mig binde Sligt paa Ermet? Hvordan Bøtter skulde Du s. Er. blot være kommen over Søen?"

„Over Søen, Onkel? Det var en let Sag, Stokken som staaer der, blev til en Baad," raabte Erik, ude af sig selv af Harmen over at Onkelen troede at han soer med Usandhed, „Mutterap lærte mig hvordan jeg skulde" han taug pludseligt og blev liigbleg, thi i samme Nu, som han pegede hen i Krogen, hvor han havde sat sin Stok, var den forsvunden.

„Hvad for en Stok?" spurgte Onkelen og saae sig rundt om i Stuen.

„Ak, nu er ogsaa den borte," jamrede Erik, „og tilsidst" han fik ikke talt ud, thi det faaldt ham tungt paa Sinde at han ogsaa havde omtalt Mutterap for Onkelen. Hurtigt ilede han hen til Tornisteret og spændte det op. Der var ingen Mutterap mere, væk var han, forsvunden ligesom Brændeglasjet og Stokken; stum og ubevægelig blev Erik staaende og saae stivt hen for sig.

„Naa," sagde Onkelen, med rynket Bænde, „har Du kan-
ske den Herestok, Du taler om i din Mandse?"

„Ak nei," hulkede Drengen „den er borte — borte", og de klare Taarer trillede ham ned over Kinderne.

„Hør Dreng," sagde Onkelen efter et Dieblits Taus-
hed, endnu strengere og alvorligere end før, „hør Dreng, det er ikke den første Løgn, jeg har grebet Dig i. Jeg havde anseet Dig for en god, skikkelig Dreng, men siden Du saadan løb fra mig ved Nattetide og dernæst har flakket om i Borherre ved hvad Selskab, har jeg desværre faaet andre Tanker om Dig, og jeg vil ikke mere have Noget med Dig at gjøre. Det gjør mig ondt for din Moders Skyld, at Du er saa vanartet, men hun er selv Skyld i det, thi hun har forsømt at aue Dig itide; tag Du derfor din Mandse paa Natten jo før

jo hellere og slaae Dig igjen i Compagni med dem, som Du har drevet om med hele Sommeren og Høsten."

"Men kjæreste, bedste Onkel," forjikkrede Drengen med foldede Hænder, "jeg har ikke sagt Andet end den rene Sandhed."

"See bare til at Du kommer væk herfra, og det i en Hast," sagde Onkelen, idet han smed Blomsten som han hidtil havde holdt i Haanden, hen for Fødderne af Erik. "Du er ligesaa forstøffet som vanartet, og jeg vil ikke længer see Dig for mine Dine."

"Skal jeg da ikke hilse min Moder fra Dig?" spurgte Erik inderlig bedrøvet.

"Jo," sagde Onkelen. "Naar Du kommer hjem — det er bedst for Dig at det skeer jo før jo hellere — kan Du hilse og sige hende, at hun vil gjøre vel i at opdrage Dig bedre og ikke lade Dig saaledes slakke om i Verden —, Farvel!" og hermed vendte den strenge Onkel ham Ryggen, gik hurtigt ud af Døren og slog den i efter sig.

Erik sagde ikke et eneste Ord, men tørrede sine Dine, tog Blomsten op fra Gulvet og gjemte den omhyggeligt paa sit Bryst. Derpaa kastede han Randselen over Skuldrene og forlod med Rollo, som imidlertid havde ligget udenfor Døren og ventet paa ham, langsomt Huset. I Gaderne saae han sig ikke om og det travle Liv i den fremmede By larmede omkring ham uden at han ændsede det. Med sænket Hoved vandrede han ud af Byen mod Syd, hvor han vidste at hans Fædrenestad laae, men det var ham saa tungt, saa tungt om Hjertet.

"Erik!" hviskede idetsamme en spæd Stemme tæt ved Siden af ham, "kjære Erik!"

Overrasket saae han sig om og udstødte et høit Glædesstrig, da han opdagede Mukkerap siddende paa en Milepæl.

„Mufferap, kjæreste bedste Mufferap!“ udraabte han, „saa har Du da ikke forladt mig?“

Nissen rystede bedrøvet paa Hovedet og sagde: „Jeg tør ikke længere blive hos Dig, saa gjerne jeg end vilde. Ak! Jeg advarede Dig jo dengang Du bar Dig saa letsindigt ad med Brændeglasjet, men Du har ikke villet høre mig, og nu maa jeg reise hjem og lade Dig skjotte Dig selv. Jeg vilde dog ikke tage bort uden at sige Farvel til Dig.“

„Stoffen er vel ogsaa borte,“ sukede Erik.

„Ja naturligviis,“ svarede Mufferap ærgerligt, „hvorfor skulde Du ogsaa plappre Alting ud til den gamle Brumbasje: han troede Dig dog ikke alligevel.“

„Men han sagde at jeg løi, og saa vilde jeg retfærdiggjøre mig.“

„Aa, naar man bare selv har en god Samvittighed,“ meente Mufferap, „saa behøver man ikke at være saa ængstelig med Hensyn til Andres Mening — men lad nu det være godt — jeg maa afsted Erik. Farvel da og hold Dig kjæk, om end Beien bliver Dig nok saa mæsommelig. Kommer Du velbeholden hjem, saa sees vi nok igjen!“

Førend Erik kunde svare et Ord, var Mufferap sporløst forsvunden.

„Mufferap! Mufferap!“ raabte Erik sørgmodig efter ham, men Ingen svarede og ene maatte han nu fortsætte sin Vandring. Dog nei, Kollo var endnu bleven ham tro, og med sine kloge kjærlige Dine saae det trofaste Dyr paa ham, som om det vilde sige: „paa mig kan Du stole, hvad Du saa siger og hvad Du saa gjør.“ Og Erik, der følte al den Hengivenhed, der laae i Kollo's Blik, tog sig sammen og sagde:

„Saa kom da Kollo, om Alle forlade os, saa blive vi To

dog sammen. Saa lang er Veien da heller ikke, at vi ikke skulde kunne faae Ende paa den."

Fast bestemt paa at overvinde alle de Møjsommeligheder, der maatte møde ham, skar han sig en dygtig Knortekjæp i det første Krat han kom til, og vandrede derpaa freidigt hen ad Landeveien. Han mærkede rigtignok snart, at det ikke mere var den gamle Stof, den, der havde hjulpet ham saa godt frem, og da han havde tilbagelagt nogle Mil i Sneesøle og var bleven gjennemvaad, bleve Fødderne ømme, og han kunde knap slæbe sig frem til næste Huus.

Saaledes gik det Dag efter Dag; Penge havde han ingen flere af, og for at faae Mad og Mattely, maatte han efterhaanden sælge det Smule Løi han havde i sin Kandsel. Tilfjeldt havde han Intet mere og saa maatte han betle sig frem. Men der kom ingen Klager over hans Læber; hver Mil han tilbagelagde, bragte ham jo Hjemmet nærmere, og den Glæde, han følte ved at skulle gjensee sin Moder, lod ham taale Alt.

Veiret blev imidlertid stedse værre og værre med Kulde og Sneefog. I fjeldste Landsby havde han hørt sig for og faaet at vide, at der endnu kun var saa Mil til hans Fødeby, men kun med Nød og Næppe formaaede han at slæbe sig frem; hans Skotsi var opslidt, de varme Klæder, han havde haft, vare ogsaa solgte og han led bitterligt Ondt i det kolde barske Veir. Alligevel forjagede han dog ikke, men vandrede møjsommeligt fremad; tilfjeldt var han dog nærved at segne af Smerte og Træthed, da han endelig naaede den Skov, der omgav hans Fødeby. Hvor inderlig glad blev han ikke ved at gjensee de gamle bekjendte Steder: nu vidste han jo, at han kun havde en Times Gang tilbage, saa var han ved Byens Port, men det var stærkt Sneefog, overalt var der tilsneet og det begyndte at mørkne, saa at der i Skoven hverken var Veir eller

Sti at Kjelne og pludseligt kom han ind i en Dykning, som han forgjæves søgte igjen at slippe ud af. Trods alle sine Anstregelser for at finde den rette Bei igjen, kom han kun dybere og dybere ind i Skoven; de sneebetyngede Grene sloge ham i Ansigtet, Tjørnekvat sønderrer hans Hænder og Been, og udmattet af Kulde og Angest segnede endelig den stakkels Dreng afmægtig om i den dybe Snee.

Trettende Capitel.

Hvad der tildrog sig, da Erik var faret vild i Skoven.

Uhyggeligt rustede Vinden i Trætoppene ovenover den afmægtige Dreng. En Ravn, som med lydløse Bingeslag havde sat sig i et af de nøgne Træer, udstødte sit hæse Skrig, og tættere og tættere faldt Sneen.

„Åh, min Gud!“ stønnede den arme Dreng, idet han foldede sine Hænder, „skal jeg da lykkelig have overstaaet saa mangen Fare for saa nær mit Hjem at finde min Død? Skal det ikke blive mig forundt at bringe min Moder den lægende Blomst? Åh! gjerne vilde jeg dø, naar jeg blot først havde aabnet hendes lukkede Dine.“

Hestigere og hestigere rasede Stormen, voldsommere og voldsommere pidskede Sneen ned, koldere og koldere blev det. Den stakkels Erik rystede af Kulde over alle sine Lemmer, men inderligere og inderligere bad han til Vorherre, indtil han følte hvorledes han blev svagere og svagere. En eiendommelig Mæthed paakom ham og sagte mumlede han hen for sig:

„Åh! har da Alt — Alt forladt mig? Isdjevleene stikke nu efter mig med deres spidse Landser, og Sneenglenc ville ikke mere beskytte mig — skal jeg da virkelig dø her?“

Da hørte han pludseligt en sagte, klokkereen Lyd. Forundret saae han sig om og bemærkede nu at Stormen, som hidtil havde raset saa hestigt, ganske havde lagt sig, samt at et dæmrende Lys fyldte Skoven trindtom. Tydeligt kunde han endnu kun skjelne de nærmeste Gjenstande og blandt disse lagde

han især Mærke til et ungt Grantræ, som paa sine grønne Grene havde smaa Tistapper, samt hist og her Sneeklumper, som vel vare faldne ned fra de høiere Træer, der stode omkring det. Med stedse stigende Forundring saae Erik nu hvorledes Tistapperne begyndte at gløde og lyse, indtil der fra hvert enkelt udgik klartstraalende Skin. De paa Grenene liggende Sneeklumper antog ligeledes brogede skinnende Farver, blaa og gule, røde og violette, og deilig var det Altsammen at se. Men altsom Lysets Skin traf ham, strømmede velgjørende Varme gennem alle hans Lemmer. Kulden forlod ham og glad sprang han op, for at prøve paa igjen at naae sit Hjem. Da naglede en ny Overraskelse ham fast til Pletten.

I Toppen af Grantræet skinnede pludseligt et rosenfarvet Lys og midt i dette stod det samme venlige Barn, som havde viist sig for ham hiin Nat, da det opfordrede ham til at opsoge Trylleblomsten.

„Erik,“ sagde Barnet med en Stemme, saa mild og saa sød, at den fyldte Drengens Sjæl med unævnelig Frøyd, „vær nu ved godt Mod, din Brøvetid er forbi, Du har viist Dig trofast og brav, og Vorherre lader ikke et saa godt Barn, som Du er, omkomme. Tusten er det den hellige Juleaften, og da skal Du gjensee din Moder; vær trøstig, jeg skal selv føre Dig til hende.“

Erik vilde takke, men en ny Forbauselse gjorde ham maatløs; overalt raslede og puslede det, og frem kom pludseligt den hele Nisfestare, med Mufferap i Spidsen.

„Velkommen Erik! velkommen hjem Erik!“ raabte de Allesammen.

„Af Mufferap!“ gjensvarede Erik jublende, „Du er da ikke længere vred paa mig?“

„Vred? Jeg har endnu aldrig været vred paa Dig; jeg har kun været bedrøvet over, at jeg maatte lade Dig vandre det

sidste Stykke Bei alene; men nu er Du jo her og saa er Alting godt. Dog jeg har ikke Tid til at sladdre med Dig. Nu gjælder det blot om at faae pyntet et Træ til Dig."

Medens han talte saaledes, smuttede han væk, og Erik saa nu hvorledes der pludseligt vrimlede af Nisser oppe i det lysstraalende Grantræ til heelt ude paa de smækfreste Grene. Andre kom stønnende med tunge Poser paa Ryggen, rystede Indholdet ud og lode det derpaa gaae fra Haand til Haand heelt op i Træet, og hvad var det ikke for herlige Sager, som dette saaledes blev pyntet med! Der var gyldne og sølverne Frugter, af det Slags Erik havde seet i Skovnissernes Grotte, kosteligt Sukkergodt og en Mængde andre rare Sager, saa at det hele Træ snart var pyntet og behængt fra Øverst til Nederst, medens de smaa lysende Linstapper straalende derimellem saa det var en Lyst at skue.

Som nu Erik stod og betragtede al den Herlighed og Glands og knap vidste af sig selv at sige for bare Henrykkelse, medens den inderligste Taknemmelighed bevægede hans Hjerte, ringede Klokkklang gjennem Luften. Et Dieblisk lyttede han, men snart gjenkjendte han Klangens af den store Klokke i hans Fødebyes Kirke; den ringede Fesken ind og høit jublende hilste han den saa velbekjendte Lyd.

„Nu afsted!“ tilraabte Barnet ham fra Toppen af Træet, „Klokkerne i dit Hjem byde Dig Velkommen, og din Moder venter Dig, thi jeg har forrige Nat i en Drøm bebudet hende din Tilbagekomst.“

„Heida Nisser! Tag fat Alle paa engang!“ raabte nu Mufferap, idet han sprang fra Green til Green ned paa Jorden. „Tag fat, for at vi underveis kunne have Lys at see ved, og ikke skulle løbe Banden mod Træerne i Mørket.“

Dieblifkelt adløde de andre Nisser hans Bud. Det vrimlede og puslede under Træet, og de smaa Folk trak og lettede af

alle Kræfter, for at faae den smækkre Gran op af Jorden. Der var en Travlhed og en Eystighed, som havde Noget at betyde, og mere end een af Nisserne traf ud for at kunne tage desto bedre fat. Endelig fik de Træet løsnet med alle dets Rødder, og snart var det ganske frit. Den hele vevre Skare tog nu fat i Rødderne og trippede ind gjennem Skoven dermed. Sneen smeltede overalt hvor det lysstraalende Træ kom frem, Grene og Tjørn bøiede sig tilside og snart naaede det hele Tog den brede Vandvei, der førte til Byen lige forbi Erik's Moders Have. Stedse høiere og høitideligere lode Kirkeklokkerne, og bare den vækkende, til Hjertet talende Klang vidt ud over Landet, med Budskab om den hellige Fest. Erik vandrede bag efter det oplyste Træ med Hjertet fuldt af Salighed og Fryd.

Snart laae Skoven bag dem og imellem Hækker og Gjerder bøiede en smal Vei af ind til Haven. Nu kjendte Drengen hvert Træ, hver Busk; her havde han jo saa ofte tumlet sig omkring i munter Leg. Nu kom de til den lille Havelaage, fra hvilken man kunde see de oplyste Binduer i hans Moders Stue. Raagen var ikke lukket, Erik kunde for Længsel ikke holde det længer: ud hos de smaa Nisser. Han glemte Træ og Alt, satte i eet Spring forbi den hele Herlighed, og ilede fulgt af Rollo, henimod sit kjære Hjem.

Fjortende Capitel.

Gjensynet.

Erifs Moder havde imidlertid levet en tung Tid og med Sorg og Kummer ventet paa sin kjære Drengs Tilbagekomst; men Uge efter Uge henrandt uden at han kom. Da hun nu tilfids fik et Brev fra Onkelen i Hamborg, hvori han meldte hende, at Erif ved Nattetid var løbet bort fra ham og at han ikke havde været istand til at faae ham opspurgt, var hun først bleven ret inderlig bekymret, og havde bitterlig angret, at hun havde talt til Drengen om Trylleblomsten. Hun havde jo nu Grund til at troe, at han for at finde den Blomst dumdriftigen var draget ud i den vide Verden, og hvilke Farer vilde han da ikke være udsat for? Det svimlede for hende, naar hun tænkte derpaa. Taarer fyldte hendes stakkels Dine, og da nu baade Vaar, Sommer og Høst henrandt, uden at Erif kom tilbage og det ovenikjøbet blev Vinter med Sne og Kulde, da kjendte hendes Kummer ingen Grændse. Mangen lang Nat tilbragte hun med at græde, og inderlig bad hun til Gud, at han ikke vilde lade hende opleve den Sorg at erfare Tabet af sit eneste Barn, men hellere tage hende selv til sig forinden.

Saaledes var det blevet Juul, og det stærke Sneefald forøgede kun hendes Sorg og Dvide. Hvor var hendes stakkels Dreng dog nu? Ak, han maatte maaskee døie bitterlig Dndt derude i den vide Verden og vanke om uden Ly og Læ. Med tungt Hjerte var hun Aftenen iforveien gaaet tilfængs og havde endelig, træt af at græde, lukket sine Dine, da Engelen viste

sig for hende i Drømme. Han havde Griis ved Haanden, og hun saae hans kjære velsignede Ansigt, hun saae det saa tydeligt som om hun havde indprentet sig det Træk for Træk og seet det dagligt i de mange lange Aar, hun havde været blind, hun saae hans trofaste blaae Dine, hun følte ham atter i sine Arme og trykkede ham til sit Hjerte!

Rigtignok havde det kun været en Drøm, og da hun om Morgenen vaagnede, dækkede endnu mørk Nat hendes Dine, men vidunderlig trøstet følte hun sig ved den Drøm og den havde fyldt hendes Sjæl med nyt Haab. Det forekom hende som om hun nu hvert Dieblig kunde vente sin Dreng, og da der alligevel hengik Time efter Time uden at han kom, blev Dagen hende usigelig lang, saa lang som ingen nogensinde havde været. Da blev det Aften og Pigen kom med Lys og dækkede det tarvelige Aftensbord, men Griis Moder kunde Intet nyde, en piinlig Uro havde betaget hende og vist Snese Gange reiste hun sig fra sin Stol og gik hen til Vinduet for at lytte.

Da nu Klokkerne begyndte at ringe, kom hun til at tænke paa, at det var Juleaften, og længe sad hun taus og sørgmodig lyttende til de høitidelige Toner. Da saae hun pludselig op, thi gjennem Klokkeflengen havde hendes skarpe Ore tydeligt fornummet en Hunds lydelige Gjæn.

„Lys! Var det ikke Kollo?“ hviskede hun neppe hørligt og sank, rystende som et Espeløv tilbage i Stolen igjen. „Ak! Om det“ — Stemmen negtede hende sin Tjeneste, thi hun hørte hvorledes Gangdøren blev lukket op, og i næste Dieblig fornam hun raske Trin paa Trappen. Atter gjæde Hunden — hun hørte hvorledes Tjenestefolkene nedenunder høitjublende ilede til — Stuedøren blev revet op, „Moder! Moder!“ raabte en velbekjendt Stemme, og bævende af Glæde følte hun sig omslynget af sin kjære, længe savnede Dreng.

„Grik! Min rare velsignede Dreng!“ stammede hun med taareqvalt Røst og kysede og klappede ham ietvæk.

„Kjære, kjære Moder!“ jubledede Grik og favnede hende inderligere og inderligere.

„Saa har jeg Dig da endelig igjen, Du slemme kjære Barn,“ sagde Moderen, „men hvormegen Sorg og Kummer har Du ikke voldt mig og hvor har Du været henne i den lange, lange Tid?“

„Af Moder!“ svarede Drengen idet Glædestaarer næsten kvalte hans Stemme, „langt borte har jeg været, langt herfra i fremmede Lande, hiinsides Strand og Hav. „Gudsøie,“ den Trylleblomst, som den fremmede Læge engang talte til Dig om, og som kunde skaffe Dig dit Syn igjen, den har jeg søgt efter.“

„Stakkels Barn!“ udbrød Moderen, „saa har Du da for din Moders Skyld forsøgt det Umulige.“

„Det Umulige?“ raabte Grik med glædestraalende Blik, idet han heftigt rev sig løs af hendes Favnetag. „Jeg har fundet den, Moder! Og jeg bringer den med mig langveis fra, heelt oppe fra Nordpolen.“

„Du har Blomsten med Dig?“ udbrød Moderen forbauset, „den Blomst, som skal kunne gjøre mig seende igjen?“

„Her, her er den!“ raabte Grik idet han rev sin Trøie op og fremtog den omhyggeligt gjemte Blomst, der strax fyldte Bærelset med den sødeste Duft.

„Grik, min velsignede Grik!“ hviskede Moderen bævende af glad Forventning. Men Drengen tog Blomsten og gjorde som den gamle Mand havde sagt. Tre Gange strøg han den let hen over de blinde Dine, og et underfuldt, mildt Lys strømmede pludseligt ud fra Blomsten.

„O min Gud!“ udbrød Moderen og sank paa sine Knæ. „Tak! uendelig Tak, for denne himmelske Gave!“

„Kan Du see mig, Moder?“ spurgte Erik med sagte, ængstelig Stemme.

„Ja, jeg sees Dig, mit Barn! Jeg har Dig igjen, og nu er Du for anden Gang bleven mig skjænket!“

„O, min rare, velsignede Moder!“ jublede Drengen, sank ned ved Siden af hende, slyngede sine Arme om hende og kysede hendes Dine. „Nu er Alting godt! Nu kan Du atter see Solen, den glimrende Sne, og den mørkegrønne Granskov med Rimen paa Grenene, og naar saa Vaaren kommer, kan Du see de friske grønne Enge, de mange yndige Blomster, de muntre Smaafugle, de brogede Sommerfugle og alt det Deilige, som findes i Verden!“

„Og Alt det har jeg Dig at takke for!“ hviskede Moderen, idet hun trykkede ham tæt op til sig, „Dig og din trofaste barnlige Kjærlighed. Gud lønne Dig derfor!“

Da gav Kollo et Bjæf udenfor Døren.

„Det er Kollo,“ raabte Erik, idet han reiste sig og hjalp sin Moder op, „han vil ogsaa sige Dig Godaften, lille Moder; troligt har han ledsaget mig den hele lange Vej.“ Med disse Ord aabnede han Døren og høit gjæende foer Kollo ind, opad Eriks Moder og derpaa, som ude af sig selv, omkring i hele Bærelset, snart op paa Stolene og snart ind under Bordet. Ogsaa Tjenestefolkene kom op for at byde den kjære Dreng, som de Alle holdt saa meget af, Velkommen, og stor var deres Forbauselse, da de hørte hvad der var skeet.

Endnu stode de Allesammen omkring den lykkelige Moder — da hørtes pludseligt i næste Bærelse en Klingen som af en lille Klokke.

„Hvad er det?“ sagde Erik, „er der Nogen derinde?“

„Jeg veed ikke,“ svarede Moderen, men atter klang det, og Erik sprang hen til Døren og rev den op, men blændet af

Lysglands blev han staaende paa Tærskelen. Neppe troede han sine egne Dine! Moderen og Tjenestepigerne bleve ogsaa forbausede staaende ved Siden af ham, thi paa det store Bord midt i Stuen stod det lille Grantræ, som Nisserne havde taget op ude i Skoven, straalende af Lys og med alle de kostelige Gaver paa: Pegetøi og Sukkergodt, Knas og Stads. Nedenunder det var der endnu mange andre rare Sager henlagte af Vennehænder og deriblandt et nyt Tornister, en varm Vintertrøie, en lille Stok og et Brændeglas. Men ikke nok dermed; der var ingen Ende paa alle de Herligheder, som Bordet frembød. Helt stod smukt estergjort i det Smaa, den Grotte i hvilken Erik havde overnattet hos Skovnisserne, her laae en Baad i en Dam, i hvilken der svømmede Havfruer og en lille Søslange! Et blinkende Bjergværk var der ogsaa, og ved Siden af det sad smaa hæslige Dverge. Under Træet stod net udskåret i Træ, det tro Rensdyr, som havde baaret ham saa langt, men fra Træets Top nikkede atter Engelen venligt til ham og sagde: „Her, kjære Erik, tag alle disse Gaver, de ere til Dig. Du vil finde mange Ting, som minde Dig om din besværlige Reise. Ogsaa en Stok og et Brændeglas er der til Dig, men de besidde ikke samme Kraft som de, Du tidligere havde. Nu behøver Du heller ikke slige underfulde Ting, thi under din Moders Dine vil dit Liv henrinde lykkeligt og blidt. Træet forærer jeg Dig og alle gode Børn fra nu af, til Tegn paa, at de trofast skulle elske deres Forældre. Vær altid god og kjærlig og hvert Aar skal jeg da fornye min Gave, for at Du stedse kan mindes denne Aften.“

„Det er Jesusbarnet! det er Jesusbarnet!“ hviskede Tjenestefolkene imellem sig. Erik hævede taknemmeligt sine Hænder op imod det venlige Barn, der kjærligt nikkede til ham og derpaa pludseligt forsvandt. Men Træet blev staaende og

alle de rare Gaver, der hængte paa det og laae spredte omkring det, bleve ogsaa liggende. Med Glædestaarer faldt Erik sin Moder om Halsen; velsignende trykkede hun ham til sit Hjerte og det første Juletræ lyste over de to lykkeligste Mennesker paa Jorden.

